Neugriechisc... Chrestomathie

August Seidel

1. Greek language, Modern — Exercises and readers.

Neugriechische
Chrestomathie.
A. Hartleben's Verlag. Wien, Pest, Leipzig.

Die

Kunst der Polyglottie.

Eine auf Erfahrung begründete Anleitung

jede Sprache

in kürzester Zeit und in Bezug auf

Verständniß, Conversation und Schriftsprache

durch Selbstunterricht sich anzueignen.

Fünfzigster Theil.

Neugriechische Chrestomathie.

Von

A. Seidel.

Wien. Pest. Leipzig.

A. Hartleben's Verlag.

Neugriechische Chrestomathie.

Ausgewählt

und mit einem Wörterbuch

sowie

erklärenden Anmerkungen

versehen.

Von

A. Seidel.

Wien. Pest. Leipzig.

A. Hartleben's Verlag.

Druck von Gottlieb Gistel & Comp. in Wien.

Vorwort.

Es konnte nicht meine Absicht sein, in dem engen, mir zugewiesenen Rahmen des vorliegenden Werkchens eine auch nur einigermaßen erschöpfende Übersicht über die neugriechische Literatur in ausgewählten Probestücken zu geben. Der Zweck des Buches soll vielmehr der sein, demjenigen, der sich die grammatikalischen Regeln des Neugriechischen eingeprägt und einen kleinen Wortschatz angeeignet hat, Materialien zur Erweiterung und Vertiefung, sowie zur Übung und Befestigung seiner Kenntnisse zu bieten. Ich hatte aus diesem Grunde in erster Linie Wert darauf zu legen, nicht dass die gesammten Literaturgattungen der Neuhellenen zur Anschauung kämen, sondern vielmehr, dass die verschiedenen Stilarten des Neugriechischen vorgeführt würden. Man hat im modernen Griechischen — und nur diese Entwicklungsstufe des Neugriechischen habe ich aus leicht begreiflichen Gründen berücksichtigt — mindestens drei große Stilgattungen zu unterscheiden, die zum Theil recht erheblich von einander abweichen. Die Schriftsprache, die Umgangssprache der Gebildeten und die Umgangssprache des gemeinen Mannes. Hiezu kommen dann auf dem Sprachgebiete des Neuhellenischen noch die dialectischen Verschiedenheiten. Diese Unterschiede habe ich zu berück-

sichtigen versucht. Die gegebenen Probestücke sind so geordnet, dass vom Vulgären zum Edleren fortgeschritten wird. In den grammatischen Bemerkungen beziehe ich mich für das Vulgärgriechische auf das in dieser Bibliothek erschienene, recht praktische kleine Lehrbuch von C. Wied (Wd.), für die Umgangssprache der Gebildeten und die Schriftsprache auf das knappe, aber vortreffliche Büchlein des Dr. Angelos Vlachos (Vl.), Elementar-Grammatik der Neugriechischen Sprache. (II. Auflage. 1871. Leipzig, F. A. Brockhaus.)

Im Wörterbuch sind alle Wörter aufgeführt, die in den Lesestücken vorkommen, mit Ausnahme der in der Grammatik aufgeführten Fürwörter, der Formen des Artikels, der Zahlwörter und der Präpositionen, soweit sie nicht zu besonderen Bemerkungen Anlass boten.

Im Allgemeinen habe ich bei der Auswahl der einzelnen Stücke darauf gesehen, dass dem Studierenden eine Übersetzung derselben zur Controle seiner Arbeit leicht zugänglich wäre. Diejenigen Stücke, von denen Übersetzungen bisher nicht vorhanden waren, sind im Abschnitt IV übersetzt worden.

Ich würde mich freuen, wenn das Buch an seinem schwachen Theile ein wenig dazu beitragen würde, der interessanten Literatur der modernen Griechen neue Freunde zuzuführen.

Berlin.

A. Seidel.

Inhaltsverzeichnis.

I. Prosaische Stücke.

II. Poetische Stücke.

Prosaische Stücke.

1. Sprichwörter.[1])

'Αγάλ' ἀγάλι ἐφύτευεν ὁ φρόνιμος ἀμπέλι,
Κῆ-ἀγάλι' ἀγάλι' ἐγίνετο ἡ ἀγουρίδα μέλι.

'Αετὸς μυίγαις δὲν πιάνει. Ἄκουε πολλά, καὶ λέγε 'λίγα. Ἄλλα ἔχει 'ς [2]) τὰ χείλη, κῆ-ἄλλα 'ς τὴν καρδιά. Ἄλλους ἡ γλῶσσα, κῆ-ἄλλους τὰ δόντια δουλεύουν.[3]) 'Από μικρὸ κῆ-ἀπὸ ζουγλὸ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια. 'Από τὸν καρπὸν τὸ δένδρον γνωρίζεται. 'Από τὸν Θεὸ καὶ τὸν γείτονα δὲν 'μπορεῖς νὰ φυλαχθῇς. Εἰς τῶν τυφλῶν τὴν χώραν μονόφθαλμος βασιλεύει. Ἕνα χελιδόνι καλοκαῖρι δὲν κάμνει, οὔτε μία μέλισσα μέλι. Ἔπαθε[4]) κ' ἔμαθε.[5]) Ἔφαγες[6]) τὸ μέλι, πιὲ[7]) καὶ τὸ ξεῖδι. 'Εχθρὸ καὶ φθονερὸ τ' ὀμμάτι τῶν γειτόνων. Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει, καί κόκκαλα τσακίζει. Ἡ καλὴ 'μέρ'[8]) ἀπ' τὸ πρωὶ φαίνεται. Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ κακὰ τρία. Καθὼς ἔσπειρες, ἐθέρισες· Καὶ τὸ μέλι κόρον ἔχει. Κάλλι'[9]) ἀῤῥωστία 'ς τὸ κορμί, παρὰ εἰς τὴν ψυχή. Κάλλιο λάχανα μ' εἰρήνη, παρὰ ζάχαρι μὲ γρίνια. Κάλλιο νὰ σὲ ζηλεύουν παρὰ νὰ σ' ἐλεοῦν. Κάλλιο φτωχὸς ὑγιής, παρὰ πλούσιος ἀσθενής. Κόρακας κοράκου 'μμάτι δὲν 'βγάζει. Λαγοῦ καρδιὰν ἔχει. Μὲ τοὺς τρελλοὺς τρελλός, καὶ μὲ τσ' ἁγίους[10]) ἅγιος. Μήτε τυφλὸν ὁδηγόν, μήτε ἀνόητον σύμβουλον. Ὁ καιρὸς εἶναι γιατρός. Ὁ καιρὸς φανερόνει τὴν ἀλήθειαν. Ὅποιος ἔχει πολὺ πιπέρι, βάζει καὶ 'ς τὰ λάχανα. Ὅποιος κοιμᾶται δὲν πεινᾷ. Ὅσοι φοροῦν μαχαίρι, δὲν εἶν' ὅλοι μαγέροι. Ὅταν λείπῃ ὁ γάτος, χορεύουν τὰ ποντίκια. Ὅ, τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός. Παληὰ ἀλωποῦ δὲν πιάνεται 'ς τὴν παγίδα. Πλέκει σχοινὶ ἀπὸ ἄμμον. Πολλῶν ἡ πεῖνα γίνεται διδάσκαλος. Σκυλὶ ποὺ γαυγίζει δὲν δαγκάνει. Τὰ παθήματα τῶν πρώτων, γεφύρι τῶν δευτέρων. Τὰ πράγματα τοῦ κόσμου γυρίζουν 'σαν τροχός. Τυφλὸς τυφλὸν ὡδήγαε, κ' εὗραν[11]) τὸ φῶς 'ς τὸν λάκκο.

Bemerkungen.

[1]) Ausgewählt aus der Συλλογὴ Παροιμιῶν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ὑπὸ Ἰωάννου. Φ. Βερέττα, ἐν Λαμίᾳ 1860 und Παροιμίαι δημώδεις ὑπὸ Ι. Βενιζέλου, ἐν Ἑρμουπόλει 1867. [2]) = εἰς. [3]) Hier soviel wie δουλόω, unterjochen, zum Sclaven machen. [4]) παθαίνω. [5]) μανθάνω. [6]) ἐσθίω oder τρώγω. [7]) πίνω. [8]) 'μέρα = ἡμέρα. [9]) κάλλιο = besser. [10]) = τοὺς ἁγίους. [11]) εὑρίσκω.

2. Erzählungen.[1])

Τὸ χρυσὸ βεργί.

Ἦταν ἕνας πραμματευτής, ὁποὺ πραμματεύονταν σ' τῆς Ἰνδίαις, κ' εἶχε τρεῖς θυγατέρές. Κι' ὄντας κίνησε μιὰ φορὰ νὰ πάῃ σ' τῆς Ἰνδίαις, τὸν περικάλεσαν ἡ θυγατέρες του, ἡ μιὰ νὰ τ'ς φέρῃ ἕνα φόρεμα Ἰνδικό, ἡ ἄλλη ἕνα φακιόλι Ἰνδικὸ κ' ἡ μικρότερη τὸ χρυσὸ βεργί. Καὶ τὸν ἐκαταριόνταν, ἂν δὲν τὰ φέρῃ, νὰ μὴ κινήσῃ τὸ καράβι του. Κι' ὄντας πῆγε σ' τῆς Ἰνδίαις, πῆρε πραμμάτειαις, ὅσαις ἤθελε, καὶ πῆγε καὶ τῶν δυὸ θυγατέρων του ἐκεῖνα, ποὺ τοῦ ἐζήτησαν· μούνε τῆς μικρότερης τὸ χρυσὸ βεργὶ λησμόνησε νὰ τὸ πάρῃ. Κι' ὄντας κίνησε νὰ φύγῃ ἀπ' τῆς Ἰνδίαις, μ' ὅλο ποὺ ἦταν καλὸς καιρός, δὲν ἐκινοῦσε τὸ καράβι. Τότες κάθονταν καὶ συλλογιόνταν, κ' ἕνας χωριάτης πέρασε ἀπὸ κοντά του καὶ τὸν 'ρώτησε, γιατί εἶνε ἔτσι συλλογισμένος. Ὁ πραμματευτὴς δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Τότες τὸν περικάλεσε ὁ χωριάτης, νὰ τοῦ τὸ μαρτυρήσῃ. Ὁ χωριάτης λοιπὸν τοῦ εἶπε· στοχάσου, μὴν ἔταξες τίποτε; Ὁ πραμματευτὴς στοχάστηκε καὶ θυμήθηκε κεῖνο, ποὺ εἶχε τάξῃ τῆς θυγατέρας του, καὶ 'ρώτησε τὸ χωριάτη· ποῦ 'βρίσκεται αὐτὸ τὸ χρυσὸ βεργί; Κι' ὁ χωριάτης τοῦ ἔδειξε ἕνα δρόμο καὶ τοῦ εἶπε, νὰ περβατήσῃ τρεῖς ὥραις, κ' ἐκεῖ εἶνε τὸ χρυσὸ βεργί. Κι' ὁ πραμματευτὴς ἔκαμε σὰν ποὺ τοῦ εἶπ' ὁ χωριάτης, κ' ἐπερβάτησε τρεῖς ὥραις· καὶ πῆγε σ' ἕναν τόπο, κ' ἐκεῖ 'ρώτησε· ποῦ εἶνε τὸ χρυσὸ βεργί; Καὶ τοῦ ἔδειξαν ἕνα παλάτι καὶ τοῦ εἶπαν, πὼς αὐτοῦ μέσα εἶνε τὸ βεργί, κι' αὐτό εἶνε τὸ βασ'λόπουλο. Ὕστερις ἐθάρρεψε καὶ πῆγε σ' τὸ παλάτι καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ βασιλειὰ νὰ 'μβῇ μέσα, κι' ὁ βασιλειὰς τὴν ἔδωκε. Καὶ σὰν τὸν ἠρώτησ' ὁ βασιλειάς, τί θέλει, τοῦ εἶπε, πὼς θέλει νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ βασ'λόπουλο. Ὁ βασιλειὰς τὸν πῆγε σ' τὸν ὀντᾶ,

---

[1]) Aus Νεοελληνικὰ παραμύθια, Contes populaires Grecs par Jean Pio, Copenhague 1879. Deutsch von Hahn, Griechische und albanesische Märchen. Leipzig 1864.

ποὺ κάθονταν τὸ βασ'λόπουλο, καὶ τὸν 'ρωτάει τὸ βασ'λόπουλο· τί μὲ θέλεις; Καὶ κεῖνος τοῦ μολόγησε ὅλα, ὅσα τοῦ εἶπ' ἡ θυγατέρα του. Τότες τὸ βασ' λόπουλο τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔμβασε μέσα σ' ἕναν ὀντᾶ, ὅπου εἶχε πολλαῖς κοκκώναις ζωγραφισμέναις, καὶ τὸν ἠρώτησε· εἶν' ἡ θυγατέρα σου τέτοια ὄμμορφη σὰν τούταις; Καὶ κεῖνος τοῦ εἶπε· ποῦ! εἶνε χίλια μεράδια ὀμμορφήτερη. Τότες τὸν ἔμβασε σ' ἕναν ἄλλον ὀντᾶ, ὅπου εἶχε μιὰ ζωγραφισμένη, καὶ τὴν εἶχε 'δῆ σ' τὸν ὕπνο του, πῶς θὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα, καὶ τὸν 'ρωτάει· εἶνε τέτοια ὄμμορφη ἡ τσιούπρα σου; Κι' αὐτὸς τοῦ εἶπε· αὐτὴ ἡ ἴδια εἶνε! Τότες τὸ βασ' λόπουλο τοῦ ἔδωκ' ἕνα γράμμα κ' ἕνα τάσι κ' ἕνα δαχτυλίδι, νὰ τὰ δώσῃ τῆς θυγατέρας του. Τότες τὰ πῆρ' ὁ πραμματευτὴς καὶ πῆγε σ' τὸ καράβι του. Κ' εὐτὺς τὸ καράβι κίνησε, κ' ἔφυγε σ' τὴν πατρίδα του. Σὰν ἔφτασε σ' τὸ σπίτι του, τὸν 'ρώτησαν ἡ τσιούπραις του· ἔ, πατέρα, μὰς ἔφερες ἐκεῖνα, ποὺ μὰς ἔταξες; Τὰ ἔφερα, τῆς εἶπε, κ' ἔβγαλε κ' ἔδωκε κάθε μιανῆς τὸ τάξιμο. Ἔδωκε καὶ τῆς μικρῆς τὸ γράμμα, τὸ τάσι καὶ τὸ δαχτυλίδι, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχε δώσ' τὸ βασ' λόπουλο. Κι' αὐτὴ τὰ πῆρε καὶ πῆγε καὶ κλείστηκε μέσα σ' τὸν ὀντᾶ της κι' ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἀνάγνωσε κ' εἶδε, ποὺ τῆς ἔγραφε, ὄντας τὸν χρειάζεται νὰ βάνῃ μέσα σ' τὸ τάσι νερό, καὶ νὰ βάνῃ καὶ τὸ δαχτυλίδι μέσα σ' τὸ νερό, καὶ νὰ λέῃ τρεῖς φοραίς· ἔλα, ἔλα, ἔλα, χρυσό μου βεργί! καὶ τότες αὐτὸς θὰ ἔρχεται περ' στέρι, καὶ νὰ νίβεται σ' τὸ νερὸ καὶ θὰ γένεται ἄθρωπος, καὶ νάφήσῃ μιὰν τρύπα σ' τὸ νταβάνι νὰ 'μβαίνῃ μέσα. Τότες κι' αὐτὴ ἔκαμε καθὼς τῆς ἔγραφε, κ' ἦρθε τὸ περ' στέρι, κι' ἀφοῦ ἐκολύμβησε σ' τὸ νερό, ἔγειν' ἄθρωπος· κι' ἀφοῦ ἐκουβέντιασαν πολλὴν ὥραν, κολύμβησε πάλι σ' τὸ νερὸ κ' ἔγεινε περ' στέρι κ' ἔφυγε. Καὶ φεύγοντας τ'ς ἄφησε μιὰ κάχτα καὶ τ'ς εἶπε νὰ τὴν τσακίσῃ, κι' ὅ, τι εὕρῃ μέσα νὰ τὸ 'νδυθῇ. Καὶ σὰν ἐφυγ' αὐτός, τὴν τσάκισε κ' ηὗρε μέσα μιὰ φορεσιὰ σωστή, ὁποὺ εἶχε ζωγραφισμένο τὸν οὐρανὸ μὲ τἄστρια. Τὰ 'νδύθηκ' αὐτὴ καὶ 'βγῆκ' ἔξω. 'Αφοῦ τὴν εἶδαν ἡ ἀδερφαίς της, θιάμμασαν κ' ἀρχίνισαν νὰ τὴν 'ρωτοῦν, καὶ τὴν ἐρτόνησαν. Αὐτὴ ἔκανε κι' ἄλλη φορὰ τὸ ἴδιο, καὶ πάλι ἦρθε ὁ χρυσοβεργῆς, κι' ὄντας ἔφυγε, τ'ς ἄφησ' ἕνα λεφτόκαρο καὶ τ'ς εἶπε, νὰ τὸ τσακίσῃ, κι' ὅ, τι 'βρῇ μέσα νὰ τὸ 'νδυθῇ. Κι' ἀφοῦ ἔφυγε τὸ περ' στέρι, τότες τσάκισε τὸ λεφτόκαρο κ' ηὗρε μιὰ φορεσιά, ποὺ εἶχε ζωγραφισμένη τὴ θάλασσα μὲ τὰ κύματα καὶ 'νδύθηκε καὶ 'βγῆκ' ἔξω. Πάλι θιάμμασαν ἡ ἀδερφαίς της, σὰν τὴν εἶδαν, καὶ τὴν φτονοῦσαν ἀκόμα περ'σσότερο. Πάλι αὐτὴ ἔβαλε τὸ δαχτυλίδι σ' τὸ τάσι μέσα μὲ νερό, κ' εἶπε τρεῖς φοραίς· ἔλα, ἔλα, ἔλα, χρυσό μου βεργί! Κ' ἦρθε, κολύμβησε σ' τὸ νερὸ κ' ἔγειν' ἄθρωπος. Σὰν ἔφυγε, πάλι τῆς ἄφησ' ἕνα σῦκο, καὶ τ'ς εἶπε νὰ τὸ κόψῃ, κι' ὅ, τι 'βρῇ μέσα, νὰ τὸ 'νδυθῇ. 'Αφοῦ ἔφυγε, τὄκοψε κ' ηὗρ' ἄλλη φορεσιά, ποὺ ἦταν ζωγραφισμένος ὁ Μάϊς μὲ τὰ λουλούδια. Τὴν 'νδύθηκε

κ' ἐβγῆκ' ἔξω. Τότες θιάμμασαν ἀκόμα περ' σσότερο ἡ ἀδερφαίς της, καὶ κουβέντιασαν, πῶς νὰ τ'ς κάνουν κακό, κ' εἶπαν ἀνάμεσό τους, πὼς ἐκεῖ ποὺ θὰ πάγουν νὰ λουστοῦν, νὰ πάρ' ἡ μεγάλη ἕνα σακκούλι μαργαριτάρι, καὶ νὰ κάμη τάχα πὼς θὰ τὸ χύση, καὶ νὰ κάτ' ση 'πίσω ἀπὸ τ'ς ἄλλαις νὰ τὸ μαζώξη· κ' ἐκεῖ ποὺ θὰ πάγουν ἡ ἄλλαις νὰ λουστοῦν, αὐτὴ, τάχα νὰ μαζόνη τὸ μαργαριτάρι, νὰ πάγη σ' τὸ σπίτι καὶ νὰ κάμη κεῖνο, ποὺ ἔκαν' ἡ μικρότερη γιατὶ τὴν εἶχαν παραμονέψη κ' εἶδαν, πῶς ἔκαμε νὰ καμωθῇ, πὼς εἶν' ἡ ἄλλη ἡ μικρή, γιὰ νὰ τῆς δώση κι' αὐτῆς τίποτες. Καὶ τὸ πρωΐ, ὄντας πῆγαν νὰ λουστοῦν, πῆρε ἡ μεγάλη τὸ σακκούλι τὸ μαργαριτάρι, κ' ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν σ' τὸ δρόμο, ἔκαμε πὼς ἐγλίστρησε, κ' ἔχυσε τὸ μαργαριτάρι, κ' εἶπε σ' τὴς ἄλλαις· σύρ'τε σεῖς 'μπροστά, κ' ἐγὼ θὰ μάσσω τὸ μαργαριτάρι· καὶ καθὼς ξεμάκρυναν ἡ ἄλλαις, αὐτὴ τὸ ἔμασσε ὅλο μὲ τὰ σκοῦπρα, καὶ τὄβαλε μέσα σ' τὸ σακκούλι καὶ πῆγε σ' τὸ σπίτι, καὶ πῆρε τὸ κλειδὶ ἀπ' τὸν ὀντᾶ τῆς μικρῆς καὶ 'μβῆκε μέσα (ἐπειδὴς τὴν εἶχε παραμονέψη, ποῦ τὄβαλε τὸ κλειδί), κι' ἄνοιξε καὶ τὸ ντουλάπι καὶ πῆρε τὸ τάσι καὶ τὸ γιόμισε νερὸ κ' ἔβαλε καὶ τὸ δαχτυλίδι μέσα. Μόν' ἡ ἄλλη ἡ μικρότερη εἶχ' ἕνα μαχαίρι, καὶ λησμόνησε καὶ τὸ ἄφησε 'πάνω σ' τὸ τάσι· κι' ὄντας εἶπε· ἔλα, χρυσό μου βεργί, ἦρθε τὸ βασ' λόπουλο καὶ κολύμβησε, καὶ καθὼς ἔκαμε νὰ σ' κωθῇ, ἐκόπηκ' ἀπ' τὸ μαχαίρι καὶ σ' κώθηκε κ' ἔφυγε. Αὐτὴ ἀφοῦ εἶδε τὸ αἷμα μέσα σ' τὸ νερό, ἐχόλιασε πολλά· ἄφησε τὸ τάσι μὲ τὸ αἷμα μέσα σ' τὸ ντουλάπι κ' ἔφυγε, καὶ πῆγε κι' ἀντάμωσε καὶ τ'ς ἄλλαις τὴς τσιούπραις. Κι' ὄντας γύρ'σαν 'πίσω, πῆγ' ἡ μικρὴ μέσα σ' τὸν ὀντᾶ της, κι' ὄντας ἔμβαινε, ἔλεγε· ἔλα, χρυσό μου βεργί, νὰ μὲ 'δῇς τώρα, ποὺ πῆγα καὶ λούστηκα! Καὶ καθὼς πῆγε νὰ πάρη τὸ τάσι, τὸ βλέπει γιομάτο αἷμα. Κλαίει, σκούζει, φωνάζει· λελε μ', τί ἔπαθα! Σὰν ἔκλαψε πολύ, ἐβῆκ' ὄξω. Μούν' ἐκατάλαβε, πὼς τὸ ἔκαμαν ἡ ἀδερφαίς της, καὶ πηγαίνει σ' τὸν πατέρα της καὶ τοῦ λέει· ἀφέντη, νὰ μοῦ κόψης μιὰ φορεσιὰ φράγκικη καλὴ καλή, καὶ νὰ μοῦ δώκης κ' ἕνα καράβι καλό, γιὰ νὰ πάγω σ' τὰ ξένα. Τότες ὁ πατέρας της τ'ς ἔκοψε τὰ φράγκικα, καὶ τἀνδύθηκε καὶ 'μβῆκε σ' τὸ καράβι, νὰ πάη σ' τὴς 'Ινδίαις, γιὰ νὰ τὸν εὕρη. Κ' ἐκεῖ ποὺ πήγαινε σ' τὸ δρόμο, εἶδ' ἕνα πουλί, ποὺ πῆγε νὰ πιάση ἕν' ἄλλο, καὶ κεῖνο τὸ πουλί, ποὺ ἦταν καὶ περ' στέρι, τοῦ εἶπε· δὲ χολιάζεις πού 'νε τὸ βασ' λόπουλο ἄρρωστο, κ' οἱ ἰατροὶ τὸ ἀπεφάσισαν; Καὶ τὸ ἄλλο τὸ πουλὶ τοῦ εἶπε· δὲ ξέρουν οἱ ἰατροί, κι' ἀπαὶ τὸ βασ' λόπουλο ἰατρεύεται· τὸ ἄλλο τὸ πουλὶ τὸ 'ρώτησε· μὲ τί ἰατρικὸ ἰατρεύεται; Καὶ κεῖνο τοῦ εἶπε· νὰ μὰς σκοτώσουν ἐμάς, καὶ νὰ μὰς πάρουν, καὶ νὰ πάρουν κι' ὀλίγο νερὸ ἀπὸ κείνην τὴ βρύσι, ποὺ εἶν' ἀγνάντια, καὶ νὰ τὰ φκειάσουν ἀλοιφή, καὶ νἀλείψουν τὸ λαιμό του, ποὺ εἶνε κομμένος, καὶ ἰατρεύεται. Ἡ τσιούπρα κείνη σὰν ἄκους' αὐτά, ἐπειδὴς ἤξερε τὴ γλῶσσα

τῶν περ'στεριῶν ἀπ' τὸ χρυσὸ βεργί, ἐκατάλαβε, τί εἶπαν τὰ πουλιά. Τότες ἔρριξ' ἕνα ντουφέκι καὶ τὰ σκότωσε καί τὰ δυό, καὶ τὰ πῆρε, καὶ πῆρε καὶ νερὸ ἀπὸ κείνην τὴ βρύσι, κ' ἔφκειασε τὴν ἀλοιφή, καὶ πῆγε σ' τὸ σαράγι τοῦ βασ' λόπουλου 'ποκάτω, καί φώναζε· ἰατρὸς καλός, ἰατρικά καλά! Τὴν ἤκουσ' ὁ βασιλειὰς τότες, καὶ τὴ φώναξ' ἀπάνω, καὶ τ'ς εἶπε· 'μπορεῖς νὰ ἰατρέψῃς τὸ παιδί μου; Καὶ κείνη τοῦ εἶπε· νὰ τὸ ἰδῶ! Καὶ σὰν τὸ εἶδε, εἶπε τοῦ βασιλειά· σ' ὀχτὼ 'μέραις διορία τὸ ἰατρεύω, καὶ νὰ τὸ 'βγάλω καὶ σ' τὸ κυνήγι. Ὁ βασιλειὰς σὰν ἄκουσ' αὐτό, χάρηκε. Οἵ ἄλλοι ἰατροί, ὁποὺ τὸν ἄκουσαν, ποὺ εἶπε πῶς τὸ ἰατρεύει, εἶπαν σ' τὸ βασιλειά· ἂν τὸ ἰατρέψῃ αὐτός, καθὼς λέει, ἐμὰς νὰ μὰς κόψῃς τὸ κεφάλι. Τότες ὁ ἰατρὸς πῆγε σ' τὸ βασ' λόπουλο καὶ τὸ ἄλειψε μὲ τὴν ἀλοιφή, καὶ γίνηκε καλλίτερα, κ' ὕστερα ἀπὸ δυὸ 'μέραις ἄρχισε νὰ κρένῃ, καὶ σὰν τοῦ ἔβαλε πολλαὶς φοραὶς τὴν ἀλοιφή, σ' ὀχτὼ 'μέραις τὸ ἰάτρεψε καὶ τὸν ἔβγαλε καὶ σ' τὸ κυνήγι. Σὰν τὸν εἶδ' ὁ πατέρας του, χάρηκε πολὺ κ' εἶπε τοῦ ἰατροῦ· τί καλὸ θέλεις νὰ σοῦ κάμω γιὰ τὸ καλὸ, ποὺ μοῦ ἔκαμες; Κι' ὁ ἰατρὸς τοῦ εἶπε· ἄλλο δὲ χαλεύω ἀπὸ τὴ βασιλεία σου, μοναχὰ ἕνα ζιαφέτι νὰ μοῦ κάνῃς, καὶ νὰ φωνάξῃς ὅλους τοὺς ἄρχοντες τ'ς 'Ινδίας. Τότες ὁ βασιλειὰς τοῦ εἶπε· αὐτὸ ποὺ χαλεύεις, δὲν εἶνε τίποτε σὲ μένα. Καὶ τότες ἀρχίρησε κ' ἔκαμ' ἑτοιμασίαις γιὰ τὸ ζιαφέτι, καὶ φώναξ' ὅλους τοὺς ἄρχοντες τ'ς 'Ινδίας, κ' ἔκαμ' ἕνα ζιαφέτι πολὺ μεγάλο, κι' ἀφοῦ ἔφαγαν κ' ἔπιαν, εἶπ' ὁ ἰατρὸς τοῦ βασιλειά· πρόσταξε νὰ τσωπάσουν, γιατὶ θὰ εἰπῶ ἕνα παραμύθι Τότες ὁ βασιλειὰς ἐπρόσταξε, καὶ τσώπασαν ὅλοι, κι' ἀρχίρησε ὁ ἰατρὸς κ' ἔλεγε τὸ παραμύθι, τοῦτο καὶ τοῦτο καὶ τοῦτο· εἶπ' ὅλα, ὅσα ἔπαθε, χωρὶς νά μαρτυρήσῃ, ποὺ ἦταν αὐτός. Καὶ τότες σὰν εἶπε, πῶς ἡ τσιούπρα αὐτὴ γίνηκε ἰατρός, φανερώθηκε κ' εἶπε· ἐγὼ εἶμαι αὐτὴ ἡ τσιούπρα κ' ἡ γυναῖκα τοῦ βασ' λόπουλου, καὶ τὸ βασ' λόπουλο δὲν τὄσφαξα 'γώ, μόν' ἡ ἀδερφή μου. Τότες τὸ βασ'λόπουλο σὰν ἄκουσ' αὐτά, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τ'ς εἶπε· ἐσύ 'σαι ἡ νύφη μου· κ' ἔκαμαν ἕνα γάμο λαμπρὸ καὶ τοὺς ἐστεφάνωσαν.

Bemerkungen.

1) πραμματεύονταν = πραμματεύουνταν. 2) τής = ταίς. 3) πάῃ cf. πηγαίνω. 4) ἡ = αἱ. 5) ἐκαταριόνταν = ἐκαταριούνταν von καταριοῦμαι. 6) πῆγε cf. πηγαῖνω. 7) μ' ὅλο πού trotzdem dass. 8) στοχάστηκε vergl. Wd., S. 56.***) 9) τάξῃ = τάξει. 10) σὰν πού wie. 11) πώς = πῶς dass. 12) αὐτοῦ dort. 13) ἐθάρρεψε von θαρρεύω cf. Wd., S. 45, 1, Anm· 14) 'μβῆ von ἐμβαίνω. 15) πῆγε von (ἐ)πάγω. 16) εἶχε, es gab, Wd., S. 29, § 106. 17) ποῦ, hier: was! 18) 'δῆ = ἰδεῖ. 19) ἔφτασε = ἔφθασε. 20) ἔβγαλε,

Aor. von βγάζω. [21]) κάθε μιανῆς = κάθε μιᾶς einer jeden. [22]) κλείστηκε, von κλείω. [23]) von αναγινώσκω. [24]) λέη statt λέγη cf. Wb., § 158, 1. [25]) γένεται, Aor. II von γίνομαι (ἐγενόμην). [26]) νἀφήση = νὰ ἀφήση. [27]) ἦρθε = = ἦλθε. [28]) πάλι = πάλιν. [29]) 'νδυθῇ, Conj. Aor. von ἐνδύομαι. [30]) τἄστρια = = τὰ ἄστρια. [31]) θιάμμασαν = θαύμασαν. [32]) 'βρῇ = εὕρη. [33]) περισσότερο mehr. [34]) τάχα πώς als ob. [35]) κάτση, Conj. Aor. von κάθομαι (Aor. ἐκάθησα und ἔκατσα). [36]) νὰ χαμωθῇ, Aor. Pass. von κάμνω. [37]) damit. [38]) ἔκαμε πώς sie that, als ob . . . [39]) θὰ μάσσω = θὰ μαζώξω. [40]) σ' κωθῇ cf. σηκόνω. [41]) ἐκόπηκ', cf. κόπτω. [42]) γύρ' σαν, cf. γυρίζω. [43]) ἔκλαψε cf. κλαίω. [44]) = κατέλαβε von καταλαμβάνω; ergänze danach hinsichtlich des Augments Wb., § 116. [45]) = λέγει. [46]) τὰ ξένα die Fremde. [47]) πάη = πάγη. [48]) von πιάνω. [49]) δέ = δέν. [50]) τὰ, übersetze: daraus. [51]) Part. Pass. von κόπτω. [52]) ἤξερε = ἔξερε cf. Wb., § 115. [53]) Aor. Pass. von χαίρω. [54]) ἐγένηκα, Aor. von γίνομαι. [55]) wegen, für. [56]) σέ μένα = ἐς μένα [57]) = προς έταξε.

Ὁ μικρὸς ἀδελφός, ποὺ γλύτωσε τὴν ἀδελφήν του ἀπὸ τὸ δράκο.

Ἦταν ἕνας βασιλειὰς κ' εἶχε τρεῖς υἱοὺς καὶ μνιὰ θυγατέρα. Ἀποκάτω ἀπ' τὰ παλάτια ἦταν ἕνας μπαχτσές, καὶ μέσα σ' τὸ μπάχτσέ ἔρχονταν ἕνας δράκος. Ἡ βασ'λοπούλα δὲν πήγαινε σ' τὸ μπαχτσέ, ἐπειδὴς ἐσκιάζονταν ἀπ' τὸ δράκο, νὰ μὴ τὴν πάρη. Μνιὰ 'μέρα τὴν πῆρε ὁ μικρότερος ὁ ἀδερφός της, καὶ πῆγαν σ' τὸ μπαχτσέ· ἔξαφνα ἦρθ' ὁ δράκος καὶ τὴν ἐσήκωσε σ' τὸν ἀέρα καὶ τὴν πῆγε σ' ἕνα βουνὸ ψηλό, ὅπου δὲν ἀνέβαινε κανένας. Ἀφοῦ τὴν πῆρε τὴν βασ' λοπούλα, ὁ βασιλειὰς ἐμαύρισ' ὅλο τὸ παλάτι, καὶ καμμιὰ κρίσι δὲν παρατηροῦσε, μόν' τῆς κρίσες ταὶς παρατηροῦσε τὸ μιντσιλίσι. Ὁ μικρότερος ἀδερφὸς, ἐπειδὴς ἐξαιτίας του τὴν ἐπῆρε τὴν ἀδερφή του ὁ δράκος, ἀποφάσισε ἢ νὰ πάγη νὰ τὴν εὕρη ἢ νὰ χαθῇ. Ὁ πατέρας του δὲν τὸν ἄφ' νε γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε περ' σσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους. Μόν' αὐτὸς δὲν ἐκάθονταν, κ' ἤθελε νὰ πάγη νὰ τὸν εὕρη. Ὕστερα ἀπὸ κἄμποσαις 'μέραις κίνησε καὶ πῆγε σ' τὴ ῥίζα τοῦ βουνοῦ καί δὲ 'μποροῦσε ν' ἀν' βῇ σ' τὴν κορφή. Ἐκεῖ σ' τὴ ῥίζα τοῦ βουνοῦ ηὗρε δυὸ φίδια, ὁποὺ πάλευαν, ἕνα ἄσπρο κ' ἕνα μαῦρο. Τὸ μαῦρο ἦταν ἕτοιμο νὰ σκοτώση τὸ ἄσπρο. Σὰν εἶδε ἔτσι τοῦτος, ἐσκότωσε τὸ μαῦρο, καὶ τότε τὸ ἄσπρο τοῦ εἶπε· τί καλὸ θέλεις νὰ σοῦ κάνω, ποὺ μοῦ ἔκανες αὐτὴν τὴ χάρι; Δὲ θέλω τίποτε ἄλλο, τοῦ εἶπε τὸ βασ' λόπουλο, μόνο νὰ μὲ ἀν' βάσης σὲ τοῦτο τὸ βουνό. Δέσου ἀπ' τὴν οὐρά μου, τοῦ εἶπε τὸ φίδι. Κι' ἀφοῦ ἐδέθ'κε ἀπ' τὴν οὐρά του, τὸν ἀνέβασε σ' τὴν κορφὴ τοῦ βουνιοῦ, κ' ὕστερα

έφυγε. Τὸ βασ'λόπουλο πῆγε σ' ἕναν πιστικό, ὁποὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ δράκου, καὶ 'μβῆκε δοῦλος σ' τὸν πιστικὸ κ' ἐνδύθ'κε τσοπάνικα σκουτιά. Ὁ πιστικὸς τὸν ἔστελνε κάθ' ἑβδομάδα σ' τὸ δράκο κ' ἔπαιρνε ψωμί. Μνιὰ 'μέρα ηὗρε τὴν ἀδερφή του μοναχὴ καὶ τ'ς εἶπε· ἐγὼ εἶμ' ὁ ἀδερφός σου κ' ἦρθα νὰ σὲ πάρω. Καὶ πῶς ἦρθες ἐδῶ; τοῦ εἶπε, δὲν ἐσκιάχτ'κες, νὰ μὴ σὲ φάῃ δράκος; τώρα 'μπορεῖ νάρθῃ, καὶ κρύψου, νὰ μὲ σὲ 'βρῇ· γιὰ νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ, εἶν' ἀδύνατο, κι' ἀπ' τὰ χέρια τοῦ δράκου δὲ 'μποροῦμε νὰ γλυτώσωμε, γιατὶ τοὺς ὀντᾶδες τοὺς ἔχει γιομάτους ἀπὸ βασ' λοπούλαις, ὁποὺ ἔχει σκλαβωμέναις, κι' ἀπὸ τὸ βουνὸ δὲ 'μποροῦμε νὰ κατ'βοῦμε· κι' ἀπορῶ, πῶς ἀνέβ'κες ἐσὺ σ' τὸ βουνό, ὅπου μήτε πουλὶ δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀν'βῇ. 'Εδέθ'κα ἀπ' τὴν οὐρὰ ἑνὸς φιδιοῦ, τ'ς εἶπε, κι' ἀνέβ'κα· βράδυ ποῦ θὰ ἔρθῃ ὁ δράκος, 'ρώτα τον, ποῦθε κρέμεται ἡ δύναμίς του, κι' ὅ, τι νὰ σοῦ 'πῇ, αὔριο ἔρχομαι καὶ μοῦ λέεις. Τὸ βράδυ ποὺ ἦρθ' ὁ δράκος, τὸν 'ρώτησ' ἡ βασ'λοπούλα, ποῦθε κρέμεται ἡ δύναμίς του· κι' ὁ δράκος τ'ς εἶπε, πὼς σ' τὸ κεφάλι του ἔχει τρεῖς χρυσαὶς τρίχαις, καὶ μὲ αὐταὶς ἀνοίγεται ἕνας ὀντᾶς, καὶ μέσα σ' τὸν ὀντᾶ εἶνε τρία περ'στέρια· ἂν ψοφήσῃ τὸ ἕνα, ἀρρωστάει ὁ δράκος, ἂν καὶ τὸ ἄλλο, γένεται κακά, κι' ἂν καὶ τὸ ἄλλο, ἀποθνήσκει. Τὴν ἄλλη τὴ 'μέρα, ὁποὺ ἦρθ' ὁ ἀδερφός του, τοῦ τὰ μολόγησε αὐτά, καὶ τ'ς εἶπε· βράδυ ποὺ θὰ τὸν ψειρίζῃς πάλι, νὰ πάρῃς ἕνα ψαλίδι, νὰ τοῦ κόψῃς τῆς χρυσαὶς τῆς τρίχαις, καὶ ν' ἀνοίξῃς τὸν ὀντᾶ καὶ νὰ σκοτώσῃς τὰ περ' στέρια, καὶ ψοφᾷ καὶ ὁ δράκος. Τὸ βράδυ τὸν ἄφ' κε ἡ βασ'λοπούλα τὸ δράκο ὅσο ποὺ ἀποκοιμήθ'κε, καὶ τοῦ ἔκοψε τῆς τρίχαις, κι' ἄνοιξε τὸν ὀντᾶ κ' ἐσκότωσε τὰ περ' στέρια, κι' ἀπέθανε κι' ὁ δράκος. Σὰν ἀπέθαν' ὁ δράκος, ἄν'ξαν ὅλους τοὺς ὀντᾶδες καὶ ξεσκλάβωσαν ὅλον τὸν κόσμο, ὁποὺ εἶχε σκλαβωμένο.

'Εξεσκλάβωσαν καὶ τρεῖς βασ'λοπούλαις, κι' αὐταὶς ταὶς πῆραν κοντά τους. Κι' ἀφοῦ πῆγαν σ' τὴν κορφὴ τοῦ βονιοῦ, εἶδαν τὰ ἀδέρφια του, ποὺ τὸν καρτεροῦσαν ἀποκάτου σ' τὴ ῥίζα τοῦ βονιοῦ· κ' ἐκρέμασε τῆς τριχιαίς, καὶ πρῶτα ἐκρέμασε τὴν ἀδερφή του, ὕστερα τὴ μεγαλήτερα βασ'λοπούλα, καὶ φώναξε· αὐτὴ εἶνε γυναῖκα τοῦ μεγάλου μας τοῦ ἀδερφοῦ. Ὕστερα ἐκρέμασε τὴ μεσιὰ καὶ φώναξε· εἶνε γυναῖκα τοῦ μεσιοῦ. Ὕστερα ἐκρέμασε τὴ μικρότερη κ' εἶπε, πὼς αὐτὴ εἶνε 'δική του. Σὰν εἶδαν τὰ ἀδέρφια του, πὼς ἡ μικρότερη ἦταν καλλίτερη, τὸν ἐφτόνησαν κ' ἔκοψαν τῆς τριχιαὶς καὶ τὸν ἄφ'καν ἀπάνω σ' τὸ βουνό. Κι' ἀπ' τὴ λύπη του ἐγύρ' σε πίσω σ' τὸ παλάτι τοῦ δράκου, κ' ἐσεργιάνισε τοὺς ὀντᾶδες. Σ' ἕναν ὀντᾶ στρωμένο μὲ πράσινα ῥοῦχα, εἶδε ἕνα λαγονικὸ κατηφένιο, ποὺ κυνηγοῦσε ἕνα λαγὸ κατηφένιο. Σ' ἕναν ἄλλον ὀντᾶ εἶδε ἕνα χρυσὸ λεγένι κ' ἕνα χρυσὸ μπρίκι, ὁποὺ ἔχυνε μοναχό του νερό. Σ' ἕναν ἄλλον ὀντᾶ εἶδε μνιὰ χρυσὴ κλωσσαριὰ μὲ χρυσὰ πουλιά. Ὕστερα πῆγε

καὶ σ' τὰ ἀχούρια, καὶ σ' ἕνα ἀχούρι εἶδε τρία ἄλογα μὲ χρυσὰ φτερά, ἕνα γρίβο, ἕνα κόκκινο κ' ἕνα πράσινο. Τί καλὸ νὰ σοῦ κάνωμε, τοῦ εἶπαν τἄλογα, ποὺ μὰς ἄν'ξες τὴν πόρτα; Δὲ θέλω ἄλλο τίποτα, τοὺς εἶπε, μόνο νὰ μὲ 'βγάλετε ἀπὸ τοῦτο τὸ βουνό. Καβαλλίκα ἐμένα, τοῦ εἶπε τὸ πράσινο, κι' ἀφοῦ τὸ καβαλλίκεψε, ἀπέρασε τὸ βουνὸ καὶ τὸν κατήβασε σ' τὸν κάμπο. Ὕστερα τοῦ ἔδωκαν τὰ τρία τἄλογα ἀπὸ μνιὰ χρυσὴ τρίχα, καὶ τοῦ εἶπαν· ὄντας μὰς χρειάζεσαι, νὰ καίῃς μνιὰ τρίχα, κ' ἐρχούμεστ' ἐμεῖς. Ἀφοῦ περ'βάτησε κἄμποσαις 'μέραις, πῆγε σ' τὴν πολιτεία, ποὺ ἦταν βασιλειὰς ὁ πατέρας τοῦ, κ' ἔβαλε μνιὰ κοιλιὰ σ' τὸ κεφάλι, καὶ τὸν πάντεχαν πὼς εἶνε κασσιδιάρης, κ' ἐμβῆκε δοῦλος σ' ἕνα χρυσ'κό.

Ἀφοῦ πῆγαν τὴ βασ'λοπούλα τὰ δυὸ τἀδέρφια σ' τὸν πατέρα τους καὶ τῆς ἄλλαις τῆς τρεῖς βασ'λοπούλαις, τοὺς 'ρώτησ' τί ἐγίν'κε ὁ μικρότερος ὁ ἀδερφός σας; καὶ τοῦ εἶπαν, πὼς ἠπόθανε. Τὴν ἐβίαζε τὴ μεγάλη βασ' λοπούλα τὸ μεγαλήτερο βασ'λόπουλο, νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα, κι' αὐτὴ δὲν ἤθελε, μόν' εἶπε ἂν δὲν τῆς φκειάκῃ τὴν κατηφένια λαγονίκα νὰ κυνηγάῃ τὸν κατηφένιο λαγό, ὁποὺ εἶχε σ' τὸ δράκο, δὲν 'πανδρεύεται. Κι' ὁ βασιλειὰς ἔβαλε δελλάλη καὶ φώναξε· ποιὸς εἶν' ἄξιος νὰ τὰ φκειάκῃ; Τότες ὁ κασσιδιάρης εἶπε τοῦ χρυσ' κοῦ, πὼς τὰ φκειάνει αὐτός, καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ δώκῃ ὑπόσχεσι σ' τὸ βασιλειά. Ἀφοῦ ἔδωκ' ὑπόσχεσι ὅτι τὰ φκειάνει, εἶπ' ὁ κασσιδιάρης, νὰ τοῦ πάρῃ μνιὰ ὀκκᾶ κρασὶ καλὸ καὶ μνιὰ ὀκκᾶ κάστανα καὶ νὰ τοῦ τὰ ψήσῃ, καὶ νὰ κλειστῇ μοναχὸς σ' τὸν ὀντᾶ. Τοῦ τὰ ἔφεραν ὅλα, καὶ κλείστηκε σ' τὸν ὀντᾶ. Ὁ χρυσ'κὸς παραμόνευε ἀπὸ μνιὰ κλειδονότρυπα νὰ 'δῇ, πῶς θὰ τὰ φκειάκῃ. Ὁ κασσιδιάρης δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειά, παρὰ ποὺ ἔτρωγε κάστανα κ' ἔπινε κρασί. Ὁ χρυσ'κός τότες πῆγε κι' ἀποκοιμήθ'κε. Μὲ τὰ ξημερώματα ὁ κασσιδιάρης ἔκαψε μνιὰ τρίχα ἀπ' τὸ γρίβο τἄλογο, κ' ἦρθε τὸ ἄλογο. Τί μὲ θέλεις; τοῦ εἶπε. Σὲ θέλω', τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ φέρῃς τὴ λαγονίκα μὲ τὸ λαγό. Κι' ἀμέσως τοῦ τὴν ἔφερε, καὶ τὸ πωρνὸ τὴν ἔδωκε τοῦ χρυσ'κοῦ. Ὁ χρυσ'κὸς τὴν ἔστειλε μὲ αὐτὸν σ' τὸ βασιλειά, κι' ὁ βασιλειὰς ἀφοῦ τὴν πῆρε, τὸν ἐφόρτωσε φλουριά· μόν' τὰ φλουριὰ ἔδωκε τοῦ χρυσ'κοῦ. Τὴν κυριακή, ποὺ γίνονταν οἱ γάμοι, βῆκαν ὅλοι ὄξω σ' τὸν κάμπο κ' ἔπαιζαν τὸ τσιρίτι. Ἀφοῦ ἔφυγ' ὁ χρυσ'κός ἀπὸ τἀργαστήρι καὶ πῆγε νὰ σεργιανίσῃ, ὁ κασσιδιάρης ἔκαψε μνιὰ τρίχα, κι' ἀμέσως ἦρθε τὸ πράσ'νο τἄλογο, καὶ τοῦ ἔφερε καὶ μνιὰ φορεσιὰ πράσ'νη. Τότες ἐκαβαλλίκεψε ὁ κασσιδιάρης καὶ βῆκε σ' τὸν κάμπο νὰ παίξῃ τὸ τσιρίτι. Ἀφοῦ ἔπαιξε πολλὴν ὥραν κ' ἑτοιμάζονταν νὰ φύγῃ, ἐχύθ'καν νὰ τὸν πιάκουν, μούν' αὐτὸς ἔσπειρε γρόσια καὶ φλουριά, κ' ἔφυγε καὶ πῆγε σ' τἀργαστήρι, κ' ἔβαλε πάλι σ' τὸ κεφάλι τὴν κοιλιά. Τὴν ἄλλη τὴν κυριακὴ ἤθελε νὰ 'πανδρευτῇ ὁ μεσιὸς ὁ ἀδερφός, νὰ πάρῃ τὴ μεσιὰ τὴ βασ'λοπούλα. Αὐτὴ εἶπε, πὼς δὲν

'πανδρεύεται, ἂν δὲν τῆς φέρουν τὸ χρυσὸ τὸ λεγένι καὶ τὸ χρυσὸ τὸ μπρίκι, ὁπού εἶχε σ' τοῦ δράκου τὰ παλάτια. 'Επρόσταξε ὅλους τοὺς χρυσ'κοὺς ὁ βασιλειάς, ποιὸς 'μπορεῖ νὰ τὰ φκειάκῃ. Πάλι ὁ κασσιδιάρης ὑποσχέθ'κε νὰ τὰ φκειάκῃ, κ' εἶπε τοῦ μάστορά του, νὰ τοῦ πάρῃ δυὸ ὀκκάδες κάστανα καὶ δυὸ ὀκκάδες κρασί, κι' ἀφοῦ τοῦ τὰ πῆρε, κάθονταν ὡς τὸ πωρνὸ κ' ἔτρωγε κάστανα κ' ἔπινε κρασί. Καὶ τὸ πωρνὸ ἔκαψε μνιὰ τρίχα, κ' ἦρθε τὸ κόκκινο τἄλογο, καὶ τοῦ εἶπε, νὰ τοῦ φέρῃ τὸ χρυσὸ τὸ λεγένι καὶ τὸ χρυσὸ τὸ μπρίκι. Τὸ ἄλογο τὰ ἔφερε εὐτύς, κι' ὁ κασσιδιάρης τὰ πῆγε σ' τὸ βασιλειά, κι' ὁ βασιλειὰς τὸν φόρτωσε φλουριά. Πάλι βῆχαν νὰ παίξουν τὸ τσιρίτι, ὄντας γένονταν ὁ δεύτερος ὁ γάμος. 'Ο κασσιδιάρης ἔκαψε μνιὰ τρίχα, κ' ἦρθε τὸ κόκκινο τἄλογο καὶ τοῦ ἔφερε καὶ μνιὰ κόκκινη φορεσιά. Κι' ἀφοῦ 'νδύθ'κε, βῆκε κι' αὐτὸς νὰ παίξῃ τό τσιρίτι. 'Αφοῦ ἔπαιξε πολλά, ἐκίν'σε νὰ φύγῃ, καὶ τότες ἐχύθ'καν νὰ τὸν πιάκουν. Τότες αὐτὸς ἔρρ'ξε φλουριά, κι' ὁ κόσμος ἐχύθ' καν σ' τὰ φλουριὰ καὶ τὸν ἄφ' καν. Τὴν ἄλλη τὴν κυριακὴ θὰ 'πανδρεύονταν ἡ μικρότερη ἡ ἀδερφή, νὰ πάρῃ ἕναν ἀδερφὸ τοῦ βασιλειά, κι' αὐτὴ δὲν ἤθελε, κ' εἶπε ἂν δὲν τῆς φέρουν τὴ χρυσὴ κλωσσαριὰ μὲ τὰ χρυσὰ αὐγά, δὲν 'πανδρεύεται. Πάλι τὰ ἤφερε ὁ κασσιδιάρης, καὶ τὴν κυριακή, ὁποὺ θὰ στεφανόνονταν, βῆχαν νὰ παίξουν τὸ τσιρίτι. Βῆκε κι' ὁ κασσιδιάρης μὲ τὸ γρίβο τἄλογο καὶ μὲ ἄσπρη φορεσιά. Καὶ καθὼς ἔπαιξαν, ἔρρ'ξε καὶ βάρεσε τὸ θειό του. Τότες τὸν ἔπιακαν καὶ τὸν πῆγαν σ' τὸ βασιλειά. 'Ο βασιλειὰς τὸν 'ρώτησε, γιατί τὸν ἐσκότωσε Καὶ τὸ βασ'λόπουλο τοῦ μολόγησε ὅλα ὅσα ἔπαθε. 'Ακούοντας ὁ βασιλειὰς αὐτά, εὐτὺς ἐπρόσταξε, καὶ σκότωσαν τὰ δυὸ παιδιά του, κι' αὐτ' νοῦ τοῦ ἔδωκε τὴ μικρότερη βασ'λοπούλα, κ' ἔζησαν ὕστερα καλά.

Bemerkungen.

1) = ἐπειδή. 2) μνιά = μιά. 3) = sich fürchten. 4) = ἦλθε. 5) σηκόνω. 6) = ἀπῆγε. 7) wo. 8) = ταὶς κρίσαις. 9) aus seiner Ursache = seinetwegen. 10) Aor. Pass. von χάνω. 11) = ἄφινε. 12) mehr. 13) im Begriff. 14) Gunst, Gefallen. 15) = ἐς. 16) Part. Aor. Med. von δένω: binde dich (an). 17) darauf. 18) ἐμβῆκε, Aor. von ἐμβαίνω, eintreten als . . ., werden. 19) = ἦλθα. 20) = ἐσκιάχθηκες von σκιάζομαι, siehe Anm. 3. 21) = φάγῃ. 22) verbirg dich! 23) βρίσκω. 24) hier intransitiv: entkommen. 25) = ὀντᾶδαις. 26) καταβαίνω. 27) Am Abend, wenn. 28) woran. 29) = λέγεις. 30) = ὡμολόγησε. 31) ἀφίνω. 32) Leute. 33) = ἀποκάτω. 34) = τὴ μέση. 35) belegt. 36) = τίποτε. 37) = κατέβασε. 38) je. 39) περιπάτησε. 40) ἀπαντέχω. 41) Aor. von φκιάνω = = φθειάνω. 42) als dass. 43) vorher. 44) wo. 45) mit dem W. 46) statt

πιάσουν von πιάνω. [47]) herbeistürzen. [48]) = πανδρευθῇ. [49]) Aor. von ὑποσχομαι versprechen. [50]) = εὐθύς. [51]) statt βάρησε.

Τὸ χρυσόμαλλο ἀρνί.

Ἦταν ἕνας βασιλειάς, ποὺ εἶχε τρία παιδιά. Ἀφοῦ ἀπέθανε ὁ βασιλειάς, ἄφησε τὴν κατάστασίν του σ' τὰ παιδιά του, νὰ τὴν μοιράσουν. Τὰ δυὸ μεγάλα τὰ παιδιά ἐμεθοῦσαν κάθε 'μέρα σ' τὰ κρασοπ'λειὰ κ' ἔφαγαν τὰ γρόσια τοῦ πατρός τους κ' ἐμβῆκαν καὶ σὲ μπόρτσι. Τὸ μικρότερο τὴν ἐφύλαξε τὴν κατάστασι, ποὺ τοῦ ἄφηκ' ὁ πατέρας του, καὶ 'πανδρεύτηκε κ' ἔκαμε μιὰ τσιούπρα ὡραιότατη, κ' ἔφκειασ' ἕνα σαράγι μέσα σ' τὴ γῆς, καὶ τὴν ἔβαλε μέσα. Καὶ κεῖνον τὸ μάσ'τρα, ποὺ ἔφκειασε τὸ σαράγι, τὸν ἔκοψε, κ' ἔβαλε ντελάλη κ' ἐφώναξε· ὅποιος εἶν' ἄξιος νὰ 'βρῇ τὴ θυγατέρα τοῦ βασιλειά, νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα· ἂν δὲν τὴν 'βρῇ, θὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἐπῆγαν πολὺς κόσμος, καὶ δὲ 'μπόρεσαν νὰ τὴν εὕρουν, κι' ὅλους τοὺς σκότωσε. Ἕνας νειὸς ἔμμορφος πῆγε σ' ἕναν πιστικό, καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν βάλῃ μέσα σ' ἕνα τομάρι πρόβειο καὶ νὰ ἔχῃ χρυσὰ μαλλιά, καὶ νὰ τὸν πάγῃ σ' τὸ βασιλειά. Ὁ πιστικὸς τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα τομάρι πρόβειο μὲ χρυσὰ μαλλιά, κ' ἐκεῖ μέσα ἔβαλε κοπριαὶς καὶ φαγεῖ καὶ ψωμί, κι' ὅσα χρειάζουνταν. Σὰν πῆγε σ' τὸ βασιλειά, τοῦ εἶπ' ὁ βασιλειάς· τὸ πουλεῖς αὐτὸ τὸ ἀρνί; Κεῖνος εἶπε· ὄχι, ἀφέντη μου βασιλειά, δὲν τὸ πυλῶ· κι' ἂν τὸ χρειάζεσαι, δὲ σοῦ χαλνῶ τὸ χατήρι· σ' τὸ δίνω γιὰ τρεῖς 'μέραις διορία, κ' ὕστερα νὰ μου τὸ δώκῃς. Τότες ὁ βασιλειὰς τὸ πῆρε νὰ τὸ πάνῃ μέσα σ' τὴ θυγατέρα του, καὶ καθὼς 'μβῆκε μὲ τἀρνὶ σ' τὸ σαράγι, μβῆκε μέσα σὲ πολλοὺς ὀντᾶδες. Καὶ σὰν πῆγε σὲ μιὰ πόρτα, φώναξ' ὁ βασιλειάς· ἄνοιξ'τε τάρταρα μάρταρα τῆς γῆς! Κι' ἄνοιξ' ἡ πόρτα μοναχή της. Ἀμβαίνοντας σὲ πολλοὺς ὀντᾶδες, ζύγωσε σὲ μιὰ πόρτα κ' ἐκεῖ φώναξε πάλι· ἀνοῖξ'τε τάρταρα μάρταρα τῆς γῆς! κι' ἄνοιξε πάλ' ἡ πόρτα μοναχή της. Κ' ἐκεῖ μέσα ἦταν ὁ ὀντᾶς, ποὺ κάθουνταν ἡ βας' λοπυλα, κ' ἦταν ἀσημένιος πατόκορφα. Κι' ἀφοῦ 'μβῆκε μέσα, ἔδωκε τἀρνὶ τῆς βασ' λοπούλας. Τὸ χάϊδευ' ἡ βασ' λοπούλα, καὶ τἀρνί κατούρησε, κ' εἶπ' ἡ βασ'λοπυλα τοῦ βασιλειά· κατούρησέ τἀρνί! Τῆς τὸ ἄφηκ' ὕστερα κ' ἔφυγε. Τὴ νύχτα ἐκείνη ἐβῆκ' ὁ ἄθρωπος ἀπ' τὸ τομάρι, καὶ σὰν τὸν εἶδ' ἡ βασ'λοπυλα τόσο ἔμμορφο, τὸν ἠγάπησε καὶ τὸν 'ρώτησε· γιατί 'μβῆκες σ' τὸ τομάρι κ' ἦρθες ἐδῶ; Κι' αὐτὸς τ'ς εἶπε· σὰν εἶδα πολλούς, ποὺ ἔρχουνταν καὶ δὲ 'μπορυσαν νὰ σὲ 'βροῦν καὶ σκοτόνυνταν, ηὗρα τούτη τὴν τέχνη, κ' ἦρθα 'δῶ, ποὺ σ' ἔχ' ὁ πατέρας σου. Κ' ἡ βασ'λοπούλα τοῦ λέει· μπράβο, καλὰ ἔκανες· μούν' νὰ ξέρῃς, ἀφοῦ μὲ 'βρῇς ἐδῶ μέσα, θὰ μὰς κάνῃ ὁ πατέρας μου καὶ 'μένα καὶ τῆς δούλαις πάπιαις· καὶ θὰ σοῦ 'πῇ·

ποιὰ ἀπὸ τούταις τῆς πάπιαις εἶν' ἡ βας'λοπυλα; κ' ἐγὼ ἐκεῖ θὰ τσιμπήσω τὸ φτερό μου. 'Αφοῦ κουβέντιασαν πολλά, ἦρθε πάλι ὁ πιστικὸς καὶ χάλευε τἀρνί. Ὁ βασιλειὰς πῆγε σ' τὴ θυγατέρα του νὰ τὸ πάρῃ. Ἡ βασ'λοπούλα εἶπε τοῦ πατρός της· πολλὰ ἐγλέντισα μὲ τἀρνί! Τότες ὁ βασιλειὰς τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔδωκε τοῦ πιστικοῦ. Ὕστερα ὁ ἄθρωπος 'βγαίνει ἀπ' τὸ τομάρ' καὶ πάγει σ' τὸ βασιλειὰ καὶ τοῦ λέει· ἐγώ 'μαι ἄξιος νὰ 'βρῶ τὴ θυγατέρα σου. Ὁ βασιλειὰς τοῦ εἶπε· λυποῦμαι παραπολύ, παιδί μυ, γιὰ τὰ νειάτα σου. Σκοτώθ'καν τόσοι καὶ τόσοι γιὰ νὰ τὴν εὑροῦν, καὶ σὺ θὰ τὴν εὕρῃς! Ἄς ἦνε, ἀφέντη βασιλειά! ἐγὼ θὰ σκοτωθῶ, μυν' θὰ πασχίσω νὰ τὴν 'βρῶ. Τότες πῆγ' αὐτὸς 'μπροστὰ κι' ὁ βασιλειὰς ἀπ' ὀπίσω, κι' ὄντας ἔφτακαν σ' τὴ μεγάλη πόρτα, εἶπε τοῦ βασιλειά· 'πὲς τρία λόγια· κι' ὁ βασιλειὰς τοῦ εἶπε· τί νὰ 'πῶ; γιὰ π' λέγω· σαγάρι, σαγάρι, σαγάρι! Ὄχι, τοῦ εἶπε κεῖνος· 'πές, ἀνοίξ'τε τάρταρα μάρταρα τῆς γῆς! Κ' εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ βασιλειάς, κι' ἄνοιξ' ἡ πόρτα· κι' ὄντας 'μβῆκε μέσα ὁ βασιλειάς, ἐδάγκασε τὸ μουστάκι του. Πῆγε καὶ σ' τὴν ἄλλη τήν πόρτα κ' ἔκαμε τὸ ἴδιο· καί κατόπι πῆγαν μέσα κ' ηὗραν τὴ βασ'λοπούλα. Καὶ τοῦ εἶπ' ὁ βασιλειάς· τὴ βασ'λοπούλα τώρα καλὰ τὴν ηὗρες· μούν' ἐγὼ τώρα θὰ κάνω τὴ θυγατέρα μου καὶ τῆς δούλαις μου πάπιαις, κι' ἂν καταλάβῃς, ποιὰ εἶν' ἡ θυγατέρα μου, νὰ τὴν πάρῃς γυναῖκα! Τ'ς ἔκαν' ὁ βασιλειὰς πάπιαις, καὶ τ'ς ἔφερε 'μπροστὰ σ' τὸ νειό, καὶ τοῦ εἶπε· ποιὰ ἀπ' αὐταὶς εἶν' ἡ θυγατέρα μου; Τότες ἡ βασ'λοπούλα ἐτσίμπεσε τὸ φτερό της, κ' εἶπ' ὁ νειός· γι' αὐτή, ποὺ τσίμπησε τὸ φτερὸ, ἐτοῦτ' εἶν' ἡ βασ' λοπούλα! Καὶ τότες τὴν πῆρε γυναῖκα, καὶ στεφανώθ'καν κι' ἀπέρασαν ζωὴ χαριτωμένη.

Bemerkungen.

¹) = δελλάλη. ²) = εὔμορφος. ³) = αὐθέντης. ⁴) auf drei Tage Frist. ⁵) Hat keine Bedeutung, sondern ist, wie häufig in Zauberformeln, reimweise nach dem voraufgehenden Worte gebildet. ⁶) zu Enten. ⁷) voran. ⁸) hinterher. ⁹) hier soviel wie: herausbekommen. ¹⁰) = ταίς. ¹¹) nun, die. ¹²) = ἐπέρασαν verbrachten.

Ἡ καλὴ γυναῖκα.

Ἦταν ἕνας πραμματευτὴς κ' εἶχε δυὸ παιδιά, τὸ ἕνα φρόνιμο καὶ τἄλλο μπαντίδο. Σὰν ἀπέθαν' ὁ πατέρας, τὰ δυὸ παιδιὰ ἐμοίρασαν τὸ βιό. Ὁ μέγας, ὁ φρονιμώτερος τὸ κυβέρνησε τὸ βιό του καλὰ καὶ τὸ ἔκαμε μεγάλο. Ὁ μικρότερος πήγαινε ὅλο σὲ γυναῖκες καὶ τὸ ἔφαγε ὅλο. Τότες πῆγε σ' τὸν μέγαν τὸν ἀδερφό του κλαίοντας, καὶ τοῦ λέει· ἀδερφέ μου, κάνω πραμμάτειαις καὶ

χάνω Λοιπὸν ὁ ἀδερφός του τὸν ἐσπλαγχνίστηκε, κ' ἐβγάζει καὶ τοῦ δίνει δέκα χιλιάδες. Αὐτὸς πάλι τὰ ἔφαγε σ' τὰ ἴδια. Πῆγε πάλι σ' τὸν ἀδερφό του· τοῦ διηγήθηκε, πῶς ἐζημιώθηκε πολλά, κι' ὁ ἀδερφὸς τοῦ λέει· ἀδερφέ, ἐσὺ δὲν ἔχεις τύχη· ὅμως κάτ'σε μὲ τὴ γυναῖκα μου ἐδῶ καὶ μὲ τὸ σπίτι μου, καὶ πάω 'γὼ σ' τὸ ταξείδι, καὶ βάνω κἄμποσα χρήματα γιὰ λόγου μου καὶ κἄμποσα γιὰ σένα· γλέπω τὴν τύχη σου. Κίνησ' ὁ ἀδερφός του καὶ πάει σ' τὰ ξένα μὲ τὴν πραμμάτεια, κι' ἄφηκε τὸν ἀδερφό του τέλειο νοικοκύρη σ' τὸ σπίτι. Αὐτὸς σὰν μπαντίδος σὲ τρεῖς ἡμέραις ὕστερα ποὺ ἔφυγ' ὁ ἀδερφός του ἐζητοῦσε τὴ γυναῖκα του νὰ τὴν ἀπατήσῃ. Αὐτὴ σὰν ὄμμορφη δεσποίνα ἦταν ἀπὸ γένος καλὸ καὶ φρόνιμη, καὶ δὲν τὸν ἐδέχτηκε καὶ τοῦ εἶπε· ἐγὼ σ' ἔχω σ' τὸν τόπο τοῦ ἀδερφοῦ σου, καὶ σὺ θέλεις νὰ μοῦ κάνῃς τέτοιο πρᾶμμα σὲ μένα; Τί νὰ κάνῃ αὐτὸς γιὰ νὰ κερδέσῃ τὸ σκοπό του; Πηγαίνει σ' τὸ μεχκεμὲ καὶ λέει· ἔφυγ' ὁ ἀδερφός μου, κ' ἡ νύφη μου γίνηκε ἄτιμη, καὶ δὲν τὸ δέχομαι. Ὁ μεχκεμές, ποὺ ἤξερε τὴν κόρη, τὸν ὕβρισε καὶ τὸν ἔδιωξε. Αὐτὸς φεύγει ἀπ' ἐκεῖ, καὶ γιά νὰ κερδέσῃ τὸ σκοπό του πάλι, παίρνει σ' τὰ μεσάνυχτα ἕνα μεθυσμένο σύντροφό του καὶ τὸν ἐμβάζει σ' τὸ σπίτι τῆς νύφης, κ' ἔτρεξε σ' τὸν καδῆ, κ' εἶπε· δός μου δυὸ καβάζηδες, νὰ 'βρῶ τοὺς ἀγαπητικοὺς τῆς νύφης μου μέσα. Εὐτὺς πῆγαν οἱ καβάζηδες καὶ βαροῦσαν τὴν πόρτα. Αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ, καί τοὺς ἔλεγε· ἐγὼ δὲν ἔχω κἄνα τεκλίφι· 'πέτε μου πρῶτα, ποιοὶ εἶστε, καὶ νὰ σᾶς ἀνοίξω! Λοιπόν, μετὰ βίας κατέβηκαν ἡ δούλαις κι' ἄνοιξαν. Καὶ τοὺς λέει· τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα; Οἱ καβάζηδες 'μβῆκαν μέσα κ' ηὗραν τὸ μεθυσμένο, καὶ τῆς λέουν· τί εἶνε τοῦτος; Αὐτὴ ἀποκρίθ'κε· δὲ ξέρω τίποτες. Τὴν πῆγαν σ' τὸ κριτήριο, καὶ τὸ ἔδωκε ἡ κρίσις, νὰ πααίνουν νὰ τὴν σκοτώσουν. Τὴν πῆραν δυὸ παλληκάρια καὶ τὴν πῆγαν σ' ἕνα λόγγο, κι' ἀπ' τὴν ὀμμορφιά της καὶ γνώμη της δὲν τὴν ἐσκότωσαν, μόν' ἔσκαψαν τὴ γῆν, καὶ τὴν ἔβαλαν μέσα ὡς τὸ λαιμό, καὶ τὴν ἄφηκαν κ' ἔφυγαν. Τὸ βράδυ διαβαίνει ἕνας 'Αράπης κλέφτης μὲ τὰ παλληκάρια του. 'Ακούοντας αὐτὴ τὰ χρεμετίσματα τἀλόγου, φώναξε μὲ μεγάλη φωνή· ἂν ἦνε Τοῦρκος ἢ Ῥωμηός, νἄρθῃ νὰ μὲ 'λευτερώσῃ! 'Ακούοντας ὁ 'Αράπης ἔτρεξε, καὶ τὴν ἔβγαλ' ἀπὸ τὴ γῆν καὶ τὴν ἔρριξε 'πίσω κάπλα, καὶ τὴν πάνει σ' τὸ σπίτι του, καὶ τ'ς ἔφκειακ' ἕνα καλύβι, καὶ κάθονταν, κι' ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν πολλὰ ἀπὸ τὴ φρονιμάδα της. Ἕνα πρωτοπαλλήκαρο τοῦ καπετάνου τὴν ἐρωτεύτηκε, κ' ἤθελε νὰ τὴν 'πατήσῃ. Αὐτὴ δὲν τὸν ἐδέχτηκε, καὶ τοῦ εἶπε· θελὰ τὸ 'πῶ τοῦ καπετάνου. Αὐτὸς φοβήθηκε καὶ σφάζει τὸ παιδὶ τοῦ καπετάνου, καὶ πῆρε αἷμα κ' ἔταξε ὡς ἐκεῖ, ὁποῦ ἐκάθονταν αὐτή, κ' ἔβαλε τὸ μαχαίρι ἀποκάτου ἀπ' τὸ προσκέφαλό της. Τὸ πωρνὸ σηκόνεται ἡ 'Αράπισσα, γλέπει τὸ παιδί της σφαμμένο, σκωζει δυνατὰ καὶ φωνάζει· ποιὸς μοὺ ἔκανε τοῦτο τὸ κακό; Κι' αὐτὸς ὁ πειρασμὸς τ'ς εἶπε· νὰ ἴδοῦμε, ποῦ πααίνει ὁ

τορὸς ἀπὸ τὸ αἷμα. Καὶ πῆγαν καὶ τὸ ηὗραν, καὶ σ' αὐτὴν ἐπάαινε· ηὗραν καὶ τὸ μαχαίρι ἀποκάτου σ' τὸ προσκέφαλο. Ὁ Ἀράπης δὲν ἐπίστεψε, πῶς τὸ ἔκανε αὐτή. Μόν' τ'ς εἶπαν, νὰ φύγῃ, καὶ τ'ς ἔδωκαν ἕνα τροβᾶ φλουρὶ καὶ τὴν ἔβγαλαν σ' ἕνα κασαμπᾶ. Τότες πῆγε αὐτὴ καὶ τσουκάνισε μιὰ πορτοποῦλα, κ' ἦταν μιὰ γρηά, ὁ ποὺ κάθονταν μέσα, καὶ τ'ς εἶπε· νὰ ξενυχτίσω κ' ἐγὼ 'δῶ μέσα. Καὶ τ'ς εἶπ' ἡ γρηά. κάτ'σε καὶ κοιμήσου! Τὸ πωρνὸ σηκώθηκ' ἡ γρηὰ καὶ γίνηκε χαζίρι νὰ πααίνῃ σ' τὸ χαμάμι. Τῆς λέει κ' ἡ τσούπρα· νἄρθῶ καὶ 'γὼ σ' τὸ χαμάμι. Ἔλα, τ'ς εἶπε. Κίνησαν ἡ δυὸ νὰ πααίνουν, καὶ σ' τὸ δρόμο, ὅπου πάαιναν, εἶδαν ἕναν, ὁποὺ ἐπάαιναν νὰ τὸν κρεμάσουν γιὰ πεντακόσια γρόσια. Λέει αὐτή· τί εἶν' αὐτό; Καὶ τότες τῆς λέουν, πῶς χρωστάει πεντακόσια γρόσια, καὶ πῶς πααίνουν νὰ τὸν κρεμάσουν. Λέει αὐτή· 'πέστε του, νἄρθῇ, νὰ τοῦ δώσω τὰ γρόσια, καὶ νὰ μὴ τὸν κρεμάσουν. Ἔδωκε λοιπὸν τὰ γρόσια κ' ἔφυγε. Λέει αὐτός, ποὺ τὸν 'λευτέρωσε· ποιὸς μοῦ ἔκανε τοῦτο τὸ καλό; Τοῦ εἶπαν· μιὰ γυναῖκα κ' ἔφυγεν. Κοσσεύει αὐτὸς νὰ τὴν 'βρῇ νὰ τῆς δώκῃ τὴν εὐχαρίστησι, ποὺ τοῦ ἔκανε ἐκεῖνο τὸ καλό· τὴν ηὗρε, κι' ἀμέσως εὑρίσκει ἕνα καραβοκύρη, καὶ τὴν πωλάει σκλάβα. Τὴν πῆρ' ὁ καραβοκύρης, καὶ τὴν ἔβαλε σ' τὸ καράβι, καὶ κίνησε νὰ φύγῃ. Ὁ καραβοκύρης ἠθέλησε νὰ τὴν 'πατήσῃ, μόν' ὁ Θεὸς εἶδε τὸ κακὸ τοῦτο, και σηκόνει μιὰ φουρτούνα, καὶ τσακίζεται τὸ καράβι, καὶ τὴν ἔβγαλ' αὐτὴ μιὰ σανίδα σ' ἕνα βασιλικὸ σαράγι. Τότες πῆγε καὶ στάθηκε σὲ μιὰ βρύσι τῆς βασίλισσας. Ἡ βάγια πῆγε νὰ πάρῃ νερό, καὶ τῆς λέει· τί εἶσαι σὺ αὐτοῦ; Ἄθρωπος εἶμαι, λέει αὐτή, καὶ 'πές τῆς βασίλισσας, ἂν θέλῃ νὰ μὲ πάρῃ κοπέλα χωρὶς ῥόγα. Πάει εὐτὺς ἡ βάγια καὶ λέει τῆς βασίλισσας· κ' ἔστειλε καὶ τὴν πῆρε, καὶ σὰν τὴν εἶδε φρόνιμη, τὴν ἔκανε τέλεια νοικοκυρὰ σ' ὅλο τῆς τὸ βασίλειο. Μὲ καιρὸ ἦρθε ὥρα, νὰ 'πεθάν' ἡ βασίλισσα. Ἔκραξε τὴ δωδεκάρα της καὶ παράγγειλε, ὅτι ἐγὼ 'πεθαίνω καὶ βάνω σ' τὸν τόπο μου τούτην βασίλισσα. Κατὰ τὴν παραγγελιά της τὴν ἔβαλαν βασίλισσα· μόν' τὰ χείλη της ποτὲ δὲ γελοῦσαν· πάντα χολιασμένη καὶ μαραμμένη ἐστέκονταν. Τότες τῆς λέει μιὰ γρηά· ἐσὺ ἤσουν, πικραμμένη, μιὰ φτωχή· τώρα γίνηκες βασίλισσα· γιατὶ δὲ γελᾷς; ὅ, τι ἔχεις, 'πές το μου ἐμένα, κ' ἐγὼ ξέρω μάγιαις νὰ σοῦ σιάσω τὴν καρδιά. Ἔκατ'σε κι' αὐτὴ καὶ τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα τῆς γρηᾶς. Τότες ἡ γρηὰ τῆς εἶπε, ὅτι σὲ τρεῖς 'μέραις σοῦ δίνω τσουάπι. Ἔκανε ἡ γρηὰ τῆς μάγιαις, καὶ τὰ ηὗρε ὅλα, καὶ πάει σ' τὴ βασίλισσα μὲ χαρὰ μεγάλη καὶ τῆς λέει· νὰ φκειάκῃς ἕνα σπίτι σ' τὴ μέση σ' τὸν ὄβορὸ μεγάλο, νὰ βάλῃς ντελάλη σ' ὅλον τὸν κόσμο, γκαβός, τυφλός, λεπριασμένος νἄρθουν σ' τὴ βασίλισσα, νὰ ἰατρευτοῦν. Ἄκουσε ὁ ἄνδρας της, ποὺ εἶχε τὸν ἀδερφό του γκαβό. Τὸ παλληκάρι τοῦ Ἀράπη, ποὺ γύρευε νὰ τὴν 'πατήσῃ, εἶχε λέπρα. Κι' ὁ καραβοκύρης εἶχε μαζωθῇ. Ἀκούοντας τὸ ντελάλη πῆγαν σ' τὸ

βασίλειο. Ἡ βασίλισσα φώναξε πρῶτα τὰ δυὸ τἀδέρφια ψηλά. Τῆς λέει ὁ ἀδερφὸς ὁ μεγαλήτερος· κυρά μου! ὁ ἀδερφός μου γκαβώθηκε. Τοῦ λέει ἡ βασίλισσα, νὰ εἰπῇ τὰ ὅσα ἔκανε σ' τὴ ζωή του, καὶ ἰατρεύεται. Τὰ εἶπε κι' αὐτὸς ὅλα, μόνε γιὰ τὴ νύφη του δὲν εἶπε τίποτε, γιατὶ εἶχε κοντά του τὸν ἀδερφό του κ' ἐφοβώνταν· μόν' εἶδε τὸ βαρὺ κ' εἶπε κι' αὐτό. 'Εβάρεσ' ἡ βασίλισσα τὰ χέρια, καὶ τοῦ ἤφεραν νερὸ καὶ ἰατρεύτηκε, καὶ τοὺς κατήβασαν κάτω σ' τὸ σπίτι. 'Ανήβασαν τὸν 'Αράπη μὲ τὸ παλληκάρι. Τὸ ἴδιο εἶπε κι' αὐτ' νοῦ, νὰ εἰπῇ τὰ ὅσα ἔκανε, καὶ νὰ ἰατρευτῇ. Ὅλα τὰ εἶπε· τὸ σκότωμα μόνο τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἀφεντός του δὲν τὸ εἶπε, γιατὶ ἐφοβώνταν· εἶδε τὸ πολὺ κακό, τὸ μαρτύρησε κι' αὐτό, κ' εἶπε· ἂς μὲ σκοτώσῃ ὁ ἀφέντης μου! Παρόμοια κι' αὐτὸς ἐγιέρεψε. 'Εφώναξαν τὸν καραβοκύρη μὲ τὸ κοπέλι του· τοῦ εἶπε κι' αὐτ' νοῦ τὰ ἴδια, νὰ μαρτυρήσῃ τὰ ὅσα ἔκανε. Ὅλα τὰ εἶπε· τὸ πῶς ἐπούλησε τὴ γυναῖκα, δὲν τὸ εἶπε· μόν' ὕστερα κι' αὐτὸς τὸ μαρτύρησε κ' ἐγιέρεψε. 'Εφώναξε τὸν 'Αγάπη, καὶ τοῦ ἔδωκε χαρίσματα πολλά, καὶ νὰ μὴ σκοτώσῃς τὸ παλληκάρι σου, τοῦ εἶπε· τὸ ἴδιο καὶ τοῦ καραβοκύρη, κ' ἔφυγαν. Τὴν ἄλλη 'μέρα ἐφώναξε τὸν ἄνδρα της ψηλά, καὶ τοῦ εἶπε· τί ἄνδρας ἦσουν ἐσύ, ποὺ ἄφηκες τὴ γυναῖκα σου σ' τὰ χέρια τοῦ ἀδερφοῦ σου, νὰ τραβήσῃ τοῦτα ὅλα, ποὺ ἤκουσες; ἂν ἔγλεπες τὴ γυναῖκα σου, τὴν ἐγνώριζες; Κι' αὐτὸς τῆς εἶπε· ἡ γυναῖκα μου ἀπέθανε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια! Πάλε τοῦ ξαναεἶπε· ἂν τὴν ἰδῇς, τὴν γνωρίζεις; Αὐτὸς εἶπε· τὴ γυναῖκα μου δὲ γνωρίζω; Τότες αὐτὴ ξεμπουλώθεκε καὶ τοῦ εἶπε· ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα σου, κι' ὅσα ἤκουσες ὅλα, ἐγὼ τὰ τράβησα! Καί σηκώθηκε καὶ τὸν ἐφίλησε, κ' ἔζοῦσαν καλά.

Bemerkungen.

1) anlegen. 2) für meine Rechnung. 3) γλέπω = βλέπω. 4) nachdem. 5) = εὔμορφοση. 6) = πρᾶγμα. 7) betrunken. 8) καδῆ = Kadi. 9) Kawassen, Polizisten. 10) an die. 11) = ζητεῖτε. Die Verba in -έω schlagen oft in -άω um. 12) = λέγουν. 13) = τίποτε. 14) = πηγαίνουν. 15) = ἕως bis. 16) = τοῦ ἀλόγου. 17) = ἐλευθερώσῃ. 18) = καλύβη. 19) = θά. 20) = ἕως. 21) von σφάζω. 22) κκσαμπᾶ? 23) Thürchen. 24) χρωστάω = χρεωστέω. 25) = 'πέτε. 26) = εὐχαρίστησιν Dank. 27) als Sclavin. 28) stellte sich. 29) ihre zwölf sc. Räthe. 30) unregelmäßiger Genitiv. 31) vor 10 Jahren. 32) = πάλι. 33) entschleierte sich.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗ,

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ ΚΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΟΝ[1])

πρωτότυπον διασκευασθεῖσα

ὑπὸ

Ἀγγέλου Βλάχου.[2])

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ,

ΑΝΝΕΤΑ, σύζυγός του,

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ μικρὰν κομψὴν αἴθουσαν. Θύρα εἰς τὸ βάθος, καὶ ἕτεραι πλάγιαι. Ἐμπρὸς ἀριστερόθεν ἑστία, καὶ ἐπ' αὐτῆς ὡρολόγιον· δεξιόθεν μικρὸν γραφεῖον· πρὸ τῆς ἑστίας ἀνάκλιντρον καὶ πρὸ αὐτοῦ σκαμνίον· δεξιόθεν τῆς θύρας μικρὸν τραπέζιον καὶ ἐπ' αὐτοῦ πινάκιον, ἐλαιοδοχεῖον καὶ χειρόμακτρα εἰς παρασκευὴν προγεύματος· ἀριστερόθεν τῆς θύρας ἱματιοθήκη.]

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ, μόνος.

[Εἰσέρχεται ἀριστερόθεν, φορῶν κοντὸν κοιτωνίτην, συρτὰς ἐμβάδας καὶ περιδεδεμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν μὲ μανδύλιον. Σημαίνουσιν ὀκτὼ ὧραι καθ' ἣν στιγμὴν αἴρεται αὐλαία.]

Οὔφ! Θὰ μὲ πνίξῃ αὐτὴ ἡ ζωή, θα μὲ πνίξῃ χωρὶς ἄλλο. Φαγὶ καὶ ὕπνο, ὕπνο καὶ φαγί, κοντεύω νὰ γείνω ζῶον ... Ἆ! Θὰ σκάσω ... θετικώτατα! ... Κι ὅλ' αὐτὰ μοῦ τὰ κάμνει ὁ Πεταλούδης ... — μασκαρᾶ Πεταλούδη! Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνας λέγω τοῦ Πεταλούδη μίαν ἡμέρα. — Πεταλούδη, μὲ προξενεύουν ... — Ἔτσι; — Οὔμ, οὔμ! Ἕνα κοριτσάκι ... (φιλεῖ τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων του) ... — καὶ τριάντα χιλιαδούλαις (φιλεῖ τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων καὶ τῶν δύο του χειρῶν ἀλληλοδιαδόχως) ... Αἴ, λοιπόν, μοῦ λέγει, ἅγιος ὁ Θεός! ἀκόμη κάθεσαι; πανδρεύσου μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ... —

---

[1]) Un mari dans du coton par Lambert-Thiboust.

[2]) Veröffentlicht in „Ἀγγέλου Βλάχου Κωμῳδίαι". Ἐν Ἀθήναις 1871.

Ἄκουσα τὸν Πεταλούδη, — μασκαρᾶ Πεταλούδη — κ' ἐπανδρεύθηκα — μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Πῆρα τὴν Ἀννέτα, τὴν γυναῖκά μου (αναστενάζων). Αἴ, τί τὰ θέλετε, — μεταξύ μας τόρα, — δὲν ἐκάμαμε τίποτα! μὰ τίποτα! Ἡ γυναῖκά μου δὲν εἶνε ἄσχημη, θὰ τὴν ἰδῆτε τόρα ποῦ θὰ ἔλθῃ . . . εἶνε εὐμορφοῦλα . . . καλὴ εἶνε . . . Νὰ τὴν ἀπαντήσετε εἰς τὸν δρόμον, θὰ εἰπῆτε . . . — Νὰ μιὰ γυναικοῦλα . . . ποῦ . . . (ἀλλάσσων ἦθος) τοῦ κάκου, τοῦ κάκου, τοῦ κάκου· δὲν ἐκάμαμε τίποτα! Τί νὰ σᾶς πῶ! . . . δὲν ἔχει ζωὴν μέσα της, δὲν ἔχει θέλησιν, . . . εἶν' ἕνα πρᾶγμα νερόβραστο . . . ψόφιο . . . Ἀντὶ νὰ πάρω μία γυναῖκα, πῆρα ἕνα ἀρνί . . . γελάσθηκα . . . — Ἀχ', μασκαρᾶ Πεταλούδη. — Νὰ ἠμποροῦσα νὰ ξαναρχίσω! . . . Μάλιστα! Θὰ μοῦ ἔβγαινε πάλι κανένας Πεταλούδης ἐμπροστά μου, νὰ μοῦ ἔλεγε· „Ἅγιος ὁ Θεός, . . . ἀκόμη καθεσαι; πανδρεύσου μὲ κλειστὰ τὰ μάτια . . .“ — Ἐσπολλάτη! πανδρεύεσαι μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, μὰ ὕστερα τ' ἀνοίγεις, τὰ μάτια σου, τὰ τρίβεις, τὰ μάτια σου, κυττάζεις μὴν ἀλλοιθωρίζεις, καὶ τὶ βλέπεις μπροστά σου; μιὰ γυναῖκα! μάλιστα, μιὰ γυναῖκα, ποῦ εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ τὴν ἔχῃς μαζύ σου ὡς ποῦ ν' ἀποθάνῃς . . . καταδικάζεσαι δηλ. εἰς γυναῖκα διὰ βίου! — Δὲν εἶνε βλέπεις, ἡ γυναῖκα 'σὰν τὴν ἐρωμένη. Τὴν ἐρωμένη τὴν βαρέθηκες; τῆς λὲς, „ματάκια μου τὸ ἀσημικὸ ἐτελείωσε . . . Φάγε ἂν θέλῃς ἀγάπη . . .“ καὶ εἶσαι βέβαιος πῶς δὲν τὴν μεταβλέπεις πλέον . . . τὴν γυναῖκά σου ὅμως; (ἀναστενάζων) τὴν γυναῖκά σου; τραβηέσαι, τεντόνεσαι! . . . τοῦ κάκου! τὸ σχοινὶ εἶνε σχικτό! φωνάζεις, διαμαρτύρεσαι! τίποτα· ἔξω βρέχει, δὲν σ' ἀκούει κανείς. Γυναῖκά σου εἶνε κύριε, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος . . . Ὁ Νόμος, βλέπεις, σὲ δένει μὲ τὴν γυναῖκά σου, σὲ καρφόνει, σὲ φυλακόνει, σὲ βάζει εἰς τὸν ζυγό . . . Σωτηρία δὲν ὑπάρχει . . . ἐκτὸς ἂν . . . (ἀλλάσσων ἦθος) τὴν σκοτώσῃς! Ἀλλ' αὐτὸ τιμωρεῖται . . . ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει . . . (ἀναστενάζων) Πῶς κατήντησεν ὁ γάμος εἰς τὸν δέκατον ἔννατον αἰῶνα! (Καθήμενος καὶ ἐμπιστευτικῶς πρὸς τὸ κοινὸν) Ὅταν συλλογίζωμαι τὸν φίλον μου τὸν Κούτουλα . . . τυχηρὸς ὁ κατεργάρης· Πῆρε μιὰ γυναῖκα! . . . συριανὸ λουκοῦμι! αἰσθηματική, ῥωμαντική, ὅλη καρδιά . . . τὴν λέγουν καὶ Ἰφιγένεια! Καὶ τοῦ Λαχανάκη ἡ γυναῖκα, κ' ἐκείνη μ' ἀρέσει . . . κοκέτα ὁ πειρασμὸς ποῦ σὲ τρελλαίνει· ὅλη χάρις καὶ chic, καὶ τὰ χρήματα . . . τὰ ῥίχνει ἀπὸ τὰ παράθυρα . . . Φορεῖ κἄτι φορέματα μὲ οὐρὰ, ποῦ σκοπίζουν τὸν δρόμο, καὶ κἄτι εὔμορφα καπελλάκια, ἔτσι, ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὴν μύτη της, καὶ δύο κορδέλλαις ουρανιαῖς 'ς τὴν ῥάχι . . . τρελλα! — Ἀμὴ ἡ Εἰρηνοῦλα, ἡ ἐρωμένη τοῦ Πιπερίδη, τί σοῦ λέγει; τὸν λατρεύει ἐκεῖκον τὸν Πιπερίδη, καὶ τὸν ζηλεύει . . . — μανοῦλά μου! Ταῖς προάλλαις ἐκάθητο μαζύ του εἰς τὸ Σολωνεῖον . . . ἐκεῖ . . . τὸν εἶδε ἔξαφνα ποῦ ἐκύτταξε μιὰ ξανθή . . . δὲν χάνει καιρὸν, μωρὲ μάτια μου, . . . φράπ! τοῦ πετᾷ

τὸ ποτῆρί της 'ς τὸ κεφάλι . . . ἔγεινε μιὰ σκηνή, ἕνα κακό, . . . τὸν ἐτσίμπησε, τὸν ἐδάγκασε, ἔβαλε ταὶς φωναίς, τὰ κλάμματα, τὴν ἔπιασαν τὰ νεῦρά της . . . μαζεύθηκαν διακόσιοι ἄνθρωποι τριγύρω . . . Τύχη ποῦ τὴν ἔχει ὁ Πιπερίδης νὰ τὸν ἀγαποῦν ἔτσι! τέτοια γυναῖκα θὰ μ' ἄρεσε κ' ἐμένα . . . Κ' ἐκείνη ἡ Μαλβίνα, ἡ φιλενάδα τοῦ Πεταλούδη . . . μιὰ μελαγχροινή, γεμάτη φωτιά . . . Ἕξη φοραὶς ὡς τόρα τὴν ἐμπόδισε ὁ Πεταλούδης νὰ φαρμακωθῇ· κρατεῖ πάντοτε μαζύ της ἕνα στυλέτο φαρμακωμένο! . . . Ποῦ ἡ γυναῖκά μου στυλέτο φαρμακωμένο! . . . (ἐγειρόμενος) Ἆ! Θὰ σκάσω μ' αὐτὴν τὴν ζωήν! αὐτὴ ἡ μονοτονία θὰ μὲ πνίξη. — Ἆχ! ὅταν ἤμουν ἀνύπανδρος! . . . (βλέπων περὶ ἑαυτὸν καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ γραφεῖον) Τόρα ποῦ εἶμαι μόνος, ἂς γράψω δυὸ ἀράδαις εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου! (λαμβάνει κλειδίον ἐκ τοῦ κόλπου του, ἀνοίγει τὸ γραφεῖον καὶ ἀρχίζει νὰ γράφη ἐνῷ ὁμιλεῖ). Ἆ! τί ζωή, . . . οὔτε συγκίνησις καμμία, οὔτε πάθος . . . οὔτε ταραχὴ οὔτε τρικυμία! . . . γαλήνη, γαλήνη, λίμνη χωρὶς κύματα! . . . Ὦ, τί ἔδιδα διὰ μίαν τρικυμίαν! . . . τὸ βασίλειόν μου διὰ μίαν τρικυμίαν. — Τόρα ὅπου καὶ ἂν ἦνε, θὰ τὴν ἰδῆτε τὴν γυναῖκά μου νὰ ἔμβῃ μέσα, παστρική, ἐνδυμένη εὔμορφα εὔμορφα, καλοκτενισμένη, . . . καὶ θὰ μ' ἐρωτήσῃ μὲ τὴν ψιλὴ ψιλὴ φωνίτσα της· „Καλημέρα ἀγάπη μου, . . . καλημέρα Πιπίκο μου, . . . ἐκοιμήθηκες καλά; θέλεις νὰ προγευματίσῃς;“ Αὐτὸ γίνεται κάθε ἡμέρα, τρεῖς μῆνες τόρα! Ἆ, τί πλῆξις, Θεέ μου, . . . θὰ σκάσω! — Ἆ, κἄποιος εἶνε!

(Κλείει γρήγορα τὸ χειρόγραφον καὶ θέτει τὸ κλειδίον εἰς τὸν κόλπον του.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ καὶ ΑΝΝΕΤΑ (εισερχομένη μὲ τὸ πρωϊνόν της φόρτημα).

ΑΝΝΕΤΑ.

Καλημέρα, ἀγάπη μου.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (πρὸς τὸ κοινόν).

Νάτα! δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα;

ΑΝΝΕΤΑ.

Καλημέρα, Πιπίκο μου! Ἐκοιμήθηκες καλά; θέλεις νὰ προγευματίσῃς;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ὡς ἄνω).

Δὲν ἀλλάζει οὐδὲ συλλαβήν.

ΑΝΝΕΤΑ.

Ποιός θὰ δώσῃ τοῦ Πιπίκου μου τὸ πρόγευμά του; ἡ γυναικοῦλά του!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Καλὰ, καὶ ἡ δοῦλα;

ΑΝΝΕΤΑ.

Πῆγε νὰ ἰδῇ τὴν θεία της, εἰς τὴν Νεάπολι.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τὴν θεία της! εἰς τὴν Νεάπολι! πῆρε πάλιν τὰ 'σωκάκια!

ΑΝΝΕΤΑ (μειλιχίως).

Ἔλα, ἀγάπη μου! φοβεῖσαι ὅτι δὲν θὰ σὲ περιποιηθῇ καλὰ ἡ γυναικοῦλά σου! Ἔννοια σου, ἐσὺ, καὶ νὰ ἰδῇς. Ἔπειτα ἡ Μαρία τὰ ἑτοίμασεν ὅλα πρὶν φύγῃ. Ἄναψε καὶ τὴν φωτιὰ, — τί ὡραία φωτιά!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μάλιστα, μάλιστα! . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

'Σοῦ ἔχω ὀλίγο ψητὸ εἰς τὴν σχάρα, λιγάκι τυρὶ, δύο μῆλα, κ' ἕνα ποτηράκι κρασὶ τῆς Κηφισσιᾶς . . . (θωπευτικῶς) αἴ, Πιπίκο μου! Τόρα, νὰ φέρω τὸ τραπέζι.

('Εξέρχεται δεξιόθεν.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (μόνος ἐπί τινας στιγμάς).

Ἔτσι θὰ ζῶ τρεῖς μῆνας τόρα . . . Τρώγω, πίνω, κοιμοῦμαι, . . . ξυπνῶ, τρώγω, πίνω, . . καὶ πάλι τὰ ἴδια, καὶ πάλι τὰ ἴδια! Ἄχ! δὲν θὰ γλυτώσω ποτὲ ἀπ' αὐτὴν τὴν κόλασιν! . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ἐπιστρέφουσα μετὰ μικρᾶς τραπέζης, ἐφ' ἧς εἶνε ἕτοιμον τὸ πρόγευμα).

Ἔστι! ἔλα τόρα.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (διευθυνόμενος πρὸς τὴν τράπεζαν).

Τί ψητὸν εἶνε αὐτό!

ΑΝΝΕΤΑ.

Μὰ ἔτσι τὸ τρῶς, ἀγάπη μου· σὺ δὲν τὸ θέλεις πολὺ ψημένο.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Αὐτὸ εἶνε ὠμό! ὠμὸ κρέας θέλεις νὰ μὲ ταγίσῃς; μὴ θαῤῥεῖς πῶς εἶμαι κανένα ἀπὸ τὰ λεοντάρια ποῦ ἔχουν εἰς τὸ βασιλικὸ περιβόλι;

ΑΝΝΕΤΑ.

Μὴ θυμόνεις, ἀγάπη μου· τόρα τὸ βάζω μιὰ στιγμὴ εἰς τὴν 'σχάραν ὡς ποῦ νὰ ἐνδυθῇς!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἀλήθεια· πρέπει τόρα καὶ νὰ ἐνδυθῶ (κατ' ἰδίαν). Τί ζωὴ, Θεέ μου, τί ζωή!

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἔννοια σου, πουλάκι μου, ἔννοια σου, καὶ ἔχεις ὥραν διὰ τὸ γραφεῖόν σου (τοποθετεῖ ἓν θρονίον παρὰ τὸ τραπέζιον).

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Κι' ἂν ἔχω κι' ἂν δὲν ἔχω, λίγο μὲ μέλει· μήπως διαβάζουν, βλέπεις, κατάλογο εἰς τὰ γραφεῖα! (ἐξερχόμενος.) Τί ζωὴ, Θεέ μου, τί ζωή!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΝΝΕΤΑ (παρακολουθεῖ διὰ του βλέμματος τὸν ἐξερχόμενον Λουλουδάκην· ἅμα μείνασα μόνη, ἐξάγει κλειδίον ἐκ τοῦ κόλπου της, ἀνοίγει τὸ γραφεῖον, καὶ λαμβάνει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ συζύγου της).

Ἄς ἰδοῦμεν τί καινούριον ἔγραψεν αὐτὸς ὁ κρεμασμένος ἄνδρας μου (φυλλομετροῦσα τὸ ἡμερολόγιον) „Ἰφιγένεια . . Εἰρηνοῦλα . .“ παλαιὰ πράγματα. „Μαλβίνα . . .“ παλαιὰ καὶ αὐτὰ, τὰ ἠξεύρομεν . . . Ἆ! αὐτὰ τὰ ἔγραψεν σήμερον! . . . (ἀναγινώσκουσα) „18 7βρίου. Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὸν Πεταλούδη ποῦ μὲ ὑπάνδρευσε!“ Ἔχεις δίκαιον· νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ τὸν σηκώσῃ! (ἀναγινώσκουσα πάλιν). „Ἡ Ἀννέτα δὲν εἶνε ἄσχημη, ἀλλὰ εἶνε ἕνα πρᾶγμα χωρὶς ζωὴν, ἕνα πρᾶγμα νερόβραστο, ψόφιο, . . . μοιάζει μὲ τὰ πουλιὰ τοῦ μουσείου, ποῦ τὰ ἔχουν γεμισμένα ἄχυρα“ (διακοπτομένη). Ἐγὼ πουλὶ γεμισμένο ἄχυρα! „ἡ ζωή μου ὁμοιάζει μὲ λίμνην χωρὶς κύματα· χασμουρηοῦμαι 'σὰν δημοδιδάσκαλος καὶ στενοχωροῦμαι 'σὰν χονδρὸ πόδι μέσα εἰς στενὸ παπούτσι“ — Ἆ! καὶ ὅμως τὸν ἀγαποῦσα τὸν ἄθλιον! Στενοχωρεῖται· θέλει γυναίκας αἰσθηματικὰς, ζηλιάρας, κοκέτας, γεμάτας φωτιά . . . Καλὸ Σαρδανάπαλε, καλὸ παραλυμένε! ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω ἀπ' αὐτὸ τὸ φροῦτο ποῦ σ' ἀρέσει, κ' ἔννοια σου. Τὸ ψητό σου

δὲν σ' ἀρέσει, εἶνε ὠμό! τόρα σοῦ τὸ ψήνω, κρεμανταλᾶ! (θέτει τὸ ψητὸν εἰς τὴν ἑστίαν.) Ἔχω κ' ἐγὼ νύχια, ἀνδρούλη μου, ἔχω νύχια καὶ κοπτερὰ μάλιστα. (κάθηται εἰς τὸ ἀνάκλιντρον.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΝΝΕΤΑ (παρὰ τὴν ἑστίαν), ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (εἰσέρχεται ἐνδεδυμένος).

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (πρὸς τὸ κοινόν).

Ὅλα ἕτοιμα· δὲν ἔλειπε τίποτε. Καὶ τὸ ὑποκάμισό μου ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, καὶ τὰ μανικέτια μου κοντά, καὶ ὁ λαιμοδέτης μου μαζύ· οὔτ' ἕνα κουμβὶ δὲν ἦτον σπασμένο! τὰ ροῦχά μου τιναγμένα, τὰ ὑποδήματά μου γυαλισμένα... Ἆ! τόρα καταλαμβάνω πῶς αὐτοχειριάζονται οἱ ἄνθρωποι... (ὀσφραινόμενος). Τί μυρίζει; — κἄτι καίεται! (καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ φωνάζων.) Αἴ, ποῦ εἶνε τὸ λοιπὸν αὐτὸ τὸ ψητό;...

ΑΝΝΕΤΑ (ἐγειρομένη καὶ φέρουσα αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἑστίας εἰς τὸ ἄκρον τῆς πυρολαβίδος).

Νάτο, νάτο, ἀγάπη μου.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τί εἶνε αὐτό;...

ΑΝΝΕΤΑ.

Τὸ ἐξηρόψησα λιγάκι...

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τὸ ἐξηρόψησες; δὲν λὲς καλλίτερα τὸ ἔκαμες κάρβουνο! Αὐτὸ εἶνε κάρβουνο, κυρία, αὐτὸ εἶνε γαιάνθραξ, αὐτὸ εἶνε κὸκ ἐγγλέζικο...

ΑΝΝΕΤΑ (ἀναλαμβάνουσα κατὰ μικρὸν ποιητικὸν ἦθος, καὶ κρατοῦσα πάντοτε διὰ τῆς πυρολαβίδος τὸ ψητόν).

Ἀλήθεια... ἀλήθεια... Αἴ! ἡ ζωὴ βλέπεις εἶνε δοκιμαστήριον... (ὁ Λουλουδάκης ἐγείρει τὴν κεφαλήν)... Ὅταν εἶνε τις εἰκοσαετής... βλέπει τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, βλέπει τὰ ἄνθη τὰ ὡραῖα... ἀκούει τὰ πουλάκια ποῦ κελαϊδοῦν... κουΐ, κουΐ, κουΐ,... κουΐ,... κουΐ...

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἰδίᾳ).

Τί τῆς ἦλθε;

ΑΝΝΕΤΑ.

Τὰ ἀρώματα, . . . τὰ ἄνθη, . . . τὰ ἄστρα τῆς νυκτὸς . . . ἡ σελήνη ἡ γλυκεία, . . . παράδεισος . . . παράδεισος . . . — Σπυρίδων, πιστεύεις ἀθανασίαν ψυχῆς;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἰδίᾳ).

Τί μυίγα τὴν ἔπιασε; (μεγαλοφώνως) Ἄφησε τόρα τὴν τσυμπίδα!

ΑΝΝΕΤΑ (μετ' ἐνθουσιασμοῦ).

Ὦ! ὁ παράδεισος τῶν ψυχῶν, ὁ παράδεισος τῶν ψυχῶν . . . — Φαντάσου, Σπυρίδων μου, νὰ ἦνε κανεὶς ἀτμὸς μόνον ἐλαφρὸς, καπνὸς, κυανόφαιος, καὶ νὰ πετᾷ εἰς τὴν αἰθέρα, . . . φρ . . . φρ . . . φρ . . . νὰ ἀκούῃ τοὺς ὕμνους τῶν ἀγγέλων καὶ τὰ ᾄσματα τῶν πνευμάτων!

(ἀφίνει τὸ ψητὸν νὰ πέσῃ ἐπὶ τὴν τράπεζαν καὶ κρατεῖ τὴν πυρολαβίδα.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μήπως εἶνε νυκτοβάτις;

ΑΝΝΕΤΑ.

Σπυρίδων μου, πῶς ὀνομάζονται τὰ κυανᾶ ἐκεῖνα πτηνά. . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Οἱ παπαγάλλοι;

ΑΝΝΕΤΑ.

Ὄχι, ἠξεύρεις . . . ἐκεῖ εἰς τὰ ποταμάκια, . . . ποῦ εἶνε ἕνα γύρω καλαμάκια καὶ δενδρουλάκια, . . . ἔξαφνα πετοῦν δύο πουλάκια . . . φρ . . . φρ . . . φρ . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τὰ τρυποκάρυδα; αἶ, καὶ καλὰ, γιατί ἐρωτᾷς;

ΑΝΝΕΤΑ.

Σπυρίδων . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (διακοπτόμενος ἐνῷ προσήγγιζεν εἰς τὸ στόμα του βλωμὸν ψητοῦ).

Τί θέλεις, γυναῖκα μου;

ΑΝΝΕΤΑ (καθημένη εἰς τὸ ἀνάκλιντρον, καὶ ῥίπτουσα ὄπισθεν αὐτοῦ τὴν πυρολαβίδα).

Ἔλα, κάθισε ἐδῶ πλησίον μου! . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ὑπακούων).

Ἰδοὺ, γυναῖκά μου! (ἰδίᾳ.) Χωρὶς ἄλλο κἄτι ἔπαθε.
(κάθηται παρ' αὐτῇ.)

ΑΝΝΕΤΑ.

Τοιουτοτρόπως . . . αὐτοῦ! Ἄφες τόρα νὰ ἀναπαύσω εἰς τὰ στήθη σου τὴν κεφαλήν μου, καὶ νὰ ἀριθμήσω τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σου . . . Ἐνθυμεῖσαι, ἀγαπητέ μου, τὰς ὡραίας ἡμέρας καὶ τὰς μαγευτικὰς ἑσπέρας, ποῦ ἐπεράσαμεν εἰς τὴν Αἴγιναν;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ὦ, βέβαια, βέβαια! . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Καὶ τὴν νύκτα μὲ τὰς λέμβους καὶ μὲ τὴν σελήνην; . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ναὶ, ποῦ ἐσυναχώθηκα μιὰ φορά . . . μὰ γιατί . . .;

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἡ θάλασσα . . . ἄβυσσος ζοφερὰ, τάφος κινούμενος . . . Μακρὰν ὁ ἥλιος, δύων ἐντὸς νεφελῶν χρυσῶν καὶ πυριφλέκτων, καὶ περαιτέρω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁρίζοντος ἀκάτια μὲ λευκὰ ἱστία . . . φεύγοντα ὡς πτηνά . . . Ὦ! ποῦ πλέουν τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀκάτια; . . .
(σείει τὸ μανδύλιόν της καὶ ὑποτονθορίζει.)

Ἐφούσκωνε τ' ἀέρι
Λευκότατα πανιὰ . . .
Κι' αὐτὴ μὲ τὸ μανδύλι
Τοὺς ἀποχαιρετᾷ . . .

(μεταβάλλουσα ἦθος) Εἰπέ μου, Σπυρίδων, ἂν ἀπέθνησκα, θὰ ἔπαιρνες ἄλλην γυναῖκα;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἰδίᾳ).

Δὲν ἠξεύρει τί λέγει· ἀλλοῦ ἀρχίζει καὶ ἀλλοῦ τελειόνει (μεγαλοφώνως). Μὰ γυναῖκά μου, τί ἐρωτήσεις εἶνε αὐταίς;

ΑΝΝΕΤΑ.

Πῶς ὀνομάζεται τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο μὲ τὰς μακρὰς πτέρυγας;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἰδίᾳ).

Μ'ἐσκότισε μὲ τὰ πτηνά της.

ΑΝΝΕΤΑ (ἐγειρομένη).

Ἆ, ἡ ζωή, . . . ἡ ζωή, Σπυρίδων μου . . . ἡ ζωὴ εἶνε προθάλαμος τοῦ θανάτου . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (μὴ καταστελλόμενος πλέον).

Μά, 'ς τὸν Θεόν σου, 'Αννέτα, τί ἄνοστοι χωρατάδες εἶν αὐτοί;

ΑΝΝΕΤΑ.

Θεέ μου . . . πῶς ὑποφέρω! . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἀνησυχῶν κἄπως).

Τί πρᾶγμα; ὑποφέρεις;

ΑΝΝΕΤΑ.

Κἄτι τὶ ἐθραύσθη ἐντός μου . . .

(προσπαθεῖ νὰ βήξῃ.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ποῦ, γυναῖκά μου, . . . ποῦ;

ΑΝΝΕΤΑ.

'Εδῶ, εἰς τὸ στῆθος! . . . — Ὢ τὶ πειράζει . . . μήπως ἡ ζωή μας ὁλόκληρος δὲν εἶναι ῥάκος . . . (βήχουσα) χοὺμ'! χοὺμ! . . . βλέπεις πῶς βήχω;

(Κάθηται εἰς τὸν παρὰ τῇ τραπέζῃ κλιντῆρα.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (λαμβάνων τὸ σκαμνίον καὶ καθήμενος παρ' αὐτῇ).

Μὰ . . . πρέπει νὰ φωνάξωμεν τὸν ἰατρὸν . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

'Ιατρὸν! ὤ! τὴν νόσον μου δὲν θεραπεύουσιν ἰατροί . . . 'Ηξεύρω ἐγώ, τὸ πάθος μου εἶνε ἀνίατον. Μὴν ἀνησυχῇς ὅμως φίλε μου. Ἔχω ὅλους μου τοὺς λογαριασμοὺς ἐν τάξει . . . 'Ιδού, κύτταξε τὸ καθημερινόν μου κατάστιχον, νὰ ἴδῃς.

(τὸ ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου της καὶ τῷ τὸ δίδει.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (λαμβάνων αὐτό).

Τί εἶνε τόρα αὐτὰ ποῦ λέγεις; μήπως δὲν ἠξεύρω ἐγὼ, ὅτι εἶσαι καλὴ οἰκοκυρά . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Κύτταξέ το, ἀνάγνωσε, . . . τὸ ἐπιθυμῶ.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἐγειρόμενος).

Ἀφοῦ τὸ θέλεις· (ἰδίᾳ, δεικνύων τὴν κεφαλήν του)· ἐδῶ εἶνε τὸ σπάσιμον.

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἀνάγνωσε, φίλε μου, ἀνάγνωσε . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἀναγιγνώσκων).

Εἰς τὰς 5 Αὐγούστου, μία ὀκᾶ κολοκυθάκια . . . εἰς τὰς 6, μία πάπια . . . εἰς τὰς 7, ἕνα ἄλογο . . . (διακοπτόμενος) ἄλογον;

ΑΝΝΕΤΑ.

Λαμπρὸν, ἀγαπητέ μου, περίφημον! δὲν ἠξεύρεις πόσον εὐθηνὰ τὸ ἐπῆρα . . . — ἐξακολούθει, ἐξακολούθει.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

„Εἰς τὰς 8, πιπέρι, χαλινοὺς, ἐφίππιον, . . . ἕνα καμουτσικάκι . . .“ (διακοπτόμενος) καμουτζικάκι; ἐφίππιον; τί εἶν αὐτά;

ΑΝΝΕΤΑ.

Τί! μήπως θέλεις νὰ ἱππεύω χωρὶς ἐφίππιον;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ῥίπτων τὸ κατάστιχον).

Ὁρίστε! δὲν θέλω διόλου νὰ ἱππεύῃς.

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἐγὼ ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ φαιδρύνω τὰς τελευταίας μου ἡμέρας (ἐγειρομένη). Ὦ! θέλω θόρυβον ἑορτῶν . . . θέλω μέθην μουσικῆς . . . θέλω πλημμύραν φώτων! . . . θέλω χορόν, θέλω βάλς, θέλω ἐνδύματα, θέλω κοσμήματα, θέλω ἀδάμαντας! . . . Τόρα, τόρα θὰ ἰδῇς . . .

(πηγαίνει καὶ ἀνοίγει τὴν ἀριστερόθεν ἱματιοθήκην.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἰδίᾳ).

Περίεργον πρᾶγμα! . . . πρώτην φορὰν τῆς ἔρχεται . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ἐξάγουσα ἐκ τῆς ἱματιοθήκης).

Ἰδὲ, τί ὡραῖος πῖλος . . .

(ὁ πῖλος εἶνε μυτερὸς πρὸς τὰ ἄνω καὶ φέρει πτερόν.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Αὐτὸ εἶνε καλαβρέζικο καπέλλο!

ΑΝΝΕΤΑ.

Αὐτὸ εἶνε μαστίγιον . . . αὐτὸ εἶνε πούδρα . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶ, πῶ! φθειασιδόνεται κηόλα!

ΑΝΝΕΤΑ.

Τὰ ἐπῆρα ὅλα ἐπὶ πιστώσει! . . . — Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀμαζὼν μου . . . Στάσου νὰ τὴν φορέσω νὰ ἴδῃς . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Αὐτὴ εἶνε διὰ δέσιμον!

ΑΝΝΕΤΑ (ἰδίᾳ).

Θελεις τρελλὴν γυναῖκα, αἴ; τόρα σὲ κάμνω καὶ εὐχαριστεῖσαι.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἀννέτα! . . . Γυναῖκα! . . . Κυρία! Ἐναντιόνομαι, σᾶς τὸ ἀπαγορεύω, . . . ἀκούετε; . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Αἴ, κύριε, ἡσυχία! μ'ἐζαλίσατε! ἀποστρέφομαι τὰς φωνὰς, καὶ μισῶ τὰς παρατηρήσεις . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Νά τα! μισεῖ τὰς παρατηρήσεις τόρα!

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἄχ! αὐταὶ αἱ ῥάπτριαι . . . κάμνουν ὅ, τι θέλουν . . . ποτὲ δὲν ἐννοοῦν τὸ σωστόν . . . (φορεῖ τὸν πῖλον πλαγίως καὶ κροτεῖ τὴν μάστιγα) Κύτταξέ με, ἄνδρα, κύτταξέ με, δὲν ἔχω σίκ; Αἴ;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἔχει σία; μὴ χειρότερα . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ψάλλει).

Κάθε 'μέρα ὅλο ἴσια
Θὰ πηγαίνω 'ς τὰ Πατήσια
Ὅλο τρὸκ, ὅλο γαλλόπ! (δὶς.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶ, πῶ! (τρίς.)

ΑΝΝΕΤΑ (κροτοῦσα τὴν μάστιγα).

Ὢπ! ὢπ! (τρὶς.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶ, πῶ!

ΑΝΝΕΤΑ.

Τί ἀξίζει μιὰ κυρία
Ποῦ δὲν 'ξεύρει ἱππασία;
Δίχως τρὸκ, δίχως γαλλόπ; (δὶς.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶ, πῶ! κ. τ. λ.

ΑΝΝΕΤΑ.

Νὰ ἰδῇς, μὲ τί καμάρι
Μὲ τί εὐμορφιὰ καὶ χάρι
Θὰ ἱππεύω τὸ γαλλόπ. (δὶς.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶ, πῶ! κ. τ. λ.

ΑΝΝΕΤΑ.

Καὶ ἐσὺ θὰ καμαρόνῃς
Ἄνδρα μου καὶ μὴ θυμόνῃς!
Εἶνε τρέλλα τὸ γαλλόπ! (δὶς.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶ, πῶ! κ. τ. λ.

ΑΝΝΕΤΑ.

Καὶ ἐσένα ἡ καρδιά σου
Θὰ χορεύῃ ἀπ' τὴν χαρά σου
Μές' 'ς τὸ στῆθός σου γαλλόπ. (δίς.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶ, πῶ! κ. τ. λ.

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἂς ἱππεύω κὶ ἂς 'ποθάνω
Εἰς τὸ ἄλογον ἐπάνω,
Ἂς ποθάνω 'ς τὸ γαλλόπ. (δίς.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶ, πῶ! κ. τ. λ.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (κραυγάζων μετ' ὀργῆς).

Φθάνει, . . . φθάνει πλέον, μ' ἐτρέλλανες! Θὰ τὸν πετάξῃς αὐτὸν τὸν διάβολον!

(τῆς ἁρπάζει τὴν μάστιγα.)

ΑΝΝΕΤΑ.

Τί;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Θὰ τὸ 'βγάλῃς αὐτὸ τὸ βρωμοκάπελλο;

ΑΝΝΕΤΑ.

Μὴ μ' ἐγγίζῃς!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἐκτὸς ἑαυτοῦ).

Θὰ τὸ βγάλῃς αὐτὸ τὸ καπέλλο, τόρα, . . . εὐθύς;

ΑΝΝΕΤΑ (ἐκβάλλουσα τρομερὰν κραυγὴν καὶ διαβαίνουσα τὴν σκηνήν).

Ἀ! θέλει νὰ μὲ κτυπήσῃ! μητέρα μου, μητερίτσα μου!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἀ! ἡ μητερίτσα της ἔλειπε. — Ἀννέτα, εἶσαι γυναῖκά μου, καὶ μοῦ χρεωστεῖς ὑποταγήν, τὸ ἠξεύρεις;

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἐγώ; ποτέ.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶς ποτέ; δὲν θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπεν ὁ παπᾶς, ὅταν μᾶς ἐστεφάνωσε· „ἡ δὲ γυνὴ νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα.“

ΑΝΝΕΤΑ.

Αἴ; τὸ εἶπε αὐτός, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ εἶπα . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ὀφείλεις νὰ μὲ ὑπακούῃς . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ὀφείλω; καλά! Ἐγὼ ὅμως δὲν πληρόνω.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Κυρία, ἂν σὺ παρεφρόνησες, ἐγὼ ἔχω τὸν νοῦν μου, δόξα τῷ Θεῷ. Οὔτε ὄρεξιν ἔχω νὰ βλέπω τὰ τρελλὰ αὐτὰ ἔξοδα, οὔτε χρήματα ἔχω νὰ τὰ πληρόνω . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Δὲν ἔχεις χρήματα; καὶ δὲν παίρνεις ἑκατὸν ἐννενῆντα δραχμὰς τὸν μῆνα;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ὄχι, κυρία... παίρνω μόνον ἑκατὸν πενῆντα ὀκτὼ καὶ δεκαπέντε λεπτά...

ΑΝΝΕΤΑ (μὲ κωμικῆς ἀξιοπρεπείας).

Αἴ, κράτησε σὺ τὰ 15 λεπτά, . . . καὶ δός μου ἐμένα τὰς 158 δραχμάς.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἔτσι; οὔτε τὰ δεκαπέντε λεπτὰ δὲν σοῦ δίδω . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Δὲν μοῦ δίδεις; δὲν μοῦ δίδεις ἐμένα, αἴ; (ἰδίᾳ.) Ἐμπρός, ἡ ζηλότυπος τόρα! (μεγαλοφώνως.) Δὲν μοῦ δίδεις ἐμένα, . . . διὰ νὰ τὰ δώσῃς εἰς καμμίαν ἄλλην . . . βέβαια!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Εἰς ἄλλην . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Σπυρίδων, ἔχεις ἐρωμένην!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἆ! τόρα τὸ ηὗρες!

ΑΝΝΕΤΑ.

Τί αἶσχος, θεέ μου! Ὁ ἀδιάντροπος, ὁ ἄθλιος, ἔχει ἐρωμένην; Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Εἶσαι τρελλή!

(κάθηται παρὰ τὸ τραπέζιον.)

ΑΝΝΕΤΑ.

Χθὲς ἐβγῆκες εἰς τὰς ὀκτὼ κ'ἐγύρισες εἰς τὰς ἐννέα . . . Ποῦ ἦσουν; τί ἔκαμες;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἤμουν εἰς τὸ καφενεῖον.

ΑΝΝΕΤΑ.

Εἰς τὸ καφενεῖον, . . . ἕνας λόγους εἶνε! ποιὸς ἠξεύρει ποῦ ἐμάγγευες!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Σὲ βεβαιόνω, ἤμουν εἰς τὸ καφενεῖον . . . ἔπαιξα μία παρτίτα δόμινον μὲ τὸν Πεταλούδη . . . εἰς τὰ ὀκτακόσια ἕνα . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἔπαιξες . . . ἄρχισες νὰ παίζῃς τόρα. Εὖγε . . . εὖγε! (ἀτενίζουσα αὐτὸν και μεταβάλλουσα ἦθος.) Ποῦ εἶνε τὸ σακκοῦλί σου;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τὸ σακκοῦλί μου; (ἐξάγων αὐτὸ τοῦ θυλακίου του.) Νά το!

ΑΝΝΕΤΑ.

Εἶχε μέσα δώδεκα δραχμὰς καὶ ἑβδομῆντα λεπτά . . . (μετροῦσα τὸ περιεχόμενον.) Τόρα ἔχει μόνον δέκα καὶ εἴκοσι . . . Τί ἔκαμες ταὶς δυόμισυ δραχμαίς;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ξυόμενος τὴν κεφαλήν).

Ταὶς δυόμισυ δραχμαίς; . . . οὖμ . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἂν ἦσαι ἄθῷος, λέγε!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἀ! δυὸ μπίραις ποῦ ἔχασα εἰς τὸ δόμινο . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἔχασες! ὡραῖα! εὖγε! — Πλὴν τέλος πάντων ἂς ἦνε, δύο μπίραις μία δραχμὴ, ἡ ἄλλη μιάμισυ;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἐπῆρα ἕνα σιγάρο ποῦρο, εἰκοσιπέντε λεπτά . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Χαρά 'ς το! ποῦ μου ἤθελες σιγάρο εἰκοσιπέντε λεπτῶν! σ' ἔπνιγε βλέπεις ὁ καπνός.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἄχ, τί ὡραῖα ποῦ ἐμύριζε, γυναῖκά μου . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἐμύριζε, τὸ 'ξεύρω κ'ἐγώ . . . Ἀλλὰ ἂς ἦνε καὶ αὐτό· ἕνα σιγάρο εἰκοσιπέντε λεπτὰ, ποῦ εἶνε ἡ ἄλλη μία καὶ εἰκοσιπέντε;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἡ ἄλλη μία καὶ εἰκοσιπέντε; Οὖμ! . . . (ξύων τὴν κεφαλὴν). Στάσου . . . στάσου θὰ τὴν εὕρω . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Θὰ τὴν εὕρης, αἴ; Θὰ τὴν εὕρης . . (κραυγάζουσα) Σπυρίδων, ἔχεις ἐρωμένην.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μὰ, 'Αννέτα . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Εἶσαι ἕνας ἄθλιος . . . μὲ ἀπατᾷς . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μὰ ὄχι, σοῦ λέγω . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Κ' ἐγὼ νὰ κάθημαι μόνος ἐδῶ, νὰ φυλάγω τὸ σπῆτι! . . . ἄχ! . . . εἶνε λοιπὸν εὔμορφη, πολὺ εὔμορφη αὐτὴ ἡ γυναῖκα, αἴ; . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μὰ δὲν γνωρίζω καμμιὰν γυναῖκα . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον μ' ἐνεπιστεύθη ἡ ταλαίπωρος μήτηρ μου... Ὦ! οἱ ἄνδρες,... οἱ ἐλεεινοὶ, οἱ ἄθλιοι, οἱ ἀπαίσιοι ἄνδρες... Ἀφοῦ βαρυνθοῦν τὰ τρεξίματα καὶ τοὺς ἔρωτας τῆς νεότητός των, ἀφοῦ χορτάσουν παραλυσίαις, διαλέγουν ἕνα ἀθῶον πλᾶσμα; ποῦ δὲν γνωρίζει τίποτε ἀπὸ τὰς πονηρίας τοῦ κόσμου, ποῦ' μόλις ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητρός του, καὶ παρουσιάζονται ἐμπρός του μὲ καινούργια φορέματα, μὲ ὡραία χωρίστρα, μὲ κεντητὸ ὑποκάμισο, μὲ ἀνοικτὰ χειρόκτια, καὶ φέρουν γύραις, καὶ φέρουν γύραις, ὡς ποῦ νὰ τὸ ὑπανδρευθοῦν· τὸ ὑπανδρεύονται, κ' ἔπειτα ἀπὸ δύο μῆνας τί γίνεται; παραιτοῦν τὴν γυναῖκά των, τὴν λησμονοῦν, . . . καὶ κάμνουν ἐρωμένας! . . . Θεέ μου, Θεέ μου! . . . ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐρωμένας! . . . πετοῦν εἰς τοὺς πόδας των χρήματα, δῶρα, διαμάντια, μαργαριτάρια . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (διακόπτων).

Ὅλα αὐτὰ μὲ μίαν καὶ εἰκοσιπέντε; . . .

ΑΝΝΕΤΑ (μὴ ἀκούουσα αὐτὸν, καὶ ἐξακολουθοῦσα).

Ῥουμπίνια, χρυσάφι, . . . μετάξι . . . καὶ εἰς τὴν γυναῖκά των τὴν δυστυχισμένην τί φέρουν τὸ βράδυ; . . . δύο πορτοκάλλια μέσα 'ς τὸ μανδύλι των! . . . — Σπυρίδων, τί ἔκαμες τὴν μίαν καί εἰκοσιπέντε;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἆ! μὰ αὐτὸ κατήντησεν ἀνυπόφορον, καὶ βαρέθηκα! (ἀναχωρῶν καὶ λαμβάνων τὸν πῖλόν του) Προσκυνῶ!

ΑΝΝΕΤΑ (ἐμποδίζουσα αὐτῷ τὴν ἔξοδον, δραματικῶς).

Δὲν φεύγεις ἀπ' ἐδῶ!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (καταβαίνων πάλιν τὴν σκηνήν).

Μὰ γυναῖκα!... μὰ γυναῖκα!...

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἄχ! τόσον πολὺ λοιπὸν τὴν ἀγαπᾷς αὐτὴν τὴν Ἰουλίαν;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἰουλίαν; καὶ ποῦ τὴν ηὗρα ἐγὼ τὴν Ἰουλίαν;

ΑΝΝΕΤΑ (πλησιάζουσα εἰς αὐτόν).

Μὴν πηγαίνῃς πλέον,... μὴν πηγαίνῃς νὰ τὴν ἴδῃς καὶ σὲ συγχωρῶ!... — Νά,... ἰδέ,... γονατίζω ἐμπρός σου (γονυπετεῖ καὶ δράττεται τοῦ βραχίονος τοῦ Λουλουδάκη) Στεῖλέ της ὀπίσω τὰ γράμματα ποῦ σοῦ ἔγραψε... — Θὰ σοῦ ἔγραψε βέβαια, αἴ; Ποῦ εἶνε τὰ γράμματά της; (ἐρευνᾷ εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου τοῦ συζύγου της) ποῦ εἶνέ τα;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἔλα, γυναῖκα, φθάνει!

ΑΝΝΕΤΑ (ἐξάγουσα ἐπιστολὴν ἔκ τινος θυλακίου).

Ἀ!... νὰ ἕνα!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Διάβασέ το, ἂν ἔχῃς ὄρεξιν!...

ΑΝΝΕΤΑ (ἀναγιγνώσκουσα).

„Κάμε μου τὴν χάριν σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δανείσῃς τὸ φράκο σου δι' ἀπόψε.“ Ὑπογραφὴ „Θεόπομπος“.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ὁρίστε! βλέπεις;

ΑΝΝΕΤΑ (σκεπτομένη).

Θεόπομπος;... ποῖος ὀναμάζεται σήμερον Θεόπομπος! Εἶνε ψεύτικον ὄνομα... σοῦ γράφει γυναῖκα, καὶ κρύπτεται μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μὰ ὄχι, χριστιανή! Θεόπομπος εἶνε ἕνας ἔκτακτος γραφεὺς εἰς τὸ γραφεῖόν μας! πῶς θέλεις νὰ ἦνε γυναῖκα, ἀφοῦ μοῦ ζητεῖ νὰ τοῦ δανείσω τὸ φράκον μου;

ΑΝΝΕΤΑ.

Σοῦ ζητεῖ τὸ φράκον σου, διὰ νὰ μετεμφιεσθῇ καὶ νὰ ἔλθῃ μαζύ σου χωρὶς νὰ τὴν γνωρίσουν. Ὦ! εἶνε πονηρὰ αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (προσπαθῶν νὰ μὴ θυμώσῃ).

Ἀννέτα, σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἀκούεις; τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, . . . (ἰδίᾳ) Ἄχ, τί χολέρα αὐταῖς ἡ ζηλιάραις! (μεγαλοφώνως) Σοῦ ὁρκίζομαι, Ἀννέτα, εἰς ὅ, τι ἔχω ἱερώτερον, ὅτι . . .

ΑΝΝΕΤΑ (καθημένη παρὰ τὸ γραφεῖον καὶ ἀναλυομένη εἰς δάκρυα).

Ἤ . . . ἤ . . . ἤ . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Νά τα μας! ἔχομε καὶ κλάψαις τόρα!

ΑΝΝΕΤΑ (κλαίουσα πάντοτε).

Οὔ! . . . οὔ . . . οὔ . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (πλησιάζων).

Μὰ, Ἀννέτα, σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ὡς ἄνω).

Ἤ . . . ἤ . . . ἤ . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἰδίᾳ, μακρυνόμενος).

Ὦ! νὰ πάρῃ ὁ διάβολος . . .

(Κάθηται εἰς ἓν θρονίον, παρὰ τὴν ἀριστερόθεν ἱματιοθήκην καὶ στρέφει τὰ νῶτα πρὸς τὴν Ἀννέταν.)

ΑΝΝΕΤΑ (διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν).

Ποιός . . . ποιός . . . νὰ . . . μοῦ . . . τὸ ἔλεγε . . . ὅταν . . . σὲ . . . πῆρα . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (μὴ μετακινούμενος).

Νὰ μοῦ τὸ ἔλεγαν οἱ γονεῖς σου προτήτερα τί πρᾶγμα ἦσουν, δὲν θὰ σ'ἔπαιρνα βέβαια . . . ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω ποῦ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶσαι ἕνα ἀρνάκι . . . (ἐγειρόμενος) Καλὰ μοῦ τὴν ἔπαιξαν . . .

Ἆ! . . . ἆ! . . . ἆ! . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ἐγειρομένη).

Ὑβρίζει τοὺς γονεῖς μου τώρα! . . . ὁ ἄθλιος . . . ἆ! εἶσαι ἐλεεινὸς, δὲν ἔχεις καρδίαν . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Προχώρει, . . . προχώρει . . . μὴν διακόπτεσαι.
(κάθηται εἰς τὸ ἀνάκλιντρον.)

ΑΝΝΕΤΑ (πλησιάζουσα εἰς αὐτὸν).

Στενοχωρεῖσαι μαζύ μου, αἶ;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Δὲν διασκεδάζω βέβαια . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἤθελες νὰ ἦσαι εἰς τὰς ἀγκάλας της . . . εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἰουλίας σου . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Βέβαια, . . . βέβαια . . . τί λόγος!

ΑΝΝΕΤΑ.

Τὸ ὁμολογεῖ! (προχωροῦσα ὄπισθεν τοῦ ἀνακλίντρου) καὶ θὰ τὸν παραχωρήσω ἐγὼ εἰς τὴν ἀντίζηλόν μου! . . . Ποτέ!
(Λαμβάνει τὴν πυρολαβίδα καὶ ὑψοῖ αὐτὴν κατὰ τοῦ Λουλουδάκη, στρέφοντος τὰ νῶτα. — Οὗτος ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν βλέπει τὴν πυρολαβίδα.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἔλα, μὴ ἀνοησίαις, Ἀννέτα . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ὁ δειλὸς, . . . φοβεῖται τὸν θάνατον! . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ὄχι παίζομεν!

ΑΝΝΕΤΑ.

Ζῆσε λοιπὸν Σαρδανάπαλε, Ἡλιογάβαλε, . . . ζῆσε διὰ τὴν ἐρωμένην σου, ἀλλ' ἐγὼ θὰ φύγω . . . Θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν μητέρα μου.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν πάγῃ τὸ πρᾶγμα ἔτσι, δὲν θὰ κάμῃς ἄσχημα...

ΑΝΝΕΤΑ.

Μὲ διώχνει κηόλα!...

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἐγώ; διόλου· μεῖνε ἂν θέλῃς...

ΑΝΝΕΤΑ.

Νὰ μείνω, αἴ; νὰ μείνω,... βέβαια, διὰ νὰ φυλάττω τὸ σπῆτι 'σὰν σκυλάκι, καὶ σὺ νὰ τρέχῃς τὰ σωκάκια· νὰ μείνω διὰ νὰ συγυρίζω καὶ νὰ ξεσκονίζω τὸ σπῆτί σου, αἴ; διὰ νὰ συγυρίζω; Νὰ τὸ λοιπὸν πῶς συγυρίζω κ' ἐγώ, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι...

(ἁρπάζει καὶ θραύει κατὰ γῆς τινὰ τῶν πινακίων.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἀννέτα, ἐτρελλάθηκες;

ΑΝΝΕΤΑ.

Θέλεις νὰ ῥάπτω κουμβιὰ εἰς τὰ ὑποκάμισά σου, αἴ; νὰ κ'ἐγὼ τί τὰ κάμνω τὰ ὑποκάμισά σου...

(ἀνοίγει τὴν ἱματιοθήκην καὶ πετᾷ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τὰ ἐν αὐτῇ ὑποκάμισα τοῦ Λουλουδάκη.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἀννέτα, ἔλα εἰς τὸν νοῦ σου, παιδί μου, ἔλα εἰς τὸν νοῦ σου (ἀναλαμβάνει χαμόθεν τὰ ὑποκάμισα καὶ τ'ἀποθέτει ἐπί τινος θρονίου).

ΑΝΝΕΤΑ.

Θὰ σκάσω! — Ἄχ! νὰ ἦμαι ἄῤῥωστη, νὰ ἦμαι ἐμπαθής, καὶ νὰ μὲ τυραννῇς τοιουτοτρόπως!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἐγὼ σὲ τυραννῶ;

ΑΝΝΕΤΑ (φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της).

Δὲν ἠξεύρω τί ἔχω... τὰ νεῦρά μου... τὰ νεῦρά μου... (ἀναπηδᾷ)... ξεῖδι,... ξεῖδι...

(βάλλει κραυγὰς ἀνάρθρους, καὶ ἀναπηδῶσα νευρικῶς πηγαίνει καὶ καταπίπτει εἰς τὸ ἀνάκλιντρον.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (βοηθῶν αὐτὴν νὰ καθίσῃ).

Ὁρίστε! ἡ λιγοθυμία μόνον ἔλειπε! . . . Ἔλα, ἡσύχασε, γυναῖκά μου, ἡσύχασε . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ὡς ἄνω).

Ποῦ κάθηται ἡ Ἰουλία σου; Θὰ ὑπάγω νὰ τὴν φονεύσω . . . Ἄχ! . . . ξεῖδι! . . . δός μου λιγάκι ξεῖδι!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (τρέχων εἰς τὸ τραπέζιον καὶ λαμβάνων τὸ ξειδερόν).

Νά, . . . νὰ τὸ ξειδερόν! . . . μύρισε, . . . μύρισε . . .

(κάθηται πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ τῇ προσφέρει τὸ ὄξος.)

ΑΝΝΕΤΑ (ὡσεὶ συνερχομένη).

Ποῦ εἶμαι! . . . (βλέπουσα τὸν σύζυγόν της γονυπετῆ) Σὺ εἰς τοὺς πόδας μου, Σπυρίδων; . . . τί σὲ εἶπα; . . . σὲ κατηγόρησα . . . — Θεέ μου! . . . κ' ἔχω τὸ δικαίωμα; . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Πῶς; τί πρᾶγμα;

ΑΝΝΕΤΑ.

Τίποτε, τίποτε . . . μὲ ἠπάτησες . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μὰ ὄχι, γυναῖκά μου, σὲ λέγω.

ΑΝΝΕΤΑ.

Μὲ ἠπάτησες, τὸ γνωρίζω, φίλε μου· μοῦ τὸ ὡμολόγησες ὁ ἴδιος, διότι σὺ τοὐλάχιστον εἶσαι εἰλικρινής . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Μὰ δὲν σοῦ ὡμολόγησα τίποτε, γυναῖκα . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ὦ! ναί, ναί . . . τὸ εἶπες, μὲ ἠπάτησες . . . ἀλλὰ . . . δικαίως τιμωροῦμαι.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Δικαίως τιμωρεῖσαι; . . . καὶ διατί;

(ἀνεγείρεται ἀνήσυχος.)

ΑΝΝΕΤΑ.

Μὴ μ' ἐρωτᾷς... τὸ παρελθόν μου εἶνε ἰδικόν μου, τὸ παρελθόν σου εἶνε ἰδικόν σου...

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Διόλου, διόλου! τὸ παρελθόν σου εἶνε ἰδικόν μου, τὸ ὁρίζω ἐγώ...

ΑΝΝΕΤΑ (ἐγειρομένη).

Σιώπα, Σπυρίδων, σιώπα! Εἶσαι ἐλεύθερος! (λαμβάνουσα τὸν πῖλον τοῦ συζύγου της.) Νά, φίλε μου, πάρε τὸ καπέλλο σου, (τὸ δίδει) πήγαινε εἰς τὴν Ἰουλίαν σου, πέσε εἰς τοὺς πόδας της,... ἀλλὰ μὴ τῆς εἰπῇς κακὸν δι' ἐμὲ, Σπυρίδων· ἀκούεις; μὴ τῆς εἰπῇς κακὸν δι' ἐμέ... Θὰ τὸ μετανοήσῃς ὅταν ἐπιστρέψῃς... διότι, ἠξεύρω ἐγὼ, σὺ εἶσαι καλὸς, Σπυρίδων, εἶσαι ψυχὴ γενναία καὶ συμπαθής...

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἀνήσυχος).

Ψυχὴ γενναία καὶ συμπαθής... Αἴ! δηλαδὴ κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἀλλ' ἐξηγήσου...

ΑΝΝΕΤΑ.

Τίποτε, φίλε μου, τίποτε! Δός μετόρα ἕνα ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν, ἐδῶ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ πήγαινε!... Ὦ, πόσον δικαίως τιμωροῦμαι... πόσον δικαίως τιμωροῦμαι...

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τιμωρεῖσαι; μὰ διατί;...

ΑΝΝΕΤΑ.

Χαῖρε, Σπυρίδων,... δὲν σοῦ λέγω· ἀναβλεπώμεθα· χαῖρε! Ἄφες νὰ σὲ ἰδῶ ἀκόμη μίαν στιγμὴν,... ἄφες νὰ ἰδῶ ὀλίγον τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμοὺς, (τοῦ ἐξάγει τὸν πῖλον) τὸ μετωπόν σου... τὴν μύτην σου... — Ἔτσι! πήγαινε τόρα, φίλε μου, πήγαινε εἰς τὴν Ἰουλίαν σου... μὴ φοβῆσαι τίποτε, μειδιῶ, βλέπεις... Πάρε τὸ καπέλλον σου, Σπυρίδων μου, πάρε το, καὶ πήγαινε...

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἰδίᾳ.)

Αὐτὴ ἔχει καταχθονίους σκοπούς...

ΑΝΝΕΤΑ.

Χαῖρε, φίλε μου, χαῖρε, ἀδελφέ μου!

(ἀναχωρεῖ δεξιᾷ.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Δὲν πηγαίνω πούπετα. Θὰ μείνω ἐδῶ.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (μόνος, κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν πῖλόν του καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ ξειδερόν).

Ἆ! αὐτὴ ἡ ταραχὴ μοῦ ἔφερε θέρμην... Ἔχω πυρετὸν χωρὶς ἄλλο... τὸ κεφάλι μου καίει... (ἀποθέτει τὸν πῖλον του ἐπὶ τῆς ἑστίας, καὶ τὸ ξειδερὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀφοῦ τὸ ἐμύρισε πρῶτον) θὰ σπάσῃ! πῶς κτυποῦν τὰ μηνίγγια μου!... Θεέ μου! τί ζωὴ εἶνε αὐτή! Αὐτὴ εἶνε κόλασις. (ἀκούεται κρότος εἰς τὰ παρασκήνια) Τί καταστροφὴ γίνεται μέσα εἰς τὸ μαγειρεῖον; τί κάμνει ἐκεῖ μέσα ἡ γυναῖκά μου; Ἆ! τί ὑποψία! δι' αὐτὸ ἤθελε νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ!... Γιὰ νὰ ἰδοῦμεν!

(λαμβάνει τὸν πῖλον του καὶ ἀναχωρεῖ δεξιᾷ.)

ΣΚΗΝΗ ϛ'.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (κεκρυμμένος) καὶ ΑΝΝΕΤΑ.

(Ἡ Ἀννέτα ἔρχεται δεξιόθεν· δὲν φορεῖ πλέον οὔτε τὸν καλάβριον πῖλον οὔτε τὴν ἀμαζόνα. Ἡ κόμη της, λυτή, κυματίζει ἄτακτος. Οἱ ὀφθαλμοί της εἶνε πεπλανημένοι· κρατεῖ μικρὸν πύραυνον.)

ΑΝΝΕΤΑ (καθ' ἑαυτήν).

Θέλεις γυναῖκα μὲ πάθος, κρεμανταλᾶ μου, αἴ; καλὸ, τόρα θὰ διασκεδάσῃς. (μεγαλοφώνως, ὥστε ν' ἀκούεται) Πρέπει νὰ τελειώσω... Ἡ ζωή μοῦ εἶνε βάρος πλέον! (ἀποθέτει χαμαὶ τὸ πύραυνον καὶ παρ' αὐτῷ τὸ σκαμνίον) Ποῦ εἶνε τὸ φυσερόν; Ἆ! νά το! (λαμβάνει αὐτὸ) Θεέ μου, δός μου γενναιότητα!...

(κάθηται εἰς τὸ σκαμνίον καὶ ἀρχίζει νὰ φυσᾷ μετὰ σπουδῆς.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (εἰσερχόμενος βιαίως).

Ἀννέτα!

(τρέχει πρὸς αὐτήν.)

ANNETA (φυσῶσα πάντοτε).

Σὲ εἶπα νὰ ἐπιστρέψῃς μετὰ δύο ὥρας . . . θέλω ν'ἀποθάνω . . . ἀγαπῶ ἄλλον . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἔκπληκτος).

Π . . . π . . . π . . . πῶς;

ANNETA (φυσῶσα πάντοτε).

Βλέπεις ὅτι πρέπει ν'ἀποθάνω! (μεταβάλλουσα ἦθος) Τί ἄθλια κάρβουνα, δὲν πιάνουν!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

'Αγαπᾷς ἄλλον;

ANNETA (κύπτουσα).

Ὦ! φόνευσέ με, φόνευσέ με!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἄλλον παρ' ἐμέ;

(λαμβάνει τὸ φυσερὸν καὶ τὸ πύραυνον καὶ τὰ ἀποθέτει παρὰ τὴν ἑστίαν.)

ANNETA.

Ἄχ! τὸν ἠγάπων πρὸ τοῦ γάμου μας!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε;

ANNETA.

Τὸ ἐλησμόνησα . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τὸ ὄνομά του;

ANNETA (ἐγειρομένη).

Τὸ ὄνομά του; (ὑπερηφάνως) ὀνομάζεται Θεμιστοκλῆς!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (μετὰ κραυγῆς καὶ ἀπειλητικῆς χειρονομίας).

Θεμιστοκλῆς!

ΑΝΝΕΤΑ (γονυπετοῦσα).

Φόνευσέ με, . . . καταπάτησέ με μὲ τοὺς πόδας σου . . . σύντριψε τὴν κεφαλήν μου . . . ἀλλὰ τὸν ἠγάπησα τρομερά . . . Μήπως τὸ πάθος συλλογίζεται; . . . Ἀχ! Σπυρίδων, ὁ ἔρως δὲν χωρατεύει!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἐκτὸς ἑαυτοῦ).

Κυρία, θὰ μοῦ εἰπῆς εὐθύς . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ἐγειρομένη).

Πῶς τὸν ἠγάπησα; . . . 'ξεύρω κ' ἐγώ; . . . Ἤμην μικρὰ κόρη καὶ αὐτὸς ἦτον εὔμορφος . . . ἤμην ἀθῶα καὶ αὐτὸς ἦτον γεμάτος καρδίαν· τὸν εἶδα . . . μὲ εἶδε, . . . τὸν ἠγάπησα, μὲ ἠγάπησε . . . Ἰδού . . . τὰ ἄλλα μοῦ εἶνε ἀδιάφορα.

(σείει τὴν κόμην της καὶ διαβαίνει πλαγίως τὴν σκηνήν.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἀλλ' αὐτὸ, κυρία, εἶνε κατάχρησις ἐμπιστοσύνης! . . .

ΑΝΝΕΤΑ (διαβαίνουσα πάλιν τὴν σκηνήν).

Ὤ! τί μὲ μέλει ἐμὲ διὰ τὸν κόσμον καὶ τὰς προλήψεις του! Δὲν μὲ τρομάζει ἐμὲ οὔτε ἡ τυραννία πατρὸς, οὔτε ἡ ὀργὴ συζύγου . . . τὸν ἀγαπῶ . . . τὸν ἀγαπῶ! . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τί ἐπάγγελμα ἔχει ὁ ἄθλιος; τί ἐπάγγελμα ἔχει; . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ὑπερηφάνως).

Χοροδιδάσκαλος . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Χοροδιδάσκαλος!

ΑΝΝΕΤΑ.

Ὤ! τί χάριν εἶχεν ὅταν ἐχόρευε! . . . Ἐφαίνετο 'σὰν ἄγγελος μὲ πτερά . . . Καὶ μ' ἐρωτᾷ ἔπειτα, διατί τὸν ἀγαπῶ! . . . (βαδίζουσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἔφυγεν ὁ ταλαίπωρος, ἔφυγεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν νὰ κάμῃ στάδιον, κ' ἐγὼ ἡ ἄπιστος ἐνυμφεύθην ἄλλον . . . καὶ ἴσως τόρα αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸν κατοξεσχίζει καμμία τίγρις, ἢ τὸν τρώγουσιν οἱ βάρβαροι, ἢ ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν δίψαν εἰς καμμίαν ἔρημον . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (καθίσας ἤδη παρὰ τὸ γραφεῖον).

Ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, μοῦ εἶνε πολὺ ἀδιάφορον!

ΑΝΝΕΤΑ.

Ὢ! ἡ θέσις μου εἶνε πλησίον του . . . μὲ καλεῖ, μὲ φωνάζει . . . Θέλω νὰ φύγω, νὰ πετάξω εἰς τὰς ἀγκάλας του . . . Ἀλλὰ μοῦ χρειάζονται χρήματα, ποῦ νὰ εὕρω χρήματα; . . . Ἆ! ἔχω τὰ διαμάντια μου! . . .

(λαμβάνει ἀπὸ τῆς ἱματιοθήκης μικρὸν κιβώτιον.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἐγειρόμενος καὶ τρέχων πρὸς αὐτήν).

Ἀλλ' αὐτά, κυρία, σοῦ τὰ ἐχάρισα ἐγώ, τὸ 'ξεύρεις;

ΑΝΝΕΤΑ.

Τί μὲ μέλει; τὸ πάθος δὲν συλλογίζεται! . . . τόρα ἔχω χρήματα, εἶμαι ἐλευθέρα!

(προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάθους.)

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (δραττόμενος τοῦ βραχίονός της καὶ ὠθῶν αὐτὴν πρὸς τὰ κάτω τῆς σκηνῆς).

Ἆ! Ἐγὼ ὅμως θὰ σ' ἀναγκάσω νὰ μείνῃς . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Καλὰ λοιπόν . . . κ' ἐγὼ θὰ φαρμακωθῶ, καὶ θὰ γράψω εἰς τὸ δικαστήριον ὅτι σύ . . . σύ . . . μὲ ἐφόνευσες!

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἀκινητῶν καὶ χαίνων).

Ἐγώ; . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Τὸ πάθος δὲν συλλογίζεται . . . Εἶμαι ἐλευθέρα . . . ἔχω χρήματα, . . . χρήματα . . . χρήματα! Θημιστοκλῆ μου! Θεμιστοκλῆ μου! . . .

(Εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀριστερᾷ δωμάτιον, πάλλουσα εἰς τὸν ἀέρα τὸ κιβώτιον καὶ σείουσα τὴν κόμην της).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ μόνος (παρακολουθεῖ τὴν Ἀννέταν διὰ τοῦ βλέμματος, εἶτα καταβαίνει τεθλιμμένος τὴν σκηνήν. — Στενάζων).

Ἄχ! . . . — Κι' ὅλ' αὐτὰ μοῦ τὰ κάμνει ὁ Πεταλούδης . . . μασκαρᾶ Πεταλούδη! . . . — Τόρα τί κάμνομεν; ἂς τὸ σκεφθοῦμεν μὲ ἀπάθειαν! Ἀφ' ἑνὸς ἡ κυρία συμβία μου θέλει νὰ πάγῃ: **traversez**, **balancez**! Ἀφ' ἑτέρου, ἂν τὴν ἐμποδίσω, φαρμακόνεται καὶ μὲ καταγγέλλει . . . Τί νὰ κάμω τὸ λοιπόν; Νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ; δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ὑπάγω εἰς τὸ καφενεῖον νὰ παίξω τὸ δόμινό μου· νὰ τὴν ἐμποδίσω; πηγαίνω εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ καλὰ ξεμπερδεύματα ἔπειτα μὲ τὴν εἰσαγγελίαν . . . Τὸ λοιπόν . . . δὲν μένει ἄλλο, παρά . . . (μειδιῶν) νὰ αὐτοχειριασθῶ! — Ἄς σκεφθοῦμεν, ἂς σκεφθοῦμεν καλλίτερα! . . . Ἄν . . . τοῦ κάκου! δὲν εἶνε ἄλλη διέξοδος! (ἀναβαίνει τὴν σκηνὴν πρὸς τὰ δεξιὰ) Ἄχ! καὶ εἶχα τόσον καλὰς πληροφορίας δι' αὐτὴν τὴν γυναῖκα! . . . Αἴ! τέλος πάντων, τί νὰ γείνῃ! (ἡμιανοίγει τὴν δεξιᾷ θύραν καὶ λαμβάνει τὸ ὅπλον τοῦ ἐθνοφύλακος.) Τὸ τουφέκι μου! μ' αὐτὸ ἐλογάριαζα νὰ τρέξω εἰς τὰ σύνορα διὰ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος, . . . τόρα τὰ σύνορα ἂς περιμείνουν! Θὰ βάλω δύο σφαίρας μέσα, . . . ἂν ἡ πρώτη δὲν μοῦ κάμῃ τίποτε, νὰ ἦνε ἡ δευτέρα . . . ἀπὸ δύο σφαίρας δύσκολα γλυτόνει κανείς! (περιπαθῶς.) — Ν' ἀποθάνω τόσον νέος . . . κρῖμα! . . . καὶ ἤμουν τόσον εὐτυχής . . . καὶ ἐπαραπονούμην κατὰ τῆς εὐτυχίας μου . . . Καλὰ νὰ τὰ πάθῃς, ἀχάριστε Λουλουδάκη . . . τὰ μικρὰ δὲν ἤθελες, τὰ μεγάλα γύρευες . . . — Ποιὸς εἶνε; ἡ γυναῖκά μου!

(κρύπτει τὸ ὅπλον του εἰς μίαν γωνίαν.)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΝΝΕΤΑ, ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

ΑΝΝΕΤΑ (εἰσέρχεται ἀριστερόθεν, ἐνδεδυμένη ὡς εἰς τὴν πρώτην σκηνήν.)

Καλημέρα, ἀγάπη μου· καλημέρα, Πιπίκο μου! δὲν ἐπείνασες ἀκόμη; εἶνε ἀργά! δὲν θὰ γευματίσῃς . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (κατάπληκτος).

Πῶς; . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἀ! τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι . . . ἐλησμόνησα πῶς ἡ Μαρία εἶνε βγαλμένη ἔξω . . . πηγαίνωμεν νὰ γευματίσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων; . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον;

ΑΝΝΕΤΑ.

Μήπως δὲν ἔχῃς χρήματα; πάρε ἀπὸ τὸ γραφεῖόν σου . . . ἐκεῖ μέσα ἔχει. Μήπως ἔχασες τὸ κλειδί; Θέλεις νὰ σοῦ δώσω τὸ ἰδικόν μου;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τὸ ἰδικόν σου;

ΑΝΝΕΤΑ (ἐξάγουσα αὐτὸ τοῦ κόλπου της).

Αἴ! ἔκαμα κ'ἐγὼ ἕνα κλειδάκι, διὰ ν'ἀνοίγω τὸ μικρὸν ἐκεῖνο συρταράκι . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τί εἶν' αὐτά; . . .

ΑΝΝΕΤΑ (ἀνοίγει τὸ γραφεῖον καὶ ἐξάγει τὸ χειρόγραφον τοῦ συζύγου της)·

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Τὰ . . . ἀπο . . . μνη . . . μονεύ . . . ματά μου!

ΑΝΝΕΤΑ.

Πηγαίνωμεν νὰ γευματίσωμεν ὅπου θέλεις. Ἐγώ, ξεύρεις, εἶμαι καλὴ γυναῖκα, εἶμαι ἕνα ἀρνί, εἶμ' ἕνα νερόβραστο πρᾶγμα, χωρὶς θέλησιν, εἶμαι 'σὰν πουλὶ παραγεμισμένο ἄχυρα . . .

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ (ἐννοῶν).

Ἀ!

ΑΝΝΕΤΑ.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ αἰσθηματική, οὔτε ποιητική . . . ἂν θέλῃς ὅμως γίνομαι εὔκολα.

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ὄχι, ὄχι . . .

ΑΝΝΕΤΑ.

Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἦμαι ζηλότυπος ἐγώ, διότι ἠξεύρω ὅτι μ'ἀγαπᾷς … δὲν εἶμαι παθητική, οὔτε γεμάτη φωτιά, 'σὰν τὴν Μαλβίνα· ὅμως ἂν θέλῃς … δοκιμάζω, αἴ; τί λέγεις;

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Ὄχι, γυναῖκά μου ὄχι … μεῖνε ὅπως εἶσαι … ἐγὼ ἤμουν ἀνόητος …

ΑΝΝΕΤΑ.

Ἆ! ἔτσι; … καλὰ τὸ λοιπόν … μὴ λησμονεῖς τὴν παροιμίαν: ὅποιος καλὰ καθήμενα, καλλίτερα γυρεύει …

ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ.

Φθάνει … φθάνει … τὴν ἠξεύρω.

ΤΕΛΟΣ.

4. Der fünfte Act der Tragödie „Galatia" von Wassiliadis.

Vorbemerkung.

Wassiliadis hat unter dem Namen „Attische Nächte" eine Anzahl Dramen verfaßt, zu denen auch „Galatia" gehört. Seinen Hauptruhm als Dichter verdankt er seinen lyrischen Gedichten.

Zum Verständnis des nachfolgenden fünften Actes der „Galatia" möge hier eine kurze Inhaltsangabe der voraufgehenden vier Acte Platz finden.[1])

Pygmalion, hier König von Cypern, bittet, trotz der eindringlichen Gegenvorstellungen des Apollopriesters Eumelos, die Götter um Belebung einer schönen Statue. Diese Bitte wird ihm gewährt. Im gleichen Augenblick kehrt sein mit einem Fluch beladener Bruder Rhennos aus fernen

[1]) Das ganze Drama ist mit französischer Übersetzung von D'Estournelles de Constant 1878 veröffentlicht.

Landen zurück. Die belebte Galatia vermählt sich mit Pygmalion, entbrennt aber bald in heimlicher Liebe zu dem Bruder ihres Gatten. Rhennos sucht sich dem Einfluſs dieser Leidenschaft, die auch ihn ergriffen hat, zu entziehen, indem er gegen die Seeräuber zu Felde zieht. Hierdurch wird indessen Galatias Leidenschaft auf den Höhepunkt gebracht. Während einer Abwesenheit Pygmalions kehrt Rhennos heimlich zurück. Um das Hindernis ihrer Vereinigung zu beseitigen, überredet Galatia ihren Geliebten, Pygmalion zu tödten. Rhennos sucht seinen Bruder auf und fordert, um eine Auseinandersetzung herbeizuführen, von ihm seinen Antheil am väterlichen Erbe. Pygmalion, ahnungslos und von Bruderliebe bewegt, ist bereit, ihm alles zu geben außer — Galatia. Da erwacht Rhennos' Gewissen, und er flieht vor seinem Bruder. Hier setzt der fünfte Act ein.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΕΥΜΗΛΟΣ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἀτραπὸς περὶ μακρὰν ὑπώρειαν· ἑτέρωθεν πεδιάδες καὶ φήλοφοι. Παρά τινα βράχον, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἁπλοῦται: γηραιὰ πεύκη, ἵσταται ὁ Ῥέννος μακρὸν περιβεβλημένος μανδύαν καὶ ἐρείδων τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἐπίτινος κεκλικότος κλάδου. — Δεξιᾷ καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω ἐκχεῖται ἀπὸ τοῦ βράχου καλλίῤῥους κρήνη· ὁ ἕτοιμος ἵππος τοῦ Ῥέννου ἐλεύθερος κύπτει ἐν αὐτῇ καὶ ποτίζεται.

Ῥέννος ἐσκεμμένος καὶ ὡς ἀτενίζων τὰ καταῤῥέοντα ὕδατα Ἀπεφάσισα ἀληθῶς; Ἄς σταθῶ. Ποῦ τρέχω; . . . Νὰ χωρήσω ἐμπρὸς ἢ νὰ στραφῶ ὀπίσω; Ὀπίσω, ἆ! — Πότε λοιπὸν ἐμφανίζονται οἱ θεοὶ σύμβουλοι; Γενναῖε καὶ σιωπηλὲ φίλε, ἆρα ἂν ἐνόεις ποῦ φέρομαι θὰ μὲ ὡδήγεις οὕτω ταχὺς καὶ οὕτω εὐήνιος;

Ὦ πάτερ μου, πάτερ μου, ἦτο τόσον λοιπὸν ἡ ἀρά σου δικαία καὶ εἶνε τόσον βαρεῖα ἡ ἀρὰ τοῦ πατρός; — Πυγμαλίων, Πυγμαλίων, σύγγνωθι! . . .

(Μετὰ μικρὰν παῦσιν.)

Μετὰ πόσης χαρᾶς θὰ ἐῤῥιπτόμην εἰς τὴν ξένην καὶ πάλιν πλάνης καὶ ἔρημος ἐὰν κατέλειπον αὐτὸν ὄπισθέν μου πιστῶς ἐρώμενον καὶ ἀληθῶς εὐδαίμονα! . . . Ὄχι, ὄχι· αἱ πόλεις διαπλάττουσι θηρία πολλῷ ἀγριώτερα καὶ

μυσαρότερα ἐκείνων ἅπερ οἱ θεοὶ ἐβύθισαν εἰς τὰς βαθυτέρας θαλάσσας καὶ τὰ σκοτεινότερα ὄρη! ... — Διαυγῆ καὶ κρυσταλλώδη ὕδατα· ἡ δρόσος σας ἀναψύχει τὸν ἥδυμον κόπον τοῦ ὁδοιπόρου καὶ ἀπαλείφει ἐπίσης τὰς αἱματηρὰς κηλῖδας τοῦ ἐγκλήματος ... Ὦ ἀδελφέ μου, συγγνωθι! ...

(Μετὰ μικρὰν παῦσιν.)

Νὰ φύγω ... Ναί· νὰ φύγω μακρὰν τῆς Κύπρου, μακρὰν τῶν ἀνακτόρων, μακρὰν αὐτῆς ... Ἀλλ' ἂν εἰς νύκτα ἀστερόεσσαν, ἂν ἐνθυμηθῶ τὰ ὄμματά της, τὰ ὄμματά της δακρύοντα, ἐνθυμηθῶ τὸν ἔρωτά της σπαίροντα ὑπὸ τοὺς πόδας μου, — ἂν ἐπιστραφῶ τότε, ὡς τὸ τραυματισθὲν θηρίον καὶ σῶζον τὴν λόγχην εἰς τὴν πλευρὰν, ὁ Πυγμαλίων σώζεται; Ἆ, Πυγμαλίων, διατὶ νὰ ἦσαι θνητὸς ἀφοῦ τοσοῦτον εἶσαι οὐράνιος; Ὦ Γαλάτεια, δια τὶ νὰ μὲ ποτίσῃς δηλητήριον, διατὶ μὲ σπάθην νὰ ὁπλίσῃς τὰς χεῖράς μου; Εἴχομεν μίαν μητέρα οἱ δύοι· καὶ μὲ εἶπες νὰ σπαράξω τὰ σπλάγχνατῆς, νὰ θανατώσω ἐγὼ αὐτόν· ἀλλ' ἐκεῖνος μίαν κἂν τρίχα τῆς κεφαλῆς σου διέσχισε ποτὲ σκληρός; Ὦ Πυγμαλίων, ἐὰν σὲ ἐφόνευον! ...

Ὁ βράχος οὗτος βεβαίος θὰ ἦτότις φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ του· ἐγένετο πέτρα καὶ αἰωνίως κλαίει ἔκτοτε. Ὄχι· διότι τότε τὰ ὕδατά του θ' ἀνέβλυζον αἷμά τινα ... Γαλάτεια, διατὶ νὰ ἦσαι ἄπιστος; Πῶς μὲ ἠγάπησες ἐπιόρκως, πῶς ἀφοῦ σὺ ἦσο ἡ ἀπὸ θεῶν τοῦ ἀδελφοῦ μου σύνευνος; Γαλάτεια ἀνίλεως! Μοὶ ἔδωκες νὰ μελετήσω κατ' αὐτοῦ τὸν φόνον ὡς ἐγκληματίου καὶ ἐκεῖνος μοὶ ἐδώρει τὸ φιλημάτου καὶ τὸ διάδημα! ... Λησμόνησόν με καὶ ἔσο ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου· ἄλλως ...

Ζεῦ, ἡγοῦ σὺ τῶν βημάτων μου· εἰ δὲ βουλεύομαι μιαρὰ, ἂς ἀνοιγῶσιν ἔμπροσθέν μου ἄβυσσοι!

Λαμβάνει ἀπὸ τοὺς χαλινοὺς τὸν ἵππον καὶ ἀποχωρεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Θάλαμος τῆς Γαλατείας ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Πυγμαλίωνος. Ἡ Γαλάτεια περιβεβλημένη ἀργυραυγῆ μακρὰν ἐσθῆτα ἵσταται ἀναβᾶσα ἐπὶ σκίμποδος παρὰ τὸ παράθυρον. Κρατεῖ τὴν παλάμην ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φαίνεται ἐν ἀγωνίᾳ καθορῶσα μακράν. Ἡ μελίχρυσις κόμη της εἰς μακρὰ κύματα κατακυλίεται ὄπισθέν της ὡσανεὶ νὰ παρῃ τήθη ἡμιτελὴς ἡ ἀρξαμένη αὐτῆς διασκόσμησις. Εἶνε κάτωχρος καὶ στυγερά. Ἀντίπεραν ὑπολάμπει ἡ ἠώς.)

Γαλάτεια (μετὰ μικρὰν σιωπὴν θεωρήσασα κάτωθεν τοῦ παραθύρου).

Εἵμαρται. Ἐὰν φανῇ ἐπανερχόμενος ὁ Πυγμαλίων, δέχθητέ με, βράχοι κάτωθέν μου καὶ κύματα! Μάτην θὰ διαπλωθῶσιν αἱ πτυχαὶ τῆς ἐσθῆτός

μου εἰς τὸν ἀέρα ὡσεὶ πτέρυγες· ἡ καρδία μυριάκις βαρυτέρα τοῦ σώματός μου θὰ συντριβῇ μετ' αὐτοῦ κατὰ πετρῶν ὡς ὑέλινον μηχάνημα. Τοῦτο μὲν οὕτως ἔχει ἀσφαλές. Ἐλεήσατε ὅμως γυναῖκα ἐρωμένην καὶ ἔκφρονα, ἐλεήσατέ με σεῖς, ὄρη ὑψηλὰ, καὶ ταπαινώθητε νὰ ἴδω ἀπώτατα τὶς τῶν δύο ἀδελφῶν ἔρχεται! Ἐὰν ἔρχεται ὁ Ῥέννος, ταπεινώθητε, ὀρηδυσπέραστα, ἀφανίσθητε εἰς τὰς κοίτας σας, ποταμοὶ ἀκράτητοι, ἵνα φθάσῃ ὁμαλώτατα καὶ ταχύτατα!

(Σιωπᾷ καὶ βλέπει. Μετά τινας στιγμάς.)

Οὔτε νέφος ἐκεῖθεν, οὔτε πτηνὸν, οὔτε ἂν ἐμου πνοή! . . . Τίς θὰ ἐπανέλθῃ τῶν δύο ἀδελφῶν; — Ῥέννε, μὲ ἐνθυμεῖσο ἢ ἐδειλίασες;

Ἰδοὺ, ἀνατέλλει μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος . . . Ἆρα ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν χθὲς καὶ πανύστατον ὁ Πυγμαλίων; Ἥλιε, θὰ σ' ἐπανίδῃ ἄρα ὁ Ῥέννος σήμερον;

Τὰ γόνατά μου ἐκόπησαν . . . Πῶς ἰλιγγιῶ, πῶς σβύννομαι! Ὦ, ἂς ἀπέθνησκον!

(Μένει σύννους. Αἴφνης στραφεῖσα.)

Μήπως ὁ Ῥέννος ἔφθασεν ἄλλοθεν καὶ ἐγὼ οὐδὲν εἶδα;

(Καταβᾶσα ἔρχεται πρὸς τὴν θύραν ὡς ἀκροωμένη.)

Σιωπὴ, σιωπὴ ἀγωνιώδης ὡς ἡ πρὸ τοῦ κεραυνοῦ. — Ὦ Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τέλει τὰς ἐμὰς εὐχάς!

(Ἐπανερχομένη εἰς τὸ παράθυρον.)

Ἆ, ἆ, ἆ! Ὁ Ῥέννος, ὁ Ῥέννος! Θεοὶ, ὁ Ῥέννος! — Πτωχὲ Πυγμαλίων, ἀπέθανες!

(Τρέμει, ἀνασείει πέραν τὰς χεῖρας εἰς χαιρετισμὸν καὶ ψιθυρίζει ἐν λυγμοῖς.)

Ῥέννε μου . . . Ῥέννε μου . . . — Τετέλεσται!

Ἂς ἀποσυρθῶ, ἂς μακρυνθῶ τοῦ παρθύρου διότι φοβοῦμαι μὴ, ἅμα πλησιάσῃ, ἀπ' ἐδῶ πετασθῶ εἰς τὰ στήθη του.

(Ἀποσυρομένη καὶ πίπτουσα ὀλιγοδρανὴς καὶ δακρύῤῥους εἰς ἀνάκλιντρον.)

Πτωχὲ Πυγμαλίων, ἀπέθανες!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Γαλάτεια. (Εἰσέρχεται ὁ Ῥέννος σκοτεινὸς τὴν μορφὴν καὶ τὸ βλέμμα. Γαλάτεια ὁρμῶσα πρὸς τὸν Ῥέννον).

Ὦ, δι' ἐμὲ πρώτη ζωῆς ἡμέρα! Γλυκὺ φῶς, ἐπανατέλλεις πλησίον μου; Διατί νὰ διστάσω ὅτι ὁ Ῥέννος θὰ ἐπανήρχετο! — Λοιπὸν ἐσώθημεν;

(Ὁ Ῥέννος σιωπᾷ.)

'Απέθανεν; — Ὦ, ναί· ἔῤῥετε τοῦ λοιποῦ φροντίδες καὶ τρόμοι ἄγρυπνοι! Βλέπω, βλέπω ἐπὶ σοῦ τὴν βασίλειον σπάθην του! Ἤδη παρὰ τὸν Κωκυτὸν ἀναμένει με . . .

'Ρέννος.

Οἴμοι . . . Ἴσως θὰ ἦτο εὐτυχέστερος! . . .

Γαλάτεια.

Ἀλλὰ ποτίζω, ποτίζουσα τῆς λήθης τὰ ὕδατα, Πυγμαλίων, ὅτι ἤδη νωχελὴς καὶ ἄπληστος τοῦ φωτὸς καὶ λάτρις θερμὴ τῆς ζωῆς καὶ ὅσον ἐπὶ μήκιστον ἀναβάλλουσα θὰ βραδύνω νὰ καταβῶ.

'Ρέννος.

Ἐὰν τοῦτο ἔκειτο εἰς χεῖράς σου, Γαλάτεια . . .

Γαλάτεια.

Παρὰ θεοῖς. Ἀλλ', ὦ 'Ρέννε, τανῦν εὐδαίμων καὶ θεῶν ἴσος σύ· εἰς σοῦ δὲ τὰς χεῖρας καὶ ἡ τύχη τοῦ ἐμοῦ βίου καὶ τὸ γόητρον.

'Ρέννος.

Πόσον εἶπες ἀληθῆ! . . . Ὦ θεοί, ἄρα ὡς ὑμᾶς ἐδίκασα;

Γαλάτεια ἐναγκαλιζομένη τὸν 'Ρέννον.

Ἡ μὲν δίκη ἐκείνου ἐγένετο. Τὸ δὲ γέρας οἱ ἐμοὶ στεφανωτοὶ βραχίονες. — Εἰπέ με ὅμως, 'Ρέννε, ὑπώπτευσέ τι, εἰπέ τι κατ' ἐμου;

'Ρέννος.

Σὲ ἠγάπα, Γαλάτεια. Ἔζη διὰ σέ. Ὅ, τι ὠνειροπόλει ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ εὗρεν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐπίστευσεν. Σὲ ἠγάπα· σὲ ἠγάπα ὡς παιδίον καὶ ὡς θεός. „Παραιτῶ, μὲ εἶπε, τὴν Κύπρον, τὴν βασιλείαν, τὸν κόσμον ὅλον· ἀρκεῖ εἰς ἐμὲ μία καλύβη καὶ ἡ Γαλάτεια.“ — Ἦσο σύ, Γαλάτεια, ἐκείνη περὶ ἧς μοὶ ὡμίλει;

Γαλάτεια.

Εἶτα λοιπὸν ἀπέθανεν; Κατεσφάγη ὡς εἴπομεν, 'Ρέννε μου; Εἶδες αὐτὸν ἀποπνέοντα;

'Ρέννος μετά τινα σιγὴν.

Ἐκυλίετο εἰς τούς πόδας μου σπαίρων. Ἐπώμνυε τοῖς θεοῖς ὅτι ἦτο πρὸς ἐμὲ πλήρης στοργῆς καὶ ἁγνείας, ὡς ὅτε συνεπαίζομεν οἱ δύο δεκαετῆ

μειράκια· ἐπεκαλεῖτο εἶτα τὸ ὄνομά σου ὡς μόνης θεότητος πιστῆς καὶ προστάτιδος . . . Ἔστην ἀμείλικτος. Σὲ ἐνθυμούμην . . .

Γαλάτεια.

Γενναῖε Ῥέννε — Τότε;

Ῥέννος.

Τότε μοὶ ἔδωκε τὴν σπάθην του, ἱκετεύων νὰ μὴ χράνω τὴν ἐμὴν ὡς ἀδελφοῦ εἰς τὸ αἷμά του, ἅμα δὲ ἐπευχόμενος νὰ βυθίσω ταύτην εἰς στήθη ὀλιγώτερον τῶν ἐκείνου ἀθῶα καὶ πλειότερον στυγερὰ καὶ ἄστοργα . . . Οὗτοι ἦσαν οἱ τελευταῖοί του λόγοι.

Γαλάτεια.

Ἦτω οὕτω πάντοτε δειλός.

Ῥέννος (μόλις συνέχων ἑαυτόν).

Τί;

Γαλάτεια.

Ἴσως ἐφονεύθη μάτην· ἠδυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν αὐτὸν θεράποντα. Διότι ὅπως παρητήθη τῆς Κύπρου, οὕτως ἐὰν τῷ ἀπητεῖτο θὰ παρήτει τὴν σύνευνον.

Ῥέννος (καθ' ἑαυτὸν καὶ χωρήσας πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς).

Ὦ τίγρεις, τίγρεις, καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι θηρία σᾶς!

Γαλάτεια.

Ἄφες σκοτεινοὺς λόγους καὶ φόβους γραιῶν, Ῥέννε μου. — Πιστεύεις ἄρα ὅτι μὲ ἠγάπα ποτέ;

Ῥέννος.

Ἐὰν σὲ ἠγάπα, Γαλάτεια! . . . Ὁ ἔρως του σὲ συνεκίνησεν ὅταν ἦσο ἔτι μάρμαρον, Γαλάτεια . . . Ἀλλ' ἔχουσι πλέον οἱ λίθοι πλειότερον ἴσως αἷμα καὶ σπλάγχνα μᾶλλον οἰκτίρμονα!

Ἐὰν σε ἠγάπα! . . . Ἄκουσόν με, Γαλάτεια: πόσον θὰ ἐλαφρύνετο ἡ ἔνοχος καρδία μου ἐὰν σὲ ἔβλεπε θλιβομένην μικρὸν διὰ τὸ μέγα ἔγκλημα, ὑγραίνουσαν τὰ ὄμματά σου μὲ δύο κἂν μετανοίας δάκρυα! Ὁ Πυγμαλίων ἦτο ὁ παρὰ θεῶν σύντροφος τῆς ζωῆς σου, Γαλάτεια· ὁ Πυγμαλίων ἔπταισε μόνον

καὶ μέγιστα καθ' ἡμῶν ὅτι ἠγάπα ἀμφοτέρους τρυφερώτατα· ἡ πίστις ἦτο τὸ παῖσμά του. Ὁ Πυγμαλίων θὰ εἶχε θεμέλιον τῆς ζωῆς του τὸν Ῥέννον καὶ λαμπρὸν τῆς κεφαλῆς του διάδημα τὴν Γαλάτειαν... Ἐκ τόσων παλμῶν ἔρωτος οὓς ἐντός σου αἰσθάνεσαι οὐδ' εἷς αὐτῶν σε λέγει ἀνηλεῆ, οὐδ' εἷς σὲ κατηγορεῖ ὡς ἀγνώμονα;

Γαλάτεια (ἐπτοημένη).

Μέγιστοι θεοί!... Μήπως, Ῥέννε, μήπως ὁ Πυγμαλίων ἀκόμη ζῇ;

Ῥέννος.

Οἴμοι!... Κλαίω διότι εἶνε πλέον ἢ νεκρός...

Γαλάτεια (περιβάλλουσα διὰ τῶν βραχιόνων της αὐτὸν ἐρωτικώτατα).

Ὦ Ῥέννε, Ῥέννε φίλτατε· τοσοῦτον λοιπὸν σὲ συγκινεῖ πλειότερον ὁ παρελθὼν ἐκεῖνος καὶ ἀφανισθεὶς ἐς ἀεί, ἡ νεκρὰ ἐκείνου ἀνάμνησις, παρὰ ἡ ζῶσα καὶ ἐνώπιόν σου σπαίρουσα ἀπὸ χαρᾶς καὶ πάθους Γαλάτεια;

Ἰδὲ πῶς πέραν ἐκεῖ εὐπαθὴς ἡ ἀμφιλύκη μεταξὺ σκιᾶς καὶ φλογῶν διακυμαίνεται, ἰδὲ ἡ ἠώς, ἐνῷ ὑπανατέλλουσα πρὸ τοῦ κόσμου αἰδήμων ἐρυθριᾷ, ἰδὲ πῶς φίλερως πλημμυρεῖ τοὺς ἀγροὺς ἀπὸ δάκρυα ἀδαμάντινα! Ἰδὲ πῶς τὰ πτηνὰ ἀναπετῶσιν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον χαρμόσυνα καὶ πῶς τὰ ἄνθη ἀνακύπτουσι φαιδρὰ ἀπὸ τῆς νυκτὸς τὴν πλατεῖαν καὶ μέλαιναν πτέρυγα. Ὅλα τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν θνητῶν, διανοίγονται εἰς τὸ φῶς, τὴν ζωὴν καὶ τὸ μειδίαμα· μόνη ἡ καρδία τοῦ Ῥέννου βαρυθυμεῖ, μόνος ὁ Ῥέννος θὰ ηὔχετο ἀκόμη τῆς νυκτὸς τὸ ὄνειρον καὶ ὄχι τῆς πρωΐας τὴν φωτεινὴν ἀλήθειαν!

Ῥέννος.

Καὶ οὐδέποτε λοιπὸν, Γαλάτεια, τὰ ἐρυθρᾶ πυρὰ τῆς ἠοῦς, οὐδέποτε ταῦτα θὰ σοὶ ὑπαναμνήσωσι τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ Πυγμαλίωνος; Οὐδέποτε ὅταν ὅλα τὴν πρωΐαν ἀναγεννῶνται εἰς τὴν ζωήν, οἱ ὄφεις ἔτι καὶ οἱ φονεῖς, οὐδέποτε θὰ ηὔχεσο νὰ ἀνεγεννᾶτο ἀπὸ τοῦ θανάτου ὁ Πυγμαλίων σου;

Γαλάτεια.

Οὐδέποτε.

Ῥέννος (μετὰ μικρὸν).

Γαλάτεια, εἰπέ: ἐὰν αἴφνης ἐφονευόμην ἐγώ, θὰ ἠγάπας κἂν τότε τὸ Πυγμαλίωνα;

Γαλάτεια.

Οὐδὲ τότε. Ποτέ!

Ῥέννος (φέρων τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ στόμα τῆς Γαλατείας).

Φεῦ· καὶ ἀντὶ τῆς ἀβύσσου αὐτῆς τὴν θύραν νὰ φυλλάττωσι φρικαλέοι δράκοντες, ἄγγελοι καὶ φρουροὶ αὐτῆς ἐτέθησαν τὰ λεπτὰ καὶ ῥόδινα ταῦτα χείλη! . . .

Γαλάτεια.

Σκέπτεσαι πολὺ, πάρα πολὺ, Ῥέννε . . . Ἄφες πάντα πένθιμον λογισμὸν νὰ ταφῇ μετὰ τοῦ Πυγμαλίωνος εἰς τὴν νύκτα τῆς χθές· δι' ἡμᾶς ἰδοὺ ἀνατέλλει νέα πρωΐα. Δὸς ἤδη εἰς τὴν Κύπρον τὴν σπάθην καὶ εἰς ἐμὲ τὸν Ῥέννον ἀνάσσοντα.

Ῥέννος (μετ' ἀποφάσεως).

Νὰ δώσωμεν ὅμως πρῶτον εἰς τὴν πόλιν τὸ ξίφος ἁγνόν . . . Ἦτο πολὺ τὸ αἷμά του καὶ ἔβαφη μέχρι λαβῆς ἡ σπάθη, Γαλάτεια. Φέρε μοι ἤδη ὕδατα ν' ἀποπλύνω ἀπὸ τῆς λεπίδος τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος. Ἦτο πολὺ τὸ αἷμά του.

Γαλάτεια.

Ἡ θήκη κρύπτει τὰς κηλίδας, Ῥέννε. Ἐς ἄλλοτε ὁ ἁγνισμός. Ἐλθὲ τανῦν καὶ ἀνάπαυσον τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν, κεφαλὴν παιδός . . .

Ῥέννος.

Ὄχι· ἂς ἀπαλειφθῇ ὅσον τάχιστα καὶ ἡ ἐλαχίστη τοῦ αἵματός του σταγών. Οἱ ὀφθαλμοί σου ἐπὶ τούτῳ, Γαλάτεια, οὐδὲ κἂν ἓν δάκρυ δύνανται νὰ μοὶ δανείσωσιν . . . Φέρε λοιπὸν ὕδατα τῆς πηγῆς.

Γαλάτεια.

Ἔστω, Ῥέννε· ἔχεις δίκαιον. Πᾶν ἴχνος τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐγγὺς ἡμῶν ἂς ἀπαλειφθῇ. Τὸ νᾶμα τῆς πηγῆς θὰ ἀποπλύνῃ τὰς κηλίδας τῆς λεπίδος, τὸ φίλημά μου τὴν κατήφειαν τοῦ μετώπου σου. — Μὲ ἀγαπᾷς;

Ῥέννος.

Πόσον πλέον μάταιον!

(Ἡ Γαλάτεια ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

(Αφοῦ ἐπὶ μακρὸν προσητένισεν ἀπερχομένην τὴν Γαλάτειαν 'Ρέννος μόνος.)

Γῆ καὶ οὐρανέ! . . . Εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη, εἶνε ἡ Γαλάτεια ἐκείνη εἰς ἣν μαρμάρου ἔτι ἄγαλμα, τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἥλιον; Εἶνε αὕτη ἐκείνη ἥτις ἀπὸ τοῦ λίθου ἐξυπνήσασα εὗρε θερμὸν εἰς τοὺς πόδας της λάτριν καὶ ἅμα θεὸν ζείδωρον ἄνωθέν της τὸν Πυγμαλίωνα; Ὦ ἐπὶ ἔτη μακρὰ τυφλὲ, σὺ ὁπόταν ὑπὸ τὰς χεῖρας ἰατροῦ ἀναβλέψῃς καὶ παραστῇ ἐνωπιόν σου ὁ κόσμος γελῶν καὶ βασίλειος, φόνευσον, φόνευσον ἀνηλεῶς τὸν ἰατρὸν ἐκεῖνον ὅστις τοσοῦτον σὲ ἠδίκησεν! Ὦ νήπια θηλάζοντα, μόλις τοῦ λοιποῦ ἀναφυῶσιν οἱ πρῶτοι ὀδόντες σας σπαράξατε αὐθωρεὶ δι' αὐτῶν τὰ στήθη ὅθεν ἠντλήσατε τὸ γάλα καὶ τὴν ζωὴν, σπαράξατε (αὐθωρεὶ) τῆς μητρός σας τὰ στήθη ἥτις σᾶς ἔδωκε τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς ἀθωότητος! Ὦ εὐγνωμοσύνη, ἡ γλυκυτέρα θεότης, γενοῦ ἐριννὺς, ῥαῖνε τοῦ λοιποῦ τὸν εὐεργέτην ἀντὶ δακρύων μὲ ἀρὰς, φίλει αὐτὸν μὲ τῆς ἐχίδνης τὸν ἄγριον ὀδόντα, ἀνέπνεον τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ στήθους σου ἀντὶ ἐλέους λοιμόν! . . . Ἀλλ' ὄχι, ὄχι· ἔτι πλέον καὶ ἔτι προς: ἔλθετε, βασιλεύσατε μέσῳ ἡμῶν οἱ θεοὶ οἱ ἀνήλιοι, ἡγοῦ, σὺ κέρβερε, τοῦ ἅρματος τῆς Ἠοῦς, ἀντὶ δὲ τοῦ οὐρανοῦ αἱματόχρους καὶ μέλαινα σφαῖρα, ἀφοῦ ἡ Γαλάτεια φονεύει τὸν Πυγμαλίωνα, διότι αὕτη ἐφόνευσεν ἤδη, ἐφόνευσε πλέον αὐτόν! . . . Ἡ Γαλάτεια! . . . Ὦ γυναῖκες, γυναῖκες, ὅταν ἦσθε προδότιδες, εἶσθε . . .

(Κτυπῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος μετὰ στιγμὴν ἀγωνίας.)

Δανείσατέ με λοιπὸν σεῖς, ἐρέβη τοῦ Ἅιδου, εἰκόνα αὐτῶν ἀληθῆ καὶ βροντήσατε σεῖς, κεραυνοὶ, δικαίαν κατὰ τούτων ἀράν!

(Φαίνεται ἐπανερχομένη ἡ Γαλάτεια.)

Ἰδοὺ, ἔρχεται προσμειδιῶσα ὡς ὅτε πρῶτον ἐνητένισε τὴν αὐγὴν καὶ τὰ ἄνθη! Ἔρχεται χαίρουσα καὶ ἐν τούτοις πεποιθυῖα ὅτι ἐφόνευσα τὸν θεὸν αὐτῆς καὶ Πυγμαλίωνα! Ὦ, καὶ ἂν μὴ συνήντα ἐμὲ, θ' ἀνελάμβανε ῥωμαλέον τινὰ δοῦλον καὶ θὰ συνέτριβεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους της . . .

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

'Ρέννος (ἐν ἀπογνώσει). Γαλάτεια (κρατοῦσα λεκάνην χρυσῆν καὶ χρυσοῦν ἀμφορέα μετὰ μεμυρω μένου ὕδατος).

Γαλάτεια.

Διατί σκυθρωπάζεις, 'Ρέννε μου; Εἴθε τὸ ὕδωρ τοῦτο ν' ἀποπλύνῃ μετὰ τῆς σπάθης καὶ τὸν φόνον ἀπὸ τῆς μνήμης σου!

(Ὁ Ῥέννος σιωπᾷ. Ἡ Γαλάτεια ἀποθεῖσα τὴν λεκάνην καὶ τὸν ἀμφορέα ἐπὶ τραπέζης.)

Ἰδοὺ ὅ, τι μοι ἐζήτησες. Θέλεις ἔτι τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων Εἰμὶ ἑτοίμη. Εἰπέ.

(Ὁ Ῥέννος σιωπᾷ. — Ἐρχομένη πλησίον του ὑπερπαθής.)

Ἆ, ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι μίαν μόνην στιγμὴν θὰ ἐλυπεῖσο οὕτω, Ῥέννε ἡ χεὶρ τῆς Γαλατείας μόνη θὰ ἐβάφετο μὲ τὸ αἷμά του . . .

Ῥέννος.

Ὦ θεοί, εἴθε νὰ μετεβάλλετο πᾶσά μου λέξις εἰς μάχαιραν ὅπως μὲ χιλίας ὁμοῦ πληγὰς θανατώσω αὐτήν!

(Ἀνασπῶν τὴν σπάθην καὶ τραυματίζων τὴν Γαλάτειαν.)

Μαινὰς ἀγνώμων — προδότις, ἀπόθανε!

Γαλάτεια.

Ῥέννε! . . .

(Πίπτει καιρίως κτυπηθεῖσα. — Ὁ Ῥέννος φεύγει πρὸς τὰ προσκήνια, κρατῶν σπασμωδικῶς τὴν σπάθην καὶ κύπτων τὸ μέτωπον ὡσεὶ ἔκφρων. — Ἡ Γαλάτεια θλίβουσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν πληγὴν ὑπὸ τὸν εὐώνυμον μαστὸν καὶ συρομένη πρὸς τὸν Ῥέννον.)

Ὦ, οὐδέποτε, οὐδέποτε μὲ ἠγάπησες! Ἐὰν μοὶ ὡμολόγεις τοῦτο πρότερον, ἡ σπάθη αὕτη θὰ ἦτο περιττή . . . Ὅμως μὴ φεύγῃς, ἐλθὲ πλησίον μου, Ῥέννε. Ἐὰν ἐν ἐμοὶ ἐφόνευσες ὡς μέλαν σπλάγχνον τὴν ἀγνωμοσύνην, ἡ καρδία ὅμως, τὸ ὑπόλοιπον ὅμως σῶμα ζῇ ὅλον ἔρως πρὸς σὲ καὶ ἔλεος. Ἐλθὲ πλησίον μου, Ῥέννε. Ἐὰν ἡ προδότις ἀποθνήσκῃ, ὤ, ἂς ἐπιζήσῃ κἂν ἡ ἐρωμένη εἰς τὴν μνήμην σου! Εἴθε νὰ ζήσῃς ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐδαίμων, Ῥέννε· ἀλλὰ μὴ μὲ λησμονήσῃς, μὴ μὲ λησμονήσῃς σύ, ὡς ἐγὼ λησμονῶ ὅτι ὁ Ῥέννος μὲ ἐφόνευσεν . . . Εἰπέ με κἂν, φίλε μου: ἐπιζῇ εἰς τὸν Ἅδην ὁ ἔρως; — Ἐλθὲ πλησίον μου . . . λύει τὰ γόνατά μου ὁ θάνατος . . .

Σοὶ ἔδωκα τὴν ζωήν μου· μοι ἀρνεῖσαι ἓν φίλημα;

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ ἀνωτέρω. Ῥίπτεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ

Πυγμαλίων.

Τί εἶπες; . . . Γαλάτεια! . . . Ῥέννε!

Γαλάτεια (προσιδοῦσα τὸν Πυγμαλίωνα).

Ἆ! . . .

('Απονεκροῦται.)

Πυγμαλίων.

Πῶς, πρὸς σὲ λοιπὸν, Ῥέννε, πρὸς σὲ ὁ ἔρως της; Εἶμαι λοιπὸν ὁ Πυγμαλίων ἔτι ἢ παρεφρόνησα;

(Κτυπῶν το μέτωπον.)

Οἴμοι, πάντα, πάντα ἤδη ἐννοῶ! Ὦ θεοὶ, διατὶ μὲ ἠπατήσατε; Ἆ Ῥέννε, διατὶ μὲ ἠδίκησες; Λαλήσατέ με λοιπὸν, βραγχναὶ ἐριννύες, λαλήσατε: ἀπέθανε μοιχαλίς;

Ῥέννος (ἀνεγείρων τὸ προσωπον).

Ὄχι! . . .

Πυγμαλίων (γονυκλιτῶν πρὸ τῆς νεκρᾶς).

Ὦ Γαλάτεια, Γαλάτεια, Γαλάτεια, εἰς τί σοὶ ἔπταισα; Πῶς λοιπὸν, ἀποθνήσκεις, ἐκλείπεις, ὄνειρον; Μὴ ἀποθάνῃς! Ἐξύπνα, ἐξύπνα καὶ σοὶ δίδωμι συγγνώμην . . . Ὦ ἐλέησον! Γαλάτεια, δός μοι νὰ ῥοφήσω ἐγὼ τῆς πληγῆς σου τὸ δηλητήριον, διότι σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ . . .

(Θλίβων τὰς χεῖρας καὶ φιλῶν αὐτῆς τὸ μέτωπον.)

Ὦ, ἀπέθανεν!

('Ανεγειρόμενος καὶ μεταπίπτων εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀδελφοῦ του.)

Ὦ, διατὶ νὰ ἐπανέλθῃς ἀπὸ τὴν ξένην, ἀδελφέ μου!

(Κλαίει. — Μικρὰ οἰκτρὰ σιγή.)

Διατὶ νὰ μὴ μὲ ἐφόνευες πρὸ ὀλίγων ὡρῶν ὅτε ἠγνόουν ἔτι τὴν Γαλάτειαν, Ῥέννε;

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Εἴκων.

Οἱ ἀνωτέρω. Ὁ Εὔμηλος, μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, ἐπιφαίνεται παρερχόμενος εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς, τὸ δὲ κατάβλημα πίπτει.

ΤΕΛΟΣ.

Bemerkungen.

1) περιβάλλω. 2) Part. Perf. von κλίνω: κεκλικώς, -υῖα, -ός (veraltet), geneigt, gesenkt. 3) στέκομαι. 4) Aor. II von στρέφομαι sich wenden. 5) ἡ ξένη die Fremde. 6) ῥίπτομαι sich stürzen. 7) πολλῷ um Vieles. 8) als jene, classisch statt παρὰ ἐκεῖνα. 9) weit von ... 10) Aor. II von ἐπιστρέφομαι zurückkehren. 11) ἀφοῦ da ... doch. 12) medialer Aorist von γίνομαι. 13) du hast mich veranlasst. 14) gegen ihn. 15) δὲ hier: aber. 16) Conj. Aor. II. Pass. ἀνοίγω. 17) bei, an. 18) ἀναβᾶς, -ᾶσα, -άν, Part. Aor. II. von ἀναβαίνω. 19) παραιτῶ. 20) Part. Aor. Med. ἄρχομαι: begonnen. 21) = παρὰ τὸ σῶμα μου. 22) gegen. 23) hier: sich verhalten. 24) ἐπανέρχομαι. 25) in kurzem, gleich. 26) ἐπανεῖδον ich sah wieder. 27) Part. Aor. II. καταβαίνω. 28) πέραν? 29) μή nach Verben des Fürchtens = dass. 30) finster, mit Bezug auf das Antlitz = finsteren Antlitzes. 31) für mich. 32) von σώζω. 33) ἔρρετε? 34) in Zukunft. 35) der Genitiv hängt von ἄπληστος ab. 36) Conj. Aor. II. von καταβαίνω. 37) Imp. von κεῖμαι. 38) scil. κεῖται. 39) den Göttern. 40) gegen mich. 41) κατασφάζω. 42) Aor. II. von ἵσταμαι oder στέκομαι ich stand. 43) zugleich. 44) als das jenes. 45) mehr. 46) für sich. 47) ob. 48) als. 49) mehr. 50) hier: Herz. 51) ein wenig. 52) durch den Willen der Götter. 53) zu zärtlich. 54) auch nicht einer. 55) als. 56) ihn mit ... umschlingend. 57) Superl. φίλος. 58) παρέρχομαι. 59) als. 60) mit. 61) verbinde ἀπὸ τὴν ... πτέρυγα τῆς νυκτός. 62) Part. Aor. Pass. χύνω. 63) des Morgens. 64) nicht einmal dann! niemals. 65) statt dass. 66) ἐτέθην ich wurde gesetzt. 67) θάπτω. 68) gib! 69) βάπτω. 70) Kindskopf. 71) so schnell wie möglich. 72) hierbei. 73) nicht einmal wenigstens eine. 74) es sei! 75) lange. 76) Adverb zu ἀνιλεής. 77) Imp. Aor. II. (ἐγενόμην) γίνομαι. 78) künftig. 79) dazu. 80) d. h. Götter der Unterwelt. 81) gegen. 82) dabei. 83) πεποιθώς, -υῖα, -ός überzeugt, Part. des intr. Perf. πέποιθα von πείθω überreden. 84) συναντάω. 85) Part. Aor. ἀποτίθημι. 86) sich schleppen. 87) Herz. 88) προσβλέπω. 89) Worin habe ich gegen dich gefehlt?

5. Zwei Briefe des Korais.

Die nachstehenden Briefe sind einer Sammlung entlehnt, die im Jahre 1839 in Athen unter dem Titel: „Ἀπάνθισμα ἐπιστολῶν Ἀδαμαντίου Κοράη, ἐκδιδόντος Ἰακώβου Ῥώτα“ erschienen ist.

A. Korais, geboren 27. April 1748 zu Smyrna, gestorben 6. April 1833 zu Paris, hat das Verdienst, die politische wie literarische

Einigung der zersplitterten griechischen Völkerschaften durch seine Schriften erheblich gefördert zu haben.

1.

Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν, φίλε μου, εἶναι τέχνη δύσκολος, καὶ δὲν ἀποκτᾶται μὲ αὐτοσχεδιασμούς, ὡς εἶναι οἱ ἰδικοί μου, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ κόπον πολὺν, καὶ χρόνον μακρόν. Ἤθελεν εἶσθαι θαῦμα, καὶ ὑπὲρ αὐτὰ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν τὰ θαύματα θαυμαστότερον, ἐὰν ἡμεῖς, μόλις ἐξυπνίσαντες ἀπὸ τὴν μακρὰν βαρβαρότητα, ἐλαμβάναμεν ἐν τῷ ἅμα καὶ ἐννοίας ἀκριβεῖς τῆς μορφώσεως τῆς γλώσσης, καὶ τῆς τέχνης τοῦ γράφειν, καὶ ἐὰν (τὸ γελοιότερον) τὰς τοιαύτας ἐννοίας ἦσαν καλοὶ νὰ μᾶς τὰς δώσωσιν, ἄνθρωποι ὁποῖος εἶναι ὁ Ντ., ἤγουν ἄνθρωποι, ἢ μᾶλλον ἀνθρωπίσκοι, γυμνοὶ καὶ ἀπὸ ἱστορίαν, γυμνοὶ ἀπὸ γενικῆς γραμματικῆς θεωρίαν, γυμνοὶ ἀπὸ ἀλλογενῶν γλωσσῶν εἴδησιν, γυμνοὶ καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐπειδὴ τὴν ἔμαθαν, ὄχι ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ παρατήρησιν καὶ σύγκρισιν τῶν δοκίμων συγγραφέων, ἀλλ' ἀπὸ γραμματικὰς ἀθλίας, καὶ ἀπὸ ἀνάγνωσιν σοφιστῶν, τὸ περισσότερον τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ, ἢ ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων καὶ κανόνων. Τοῦτο, λέγω ἤθελεν εἶσθαι θαῦμα ὑπὲρ πάντα τὰ θαύματα, ἐὰν ἐγίνετο εἰς ἡμᾶς· ὁπόταν εἰς τὸ πλέον φωτισμένον ἔθνος τῆς Εὐρώπης, εἰς αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῶν φώτων, περιέχουσαν ἑπτακοσίας χιλιάδας ἀνδρῶν, τοὺς Παρισίους, μόλις (καὶ τοῦτο χωρὶς ὑπερβολὴν) εὑρίσκονται πεντήκοντα εἰδήμονες τῆς τέχνης τοῦ γράφειν. Αἱ πρῶται τῆς ἐξυπνίσεως ἐνέργειαι καὶ κινήσεις, εἶναι σκορδινισμοί, εἶναι χασμήσεις, εἶναι ψηλαφήσεις (tatonemens), καὶ παντοδαπαὶ ἀπορίαι καὶ ἀμηχανίαι. Τοιαῦται χασμήσεις, καὶ τοιοῦτοι σκορδινισμοὶ εἶναι (χωρὶς μετριοφροσύνης ὑπόκρισιν), καὶ ὅσα ἐγὼ τολμῶ νὰ λέγω καὶ νὰ γράφω περὶ μορφώσεως τῆς γλώσσης. Ἀλλ' ὅμως ἡ τόλμη μου εὑρίσκει κάποιαν ἀπολογίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμα ὁπωσδήποτε περὶ τῶν τοιούτων ἔρευναν, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψα μεταξὺ φωτισμένου ἔθνους μακρὰν διατριβὴν, καὶ εἰς τὴν, νὰ χειραγωγοῦμαι ἀπὸ σοφωτέρους μου εὐπείθειαν.

Καταγίνου εἰς τὴν μετὰ προσοχῆς ἀνάγνωσιν, ἐκ μὲν τῶν παλαιῶν, τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως, ἐκ δὲ τῶν νέων, τῶν ὅσα ἔγραψαν οἱ Γάλλοι περὶ τῆς θεωρίας τῆς γλώσσης, ἂν θέλῃς νὰ καταλάβῃς τὴν δυσκολίαν τοῦ πράγματος.

Ἡ ἡλικία μου, αἱ σωματικαί μου ἀσθένειαι, αἱ ψυχικαί μου ἀνίαι, αἱ ἀκατάπαυστοι ἀσχολίαι, καὶ ἡ τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἰς ἐμαυτὸν κάμνω βίαν, διὰ νὰ μὴν ὀπισθοποδήσω, εἶναι τοσαύτη, ὥστε μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω ἐξωτερικὴν ἄλλην βίαν, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦναι, χωρὶς νὰ ἀπολεσθῶ.

2.

Σ' εὐχαριστῶ μάλιστα διὰ τὰ βιβλία, γραμμένα εἰς τὴν πεζὴν γλῶσσαν· αὐτὰ μὲ ὠφελοῦσιν, ἐπειδὴ, ἂν καὶ γραμμένα μὲ μεγαλωτάτην ἀνωμαλίαν καὶ ἀγραμμάτευτον ἀσκεψίαν, ποτὲ μὲν μὲ διδάσκουσι καμμίαν νέαν λέξιν ἢ φράσιν, τὴν ὁποίαν ἢ δὲν ἤξευρον, ἢ ποτὲ δὲν ἐσυλλογίσθην· ποτὲ δὲ μοῦ γίνονται νύξις καὶ διέγερσις εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύψω τὰ πρὸ πολλοῦ ἀγνοούμενα εἰς ἐμέ· καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγνοουμένων τούτων εἶναι, φίλε, τόσον πολὺς, ὥστε πολλάκις μὲ ῥίπτει εἰς ἀπόγνωσιν. Τοῦτο μόνον ἐπληροφορήθην, καὶ τὸ ἔχω ὡς ἀξίωμα ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον σκέψιν, ὅτι ἡ τελείωσις τῆς πεζῆς ταύτης, καὶ καταφρονουμένης ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους γλώσσης, εἶναι ἀναγκαιοτέρα εἰς τὴν ἀκριβῆ κατάληψιν τῆς Ἑλληνικῆς, ἀφ' ὅ, τι εἶναι ἡ εἴδησις τῶν διαλέκτων Δωρίδος, Αἰολίδος, καὶ Ἰωνικῆς. Δὲν ἤθελε λογισθῆ μωρὸς, ὅστις ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἐξεύρει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, χωρὶς νὰ σπουδάσῃ ὅλας της τὰς διαλέκτους; Μωρότερον κρίνω, φίλε μου, τὸν καυχώμενον νὰ τὴν ἐξεύρῃ καλῶς, ἐὰν δὲν ἔκαμε σκέψιν εἰς τὴν πεζὴν τῶν Γραικῶν γλῶσσαν. Ὅσον μωροὶ ἤθελαν εἶσθαι οἱ ἐξουθενηταὶ τῆς κοινῆς γλώσσης, δὲν ἐμποροῦν νὰ τῆς ἀφαιρέσωσι τοῦτο, ὅτι εἶναι καὶ αὐτὴ τουλάχιστον μία διάλεκτος τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ διάλεκτος ἀναμφιβόλως ἡ πλουσιωτέρα, ἐπειδὴ ἔχει τόσα συγγράμματα, εἰς καιρὸν, ὅταν ἀπὸ τὴν Ἰωνικὴν δὲν ἔμειναν πλὴν ὀλίγα τινὰ, καὶ ἀπὸ τὴν Δωρικὴν καὶ Αἰολικὴν ἔτι ὀλιγώτερα. Ἐὰν αὐτοὶ δὲν εὑρίσκουσι βοηθήματα εἰς τὰ βάρβαρα συγγράμματα τῶν Γραικῶν, δι' αὐτὸ τοῦτο δὲν τὰ εὑρίσκουσιν, ὅτι ἡ πρόληψίς των ἢ τοὺς ἐμπόδισεν ὁλότελα νὰ τὰ ἀναγνώσωσιν, ἢ τοὺς ἔκαμε νὰ τ' ἀναγνώσωσι χωρὶς σκέψιν. Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν εἶναι νόσιμος διατριβὴ ν' ἀναγινώσκῃ τις τὸν Ἐρωτόκριτον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐξαμβλώματα τῆς ταλαιπώρου Ἑλλάδος: ἀλλ' ὅςις ἀγαπᾷ τὴν εὐειδεστάτην δέσποιναν, δὲν πρέπει νὰ ἀμελῇ νὰ κολακεύῃ, και τὴν δυσειδῆ θεράπειναν, ἐὰν ἡ πρὸς τὴν δέσποιναν εἴσοδος εὐκολύνεται ὅπως δήποτε δι' αὐτῆς.

Ἂν ζητῶσι Λεξικὸν ἐντελὲς καὶ λελογισμένον, ζητοῦσι σῦκα τὸν χειμῶνα· τοιούτου λέξικοῦ ὁ καιρὸς ἀκόμη δὲν ἦλθεν ἐὰν θέλωσι λεξικὸν ἀνεκτὸν καὶ τοιοῦτον, ὁποῖον εἶναι ἀναγκαιότατον εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, αὐτὸ δὲν χρειάζεται μεγάλην σοφίαν· μὲ μικρὸν κόπον ἀκολουθοῦντες τὸν Στέφανον, δύνανται νὰ τὸ κάμωσι καὶ πλουσιώτερον ἀπὸ τὸ τοῦ Στεφάνου. Εἶναι πρᾶγμα γελοῖον, ὅτι ὁ παντάπασι γυμνὸς, νὰ ζητῇ νὰ σκεπάσῃ τὴν γύμνωσίν του μὲ ὀθόνας τῆς Ἰνδίας· ἱκανὴ εἶναι εἰς αὐτὸν διὰ τὴν κατεπείγουσαν περίστασιν καὶ μηλωτὴ προβάτου· ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸν ἀποκτᾷ καὶ τὰ ἰνδικὰ φορέματα.

Bemerkungen.

1.

¹) τὸ περισσότερον noch dazu. ²) εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμα κτλ. übersetze: in der Forschung, die ich 2c., in dem langen Aufenthalte, den ich 2c. ³) = σοφωτέρους μου = παρὰ ἐμέ. ⁴) χειραγογοῦμαι, übersetze das Passiv durch „sich . . . . lassen".

2.

¹) als es ist. ²) während. ³) eben deswegen. ⁴) λελογισμένος.

6. ΒΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ.

„Οὐ γάρ, ὡς σοὶ ἡδύ ἐςι τὸ τῶν σῶν κινδύνων μεμνῆσθαι, οὕτω καὶ τοῖς ἄλλοις ἡδύ ἐςι τὸ τῶν σοὶ συμβεβηκότων ἀκούειν."
Ἐπικτ. Ἐγχειρίδιον XXX, 111, § 14.

ΈΝΑΣ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας μου Χίους φίλους, νέος χρηστὸς (ὁ Εὐςράτιος Ῥάλλης, ἂν δέν μὲ πλανᾷ ἡ μνήμη), μ' ἐρωτοῦσε μίαν τῶν ἡμερῶν εὑρισκόμενος εἰς τοὺς Παρισίους, ἂν¹) ἐφρόντισα νὰ γράψω τὸν βίον μου. Ἡ ἐρώτησις μ' ἐφάνη παράξενος· πιθανὸν ὅτι παράξενον ἔκρινε κ' ἐκεῖνος τὴν ἀπόκρισίν μου.

Ὅστις ἱστορεῖ τὸν ἴδιον, βίον, χρεωστεῖ νὰ σημειώσῃ καὶ τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἁμαρτήματα τῆς ζωῆς του, μὲ τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε μήτε τὰ πρῶτα νὰ μεγαλύνῃ, μήτε τὰ δεύτερα νὰ σμικρύνῃ, ἢ νὰ σιωπᾷ παντάπασι· πρᾶγμα δυσκολώτατον, διὰ τὴν ἔμφυτον εἰς ὅλους μας φιλαυτίαν. Ὅςις ἀμφιβάλλει περὶ τούτου, ἂς κάμῃ τὴν πεῖραν νὰ χαράξῃ δύο μόνους στίχους τῆς βιογραφίας του, καὶ θέλει καταλάβειν τὴν δυσκολίαν.

Κατορθώματα τοῦ βίου μου, ἄξια λόγου, δὲν ἔχω νὰ ἀπαριθμήσω· τὰ ἁμαρτήματά μου ἤθελα μετὰ χαρᾶς δημοσιεύσειν, ἂν ἔκρινα, ὅτι ἔμελλε νὰ διορθώσῃ κἀνένα ἡ δημοσίευσις „Γράφω λοιπὸν ἁπλᾶ τινὰ τῆς ζωῆς μου συμβάμματα· καὶ τοῦτο ὄχι δι' ἄλλο (μαρτύρομαι τὴν ἱερὰν ἀλήθειαν), πλὴν διὰ νὰ²) ἐπανορθώσω τινὰ σφάλματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καὶ ζῶντα ἀκόμη (δὲν ἐξεύρω διὰ ποίαν αἰτίαν) ἠθέλησαν νὰ μὲ βιογραφήσωσιν.

Ἐγεννήθην πρωτότοκος τὴν 27 Ἀπριλίου τοῦ 1748 ἔτους εἰς τὴν Σμύρνην, ἀπὸ τὸν Ιωάννην Κοραῆν Χῖον τὴν πατρίδα,³) καὶ τὴν Θωμαΐδα Ῥυσίαν, Σμυρναίαν. Ἀπὸ τὰ ὀκτώ των τέκνα, ἔμεινα ἐγὼ καὶ ὀτρία ἔτη

νεώτερός μου ἀδελφὸς Ἀνδρέας. Ὁ πατήρ μου δὲν εὐτύχησε νὰ λάβῃ παιδείαν, ὄχι μόνον διότι ὅλον τὸ ἔθνος ἦτο τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπαίδευτον (παρεκτὸς ὀλίγων στολισμένων μὲ ψευδοπαιδείαν πλέον παρὰ μὲ ἀληθινὴν παιδείαν), ἀλλὰ καὶ διότι εἶχε μείνειν ὀρφανὸς εἰς παντάπασι τρυφερὰν ἡλικίαν. Ἡ μήτηρ μου ἔλαβεν ἐλευθεριωτέραν ἀνατροφήν, διότι εὐτύχησε νὰ ἔχῃ πατέρα Ἀδαμάντιον τὸν Ῥύσιον, τὸν σοφώτατον ἐκείνου τοῦ καιροῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἄνδρα, ὅστις ἀπήθανεν ἓν ἔτος (1747) πρὸς τῆς γενέσεώς μου. Αὐτὸς ἐχρημάτισεν ἔτη [4]) νέος ὢν διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Χίον*), μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Σμύρνην ὅπου ἐνυμφεύθη χήραν τινὰ Ἀγκυραιτήν. Οὗτος μὴ γεννήσας ἀρσενικόν, ἐπαρηγόρησε [5]) τὴν ἀποτυχίαν του, σπουδάσας νὰ ἀναθρέψῃ [6]) ὡς υἱούς, τὰς τέσσαρας θυγατέρας του, Θωμαΐδα τὴν μητέρα μου, καὶ τὰς τρεῖς αὐτῆς ἀδελφάς, Ἀναστασίαν, Θεοδώραν καὶ Εὐδοκίαν. Ἡ κατάστασις τοῦ γένους ἦτο τοιαύτη τότε, ὥστε εἰς τὴν μεγαλόπολιν Σμύρνην, μόναι σχεδὸν αἱ θυγατέρες τοῦ Ῥυσίου ἤξευραν νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ νὰ γράφωσι· παρὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν ἐδιδάχθησαν (πολλὰ ὀλίγον ὅμως) καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ Θεοδώρα, σοφωτέρα παρὰ τὰς ἄλλας, ἀπέθανε παρθένος ἀπὸ τὸ θανατικόν. Ἡ μήτηρ μου ἐκαταλάμβανεν ἱκανῶς τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τὰ συγγράμματα.

Τῆς μητρός μου ἡ παιδεία δὲν ἤθελ' ἀρκέσειν [7]) νὰ παιδεύσῃ ἐμὲ καὶ τὸν ἀδελφόν μου, ἂν δὲν ἐσύντρεχαν ἄλλαι περιστάσεις αἱ ἑξῆς.

Ὁ πατήρ μου, ἂν καὶ στερημένος παιδείας, ἦτο στολισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ νοῦν ὀξύτατον, καὶ ἄλλα τῆς φύσεως δωρήματα πολλά· ὥστε ἐκατάλαβεν, ὅτι μόνη ἡ παιδεία τελειοποιεῖ τὰ δῶρα τῆς φύσεως, καὶ ἐπυρώθη μὲ τὸν ἔρωτα τῆς παιδείας· [12]) ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ τὴν ἀποκτήσῃ σχολικῶς, ἀνεπλήρωσε τὴν ἔλλειψιν, συχνάζων ὅπου εὕρισκε κἀνένα λόγιον ἄνδρα, διὰ νὰ ποτίζῃ τὴν δίψαν του μὲ τὴν ἀκρόασιν τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς σοφίας. Παρὰ [13]) τὴν φυσικὴν ὀξύνοιαν, εἶχε καὶ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, ὡς τὸ ἔδειξεν ἡ ἔπειτα πολιτικὴ διαγωγή του, εἰς τῶν κοινῶν τὴν διοίκησιν, ὅσην ἐσυγχώρουν εἰς τοὺς τυραννουμένους οἱ τύραννοι. Ὅλη του ἡ ζωὴ ἐδαπανήθη εἰς τὴν φροντίδα τοῦ κοινοῦ μὲ ζημίαν [14]) τῆς ἰδίας του οὐσίας. Ὀκτάκις ἢ δεκάκις ἐκλέχθη δημογέρων. δὲν ἐπέρασεν ἔτος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦτον ἢ δημογέρων, ἢ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας, ἢ τοῦ νοσοκομείου, ἢ πρωτομαγίστωρ τοῦ συστήματος τῶν Χίων

---

*) Εἰς τὸ ἐν Βενετίᾳ [8]) ἐκδοθὲν [9]) (1824) ἀνωνύμως σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον Κωνσταντινιὰς παλαιά τε καὶ [10]) νέα, εὑρίσκω (σελ. [11]) 113) ὅτι ὁ Ἀδαμάντιος (Ἀδάμας) ἐχρημάτισε διδάσκαλος καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τοῦτο πιθανὸν ὅτι συνέβη πρὸ τῆς εἰς Χίον σχολαρχίας.

ἐμπόρων. Παρὰ τὰς φροντίδας ταύτας, ὅσοι εἶχαν διχονοίας ἐμπορικάς, οἰκιακάς, ἢ ἄλλας ὁποιασδήποτε[15]) διαφορὰς, εἰς τὸν πατέρα μου κατέφευγαν, ὡς μόνον ἱκανὸν νὰ τὰς διαλύσῃ μὲ τὴν ἐμπειρίαν του, καὶ νὰ εἰρηνοποιήσῃ τοὺς διαφερομένους μὲ τὴν ἔμφυτον ῥητορείαν. Διὰ ταῦτα του τὰ προτερήματα εἶχε τὸν ἐκλέξειν γαμβρὸν ὁ μητρικός μου πάππος, παραβλέψας πολὺ πλουσιωτέρους καὶ τὴν τύχην[16]) καὶ τὴν ὑπόληψιν παρὰ τὸν πατέρα μου ἐπιθυμητὰς τῆς συγγενείας του γαμβρούς.

Πυρωμένος ἀπὸ τόσον ἔρωτα παιδείας ὁ πατήρ μου, ἀκόλουθον,[17]) ἦτο νὰ φροντίσῃ τὴν παιδείαν τῶν τέκνων του. Ἂν ὁ πάππος μου ἔζη ἀκόμη, εἰς ἐκεῖνον ἀδιστάκτως ἤθελεν ἐμπιστευθῆν[18]) τὴν φροντίδα· ἀλλ' ὁ θάνατος ἐκείνου τὸν ἠνάγκασε νὰ μᾶς παραδώσῃ[19]) εἰς τὸ τότε πρὸ μικροῦ[20]) συσταθὲν[21]) ἑλληνικὸν σχολεῖον ἀπὸ ἄνδρα Χῖον, Παντολέοντα τὸν Σεβαστόπωλον, τὸ ὁποῖον ἐσχολαρχεῖτο τότε ἀπὸ Μοναχόν τινα, Ἰθακήσιον τὴν πατρίδα.[22]) Ὁ διδάσκαλος καὶ τὸ σχολεῖον, ὡμοίαζαν ὅλους τοὺς ἀλλοῦ διδασκάλους καὶ τὰ σχολεῖα τῆς τότε Ἑλλάδος ἤγουν ἔδιδαν διδασκαλίαν πολλὰ[23]) πτωχὴν, συνωδευμένην μὲ ῥαβδισμὸν πλουσιοπάροχον. Τόσον ἄφθονα ἐξυλοκοπούμεθα, ὥςε ὁ ἀδελφός μου μὴν ὑποφέρων πλέον, παραιτήθη τὴν ἑλληνικὴν παιδαίαν καὶ παρὰ γνώμην τῶν γονέων μας.

Δύο μάλιστα αἰτίαι ἰσχυροποίησαν τὴν ἰδικήν μου ὑπομονήν· ἔρως παιδείας καὶ ἔρως τιμῆς. Ὁ ἔρως τῆς παιδείας δὲν ἦτον ὀλιγώτερον βίαιος παρὰ τὸν ἰδίως ὀνομαζόμενον[24]) ἔρωτα. Τῆς τιμῆς τὸν ἔρωτα ἔτρεφε καὶ ηὔξανε πρῶτον ἡ φήμη τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ πάππου μου, Ἀδαμαντίου τοῦ Ῥυσίου, ἔπειτα ἄλλου συγγενοῦς μικρὸν[25]) παλαιοτέρου, τοῦ ἰατροφιλοσόφου[26]) Ἀντωνίου τοῦ Κοραῆ*), καὶ τρίτου τοῦ ζῶντος ἀκόμη τότε, καὶ διδάσκοντος τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν εἰς τὴν Χίον, Ἱερομονάχου Κυρίλλου, ἀνεψιοῦ τοῦ πατρός μου (πρὸς μητρός). Ἤθελα σιωπήσειν καὶ ἄλλην αἰτίαν τῆς ὑπομονῆς μου, τὴν πλεονεξίαν, ἂν δὲν ἐχρησίμευεν εἴς τι μὴν τοῦ μακαρίτου πάππου μου, καὶ εἰς παράδειγμα πῶς χρεωστοῦν νὰ θαῤῥύνωσιν οἱ γονεῖς τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀπογόνους των εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν καλῶν.

Εἶπα, ὅτι ὁ πάππος μου, λυπημένος πολὺ διὰ τὴν ςέρησιν ἀρσενικῶν τέκνων, ἐσπούδασε νὰ κοινωνήσῃ μέρος τῆς σοφίας του εἰς τὰς θυγατέρας. Ἀφοῦ τὰς ὑπάνδρευσε προικισμένας παρὰ[27]) τὴν ἀργυρικὴν δόσιν, καθεμίαν μὲ οἶκον κατασκευασμένον ἐκ θεμελίων, ἐπρόσμενεν ἀνυπομόνως ἐξ αὐτῶν καρ-

---

*) Τούτου τὴν Ὠιδὴν εἰς τὸν Δαγεσσέα (Ode à Daguesseau) ἐξέδωκα κατὰ τὸ 1819 ἔτος. Ὁ Ἀντώνιος τὴν ἐστιχούργησε, τὸ 1702 ἔτος, ὅτε διέτριβεν εἰς τοὺς Παρισίους.

πους ἀρσενικούς, διὰ μόνην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς ἀναθρέψῃ [28]) αὐτὸς μὲ ἑλληνικὴν παιδεῖαν.

Βλέπων ὅμως πλησιάζοντα τὸν θάνατον, τοῦ ὁποίου πρόδρομος ἔγινεν ἡ τύφλωσις τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ φοβούμενος τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ποθουμένου, ἔγραψε τὴν διαθήκην του. Τὸ πρῶτον αὐτῆς κεφάλαιον ἄφινε κληρονόμον τῶν βιβλίων του, ἀπὸ τοὺς ἀρσενικοὺς μέλλοντας ἀπογόνους, τὸν, ὅστις ἔμελλε πρῶτος ν' ἀφήσῃ τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον, διδαγμένος κἂν ὅσα ἤξευρεν ὁ διδάσκαλος τοῦ σχολείου. Οἱ συνεριζόμενοι μ' ἐμὲ ἐξάδελφοι καὶ συσχολασταί μου, δὲν ἔδειξαν ὀλιγωτέραν προθυμίαν νὰ κληρονομήσωσι τὰ βιβλία· ἡ τύχη ὅμως ἔσυρε πρῶτον ἐμὲ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ μ' ἐκατάστησε κληρονόμον τῆς παππικῆς βιβλιοθήκης.

Τὰ βιβλία τοῦ πάππου μου δὲν ἦσαν πολλά· ἦσαν ὅμως ἀρκετὰ νὰ μὲ φέρωσιν εἰς αἴσθησιν πόσον ἦτον εὐτελὴς ἡ μὲ πολλοὺς ῥαβδισμοὺς ἀποκτηθεῖσα παιδεία, καὶ πόσον ἦτο γελοῖος ὁ τύφος τῆς κεφαλῆς μου γεννημένος ἀπὸ τὸν συνήθως καὶ κοινῶς τότε διδόμενον τίτλον, Λογιώτατος ἢ καὶ Σοφολογιώτατος, [29]) εἰς ὅλους χωρὶς ἐξαίρεσιν τοὺς γνωρίζοντας τὰς κλίσεις τῶν ὀνομάτων καὶ τὰς συζυγίας τῶν ῥημάτων. Ἔφριξα ὅταν ἐκατάλαβα, πόσα βοηθήματα μ' ἔλειπαν ἀκόμη διὰ νὰ καταλαμβάνω μὲ πληροφορίαν τοὺς ἑλληνικοὺς συγγραφεῖς, καὶ ἠγανάκτησα συλλογιζόμενος ὅσον ἐξώδευσα ματαίως καιρὸν εἰς ἀπόκτησιν τόσον μικρᾶς ἐπιστήμης, τῆς ἐπιστήμης ὀλίγων λέξεων. Μόνην παρηγορίαν εὕρισκα τὸ νέον ἀκόμη τῆς ἡλικίας, [30]) ἥτις μ' ἐσυγχώρει νὰ ἀνοικοδομήσω ὁπωσοῦν τὴν κακοκτισμένην σοφίαν μου. Ἀλλ' εἰς πόλιν, ἂν καὶ μεγαλόπολιν, ὁποία ἦτον ἡ Σμύρνη τότε, ἔλειπαν τὰ μέσα τοιαύτης ἀνοικοδομῆς· καὶ τοῦτο ἐσφόδρυνε τὸ ἐκ γενετῆς τρεφόμενον εἰς τὴν ψυχήν μου μῖσος κατὰ τῶν Τούρκων, ὡς αἰτίων τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀρνηθῶ τὴν πατρίδα μου, τὴν ὁποίαν ἔβλεπα πλέον ὡς μητρυιὰν παρὰ ὡς μητέρα μου. Ἡ τόση ἐπιθυμία ἐξήπτετο καθημέραν καὶ μ' ἐφλόγιζεν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν μάλιστα τῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους, ἕως ἔβλαψε καὶ τὴν ὑγείαν μου. Ἀπὸ τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας ἤρχισα νὰ πτύω αἷμα, καὶ τὸ ἔπτυσα ἀδιαλείπτως μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ. Ἀπὸ τότε δὲν ἔπαυσα νὰ τὸ πτύω, ἐκ [31]) μακρῶν διαστημάτων ὅμως, ἕως σχεδὸν τὸ ἑξηκοστόν. Μ' ὅλον τοῦτο [32]) οὔτ' ἡ νοσερὰ κατάστασις, οὔτ' ὁ φόβος μὴ τὴν αὐξήσω, δέν μου ἐμπόδισε τὴν δίψαν τῆς παιδείας.

Μόλις εὕρηκα ἄνθρωπον νὰ μὲ διδάξῃ τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν, καὶ πλειοτέραν [33]) δυσκολίαν ἀπήντησα νὰ εὕρω διδάσκαλο τῆς Γαλλικῆς. Ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα ἦτον ἡ μόνη τότε διδασκομένη εἰς ὀλίγους τινὰς νέους, τὸ πλέον [34]) δι' ἐμπορικὰς χρείας παρὰ [35]) μὲ σκοπὸν ν' αὐξήσωσι τὴν γνῶσίν των· καὶ τῆς

Γαλλικῆς ἐπενόησα πρῶτος σχεδὸν ἐγὼ νὰ ζητήσω διδάσκαλον βοηθούμενος ἀπὸ τοῦ πάτρός μου τὴν πρόθυμον χορηγίαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ τῆς Ἰταλικῆς καὶ ὁ τῆς Γαλλικῆς διδάσκαλος τοῦτο[36]) μόνον ἐδιάφεραν ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχα ἐλευθερωθῆν τῆς ἑλληνικῆς διδάσκαλον, ὅτι μ' ἐδίδασκαν χωρὶς ῥαβδισμούς.

Καὶ τὰς δύο ταύτας γλώσσας ἐσπούδαζα, ὄχι τόσον[37]) διὰ τὴν ἀπ' αὐτὰς ὠφέλειαν, ἐπειδὴ οὔτ' εἶχα, οὔτ' εὔκολον ἦτο νὰ δανεισθῶ, εἰς ἀνάγνωσιν, Ἰταλικὰ ἢ Γαλλικὰ βιβλία, ὅσον ὡς[38]) προοδοποίησιν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς λατινικῆς γλώσσης. Τὴν ἐπιθυμίαν ταύτης τῆς γλώσσης, ἄναψαν εἰς τὴν ψυχήν μου αἱ Λατινικαὶ σημειώσεις πολλῶν ἑλληνικῶν βιβλίων, καὶ ἐξαιρέτως αἱ σημειώσεις τοῦ Κασωβῶνος. Εὑρέθη κατὰ τύχην[39]) μεταξὺ τῶν βιβλίων τοῦ πάππου μου ἡ μετατυπωθεῖσα (1707) εἰς Ἀμστελόδαμον ἔκδοσις τοῦ Στράβωνος ἀπὸ τὸν Κασωβῶνα. Λέγω κατὰ τύχην· διότι τοιαῦται ἐκδόσεις εἰς τὴν Σμύρνην τότε ἦσαν ἀπὸ τὰ ἀνήκουστα.[40]) Εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου ἐσπούδαζα, δὲν εὑρίσκετο, καὶ πιθανὸν ὅτι οὐδ' ἐγνωρίζετο ὅλως ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν μου ἡ καλὴ ἔκδοσις τοῦ Στράβωνος. Ὁ πάππος μου εἶχε τὴν ἀποκτήσειν, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν συγγραμμάτων καλὰς ἐκδόσεις. διότι ἐμπορεύετο ἐξαιρέτως μὲ τὴν Ὀλλανδίαν, ὅθεν ἐφρόντιζε νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ Ἀμστελόδαμον, κατὰ καιρὸν, καὶ ἑλληνικὰ βιβλία εἰς ἰδίαν του χρῆσιν. Ὁσάκις ἤνοιγα τὸν Στράβωνα, ἐβασανιζόμην ἀπὸ μόνην τὴν ὄψιν τῶν μακρῶν τοῦ Κασωβῶνος σημειώσεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἤλπιζα νὰ καταλάβω τὸ κείμενον, ἐπειδὴ δὲν εἶχα νὰ προσμένω ἀπ' ὅσα ἐδιδάχθην εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον μεγάλην βοήθειαν. κτλ. κτλ.

Bemerkungen.

[1]) ob. [2]) damit. [3]) mit Bezug auf das Vaterland. [4]) = ἔτι. [5]) übersetze: tröstete sich über . . . [6]) ἀνατρέφω. [7]) von ἀρκέω. [8]) Venedig. [9]) Part. Aor. Pass. ἐκδίδω. [10]) sowohl als auch. [11]) σελίς, ἡ Seite. [12]) objectiver Genitiv: „zur Bildung". [13]) neben. [14]) zum Schaden. [15]) irgendwelche. [16]) übersetze den Accusativ durch „in Bezug auf". [17]) construiere: ἀκόλουθον ἦτο νὰ φροντίσῃ ὁ πατήρ μου, πυρωμένος ἀπὸ κτλ., τὴν παιδείαν κτλ. [18]) = ἐμπιστευθῇ. [19]) παραδίδω. [20]) Vor kurzem. [21]) Part. Aor. Pass. συνιστάω. [22]) in Bezug auf sein Vaterland. [23]) sehr. [24]) eigentlich, sogenannt. [25]) etwas. [26]) Arzt und Philosoph. [27]) neben. [28]) ἀνατρέφω. [29]) der weiseste und gebildetste. [30]) wörtlich: in dem noch Jugendlichen des Alters = in meinem noch jugendlichen Alter. [31]) deutsch: in. [32]) trotz alledem. [33]) weitere. [34]) noch dazu. [35]) vielmehr als. [36]) darin. [37]) nicht sowohl. [38]) als vielmehr zum Zweck. [39]) zufällig. [40]) gehörten zu den Seltenheiten.

Poetischer Theil.

7. Volkslieder.

1. ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ.

'ΕΓΩ περνῶ καὶ δὲν μιλῶ κ' ἡ κόρη χαιρετᾷ με·
„Ποῦ πάγεις κλέφτη τοῦ φιλιοῦ καὶ κομπωτὴ τσ' ἀγάπης;"
„Μ' ἂν ἦμαι κλέφτης του φιλιου καὶ κομπωτὴς τσ' ἀγάπης,
γιατί ἔδωκες τὰ χείλη σε κ' ἐγλυκοφίλησά τα;"
„Μ' ἂν ἔδωκα τὰ χείλη με κ' ἐγλυκοφίλησές τα,
νύχτα ἦτον, ποιὸς μᾶς ἔβλεπε, κὴ αὐγὴ ποιὸς μᾶς ἐθώρει;"
„'Θώρει μας νύχτα κ' ἡ αὐγή, τ' ἄστρι καὶ τὸ φεγγάρι·
τ' ἄστρι παραχαμήλωσε καὶ τὦπε τοῦ θαλάσσου,
καὶ τὸ θαλάσσι τοῦ κουπιοῦ καὶ τὸ κουπί τοῦ ναύτη,
κὴ ὁ ναύτης τὸ διαλάλησε ςτὴν γῆν ςτὴν οἰκεμένην.
Κόκκινα χείλη φίλησα ἔβαψαν τὰ δικά με,
κ' εἰς τὸ μαντῆλι τἄσυρα κ' ἔβαψε τὸ μαντῆλι,
κ' εἰς τὸ ποτάμι τἄπλυνα κ' ἔβαψε τὸ ποτάμι·
καὶ τὸ ποτάμι πότιζεν ὡραῖο περιβόλι,
ποτίζει δένδρα καὶ μηλιαῖς, ποτίζει δένδρ' ἀφράτα.
Μὰ μιὰ μηλιά, γλυκομηλιά, δὲν σώνει νὰ ποτίσῃ,
κ' εἶναι μηλιὰ καὶ ψέγεται καὶ κιτρινοφυλλιάζει·
κὴ ἄλλη μηλιὰ τὴν ἐρωτᾷ, κὴ ἄλλη μηλιὰ τῆς λέγει·
„Τί ἔχεις, μηλιὰ καὶ ψέγεσαι καὶ κιτρινοφυλλιάζεις,
ποῦρι νερὸ σοῦ λείπεται ἢ τὰ κλαδιά σε κόψαν;"
„Μήτε νερὸ μοῦ λείπεται, μήτε κλαδιά μου κόψαν,
μ' ἀνδρόγυνο ἐλογήσανε ςτὴν σκέπη μ' ἀπο κάτω,
κὴ ὡμώσανε ςτοὺς κλώνους με νὰ μὴ ξεχωρισθοῦνε·
τώρα θαῤῥῶ χωρίζονται καὶ κιτρινοφυλλιάζω."

2.

„ΚΑΠΟΙ 'δεκᾶ τρίζουν καρδιαῖς
γιὰ κάποιαις ἀγαπητικαῖς·
τρίζει κ' ἐμὲ ἡ καρδοῦλά μου
γιὰ μιὰ γειτονοποῦλά μου·
σύρε, μάννα μου, 'πέ της το,
κρυφὰ κουβέντιασέ της το."
Παίρνει τὴ ῥόκα της καὶ πᾷ,
βρίσκει τὴν κόρη ποῦ κεντᾷ.
„Γειάσου, χαράσου, λυγερή."
„Καλῶς τὴν μάννα τοῦ Γεωργῆ."
„Κόρη μ', ὀγυιός μου σ' ἀγαπεῖ,
κ' ἐντρέπεται νὰ σοῦ τὸ 'πῇ."
„Σὰν μ' ἀγαπᾷ, δὲν ἔρχεται,
τὰ λόγια τί τὰ στέλνεται;
τὰ λόγια τὰ κουβαλητὰ
ςτὸ νοῦ μου δὲν τὰ βάνω πλειά·
ἂς πάρῃ πέννα καὶ χαρτὶ,
κὴ ἂς γράψῃ τάχα μιὰ γραφή."

3.

„ΗΛΙΕ μου, καὶ κὺρ ἥλιε μου, κοσμοτριγυριστή μου,
αὐτοῦ 'ψηλὰ ποῦ περπατεῖς καὶ χαμηλὰ 'γναντεύεις,
μὴν εἶδες, μὴν ἀπάντησες μικρῶν παιδιῶν πατέρα;"
„Δὲν εἶδα, δὲν ἀπάντησα μικρῶν παιδιῶν πατέρα."
„Μὴν εἶδες, μην ἀπάντησες τῶν γυναικῶν τοὺς ἄνδρας;"
„Μικρορφανοῦλι ἀπάντησα κάτω ςτὸ σταυροδρόμι,
μά ταν τὰ μάτια του γλαρὰ, τὰ χείλια του καμμένα."
„Ποῦ ἦσουν, ὀρφανὸ παιδὶ, κὴ ἀπ' τὸ θεὸ 'ργισμένο;"
„Πῆγας ςτὴ θειά μου γιὰ ψωμὶ, ςτοῦ μπάρμπα μυ ν' ἀλλάξω,
καὶ μ' εἶδ' ἡ θειά μου κ' ἔκλεισε, κ' ὁ μπάρμπας μυ καὶ φεύγει,
καὶ μ' εἶδαν τὰ ξαδέρφια μου καὶ μὲ λιθοβολοῦνε."
„Φεῦγ' ἀπ' ἐμπρός μου, στρίγγλικο, κη ἀπ' τὸ θεὸ ὠργισμένο,
τί πέφτουνε τὰ δάκρυα σου καὶ σβένουν τὴν φωτιά μου."

4. Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΙ.

ΠΟΥΛΑΚΙ ἐκηλάδησε μέσα ςτὸ περιβόλι·
δὲν ἐκηλάδει σὰν πουλί, νὰ λέῃ σὰν ἀηδόνι,
μόν' ἐκηλάδει κῃ ἔλεγε ἀνθρώπινο λαλοῦδι·
βασιλοποῦλα τ' ἄκουσε ἀπὸ 'ψηλὸ παλάτι·
„Νἆχα, πουλί, τὰ κάλλη σου, καὶ τὸν κελαδισμό σου,
καὶ τὰ χρυσά σου τὰ φτερὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου!"
„Ἴντα τὰ θὲς τὰ κάλλη μου καὶ τὸν κελαδισμό μου,
καὶ τὰ χρυσά μου τὰ φτερὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς σου;
Ἐσὺ τὸ πίνεις τὸ νερὸ μέσ' ςτ' ἀργυρὸ ποτῆρι,
κ' ἐγὼ τὸ πίνω τὸ νερὸ γουλιὰ γουλιὰ ςτὴ βρύσι·
ἐσὺ κοιμᾶσαι ςτὰ ψιλὰ καὶ τ' ἄσπρα σεντονάκια,
ἐγὼ κοιμοῦμαι ςτὰ κλαριὰ μὲ φόβο, μὲ τρομάρα·
σὺ ἀπαντέχεις ἄγουρο νὰ βγῇ νὰ σὲ φιλήσῃ,
κ' ἐγὼ ἀπαντέχω κυνηγὸ γιὰ νὰ μὲ κυνηγήσῃ."

5. Ἡ ΘΕΟΝΙΤΣΑ.

„Τί ἔχεις, Θεονίτσα, 'μέρα καὶ νύχτα κλαῖς,
κ' ἐμένα τὴ νενέ σου τί ἔχεις δὲν μοῦ λές;"
„Τί νὰ σοῦ 'πῶ, νενέ μου, τί νὰ σοῦ δηγηθῶ;
ποῦ ξεύρεις ἀπ' ἀγάπη κῃ ἀπὸ κρυφὸν καϋμό!
ςτὸ παραθύρι στεκούμουνα, δυαλίζουμουν,
ὁ ἐραστὴς ἀπέρνα κῃ ἐδαιμονιζούμουν."
„Κάλλια 'χω, Θεονίτσα, ςτοῦ Τούρκου τὸ σπαθί
κῃ ὄχι Ῥωμηὸ νὰ πάρῃς, νὰ γείνῃς Χριστιανή·
κάλλια 'χω Θεονίτσα, ςτὸν ᾅδη νὰ σὲ 'δῶ,
κῃ ὄχι Ῥωμηὸ νὰ πάρῃς, γαμπρὸ νὰ τό 'ε 'πῶ."
Κ' ἡ κόρη ἀπὸ τὴν πίκρα ἠσθένησε βαρειά,
βαρειά πεσε ςτο στρῶμα καὶ δὲ σηκώθη πγειά.
Ἀλήθεια σὰν ἠπόθαν', στεφάνι βάναν τση,
κῃ ἐχτύπα τὸ κεφάλι ἡ Τούρκα μάννα τση·
ὅταν τὴν κατεβάζαν ἀπὸ τὴ σκάλα τση
μικροὶ μεγάλοι κλαῦσαν τὰ μαῦρά της μαλλιά.
„Σὰ θὰ μ' ἀντιγναδιάσουνε ςτῆς Παναγιᾶς τὴν πόρτα,

κλαύσετε, φῶς μου, δυνατὰ νὰ μαραθοῦν τὰ χόρτα.
Ἐραστὴ, στὸν ᾅδη θᾶμπω, κ᾽ ἔλα νὰ μὲ ἀσπασθῇς,
μὲ χαρὰν μου ἀποθαίνω ἂν καὶ σὺ μὲ λυπηθῇς·
κάτσε καὶ τρισμακάριστε, τὰ κόλλυβά μου φά τα,
κλαῦσε, πουλί μου, δυνατὰ τὴν νέα ποῦ σ᾽ ἀγάπα.“

Bemerkungen.

1.

1) τσ᾽ = τῆς. 2) = μά aber. 3) γιατί = διατί. 4) ποιός = τίς. 5) τὤπε = τὸ εἶπε. 6) = τὴ θάλασσαν. 7) στὴν = ἐς τήν. 8) τὰ δικὰ vgl. Wd., § 65. 9) = τὰ ἔσυρα; σύρω hier = wischen. 10) πότιζεν = bewässerte. 11) Compositum statt γλυκεῖα μηλιά. 12) ἐς = bei. 13) ἐκχωρίζομαι = χωρίζομαι.

2.

1) für, wegen. 2) = εἰπέ. 3) πᾷ = πάγει. 4) ergänze: möge es gehen. 5) = ἀγαπᾷ. 6) = εἰπῇ. 7) schicken. 8) = ἐς τὸν νοῦν. 9) gewöhnlich pja gesprochen: mehr.

3.

1) κύρ = κύριε. 2) der du dort oben ꝛc. 3) = ἦταν. 4) verflucht von Gott. 5) um. 6) scil. die Kleider. 7) kleine Hexe, kleines Gespenst. 8) mitten in.

4.

1) = νὰ λέγῃ so zu sagen. 2) hier so viel wie „sondern“. 3) = νὰ εἶχα. 4) als. 5) = θέλεις. 6) = ἀργυροῦν ποτῆρι. 7) = κλαδιά.

5.

1) = κλαίεις. 2) = λέγεις. 3) = εἰπῶ. 4) = διηγηθῶ. 5) = ἐπέρνα. 6) lieber möcht ich. 7) = ἰδῶ. 8) = πλειά. 9) σηκώθη, Aor. von σηκόνομαι sich erheben. 10) = ἀπέθαν᾽. 11) = τῆς. 12) Aor. von κλαίω. 13) = σάν. 14) ἀντιγναδιάζουνε (feront passer). 15) heftig. 16) = θὰ ἔμπω, cf. Wd., § 160, μπαίνω. 17) setz᾽ dich nieder. 18) = φάγε.

8. Akt III, Scene 4—7 aus dem dramatischen Gedicht

Ναθὰν ὁ σοφός,

aus dem Deutschen übersetzt von Θ. Ἀφεντούλης.[1])

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἡ σκηνή: αἴθουσα ἀκροάσεως ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Σαλαδίνου.

Σαλαδῖνος καὶ Σιττάχ.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ

(εἰσερχόμενος, λαλεῖ πρὸς τὴν θύραν.)

Φέρτε[2]) τον ἐδῶ
τὸν Ἰουδαῖον, ἅμα ἔλθῃ.[3]) Φαίνεται,
παρὰ πολὺ δὲν σπεύδει.

ΣΙΤΤΑΧ.

Ἴσως πρόχειρος
δὲν ἦτον τόσον, οὔτε καὶ νὰ εὑρεθῇ
ἀμέσως.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Αἴ, σὺ ἀδελφή!

ΣΙΤΤΑΧ.

Μὴ κάμνῃς δά,
ὡσὰν νὰ δώσῃς μάχην νὰ ἐπέκειτο!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Καὶ μ' ὅπλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐσπούδασα.
Ὑποκριτὴς νὰ ἦμαι· νὰ δημιουργῶ
μερίμνας εἰς τοὺς ἄλλους· τῷ πλησίον μου

---

[1]) Φιλολογικὰ πάρεργα. I. Athen 1879. [2]) Vergl. Wb., S. 51, Anm.
[3]) ἔρχομαι.

νὰ ἀνασκάπτω λάκκους· εἰς ὀλισθηρὰς
ὁδοὺς νὰ φέρω· πότε ἤμην[1]) ἱκανὸς
διὰ τοιαῦτα; Ποῦ θὰ τὰ ἐμάνθανον; —
Καὶ ὅλα δὲ ἐκεῖνα, ἄ, πρὸς τί; πρὸς τί; —
Ὅπως ἀγρεύσω χρήματα, ἄ! χρήματα! —
καὶ ἐκφοβήσω χρήματα, ἄ! χρήματα! —
ἀπ' ἕνα Ἰουδαῖον; Κ' ἔφθασα λοιπὸν
εἰς τόσον μικροὺς δόλους, τὸ ἐλάχιστον
τῶν ἐλαχίστων ἵνα ποριστῶ[2]) ἐγώ;

ΣΙΤΤΑΧ.

Πᾶν πρᾶγμα, ἀδελφέ μου, καὶ ἐλάχιστον,
ἀντεκδικεῖται, ἄγαν καταφρονηθέν.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Οἴμοι, ἀληθές. —
Κι' ἂν τώρα ὁ Ἑβραῖος οὗτος ἀληθῶς
ὁ φρόνιμος ἐκεῖνος εἶναι[3]) καὶ καλός,
ὡς ποτε ὁ Χαφὶς σοῦ τὸν παρέστησεν;[4])

ΣΙΤΤΑΧ.

Ὦ, τότε! τότε ποῦ τὸ δύσκολον ἐδῶ!
Ὁ βρόχος ἀποβλέπει τὸν φιλάργυρον,
τὸν ὕποπτον Ἑβραῖον, τὸν ψοφοδεῆ,
ὄχι τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν, τὸν ἀγαθόν.
Αὐτὸν καὶ ἄνευ βρόχου συλλαμβάνομεν.
Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου καὶ τὴν εὐχαρίστησιν
ν' ἀκούσῃς, ποίαν θὰ προβάλῃ πρόφασιν
ἀνὴρ τοιοῦτος· μὲ ὁποίαν τολμηρὰν
ἰσχὺν κοπτὰ θὰ σπάσῃ[5]) τὰ σχοινία σου
εὐθύς, ἢ μὲ ὁποίαν πάλιν πρόνοιαν
πανοῦργον θὰ ἐκκλίνῃ τὴν σαγήνην σου:
θὰ ἀπολαύσῃς καὶ τὴν εὐχαρίστησιν
αὐτὴν ἀκόμη.

---

[1]) Vgl. S. 61. [2]) πορίζομαι. [3]) = εἶνε. [4]) παριστάνω. [5]) σπάνω.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Εἶναι ἀληθές, ναί, ναί·
καὶ χαίρω ἐπὶ τούτῳ.

ΣΙΤΤΑΧ.

Τόρα τὸ λοιπὸν
νὰ σὲ στενοχωρήσῃ πλέον τίποτε
δὲν ἔχεις. Ἐπειδή, ἂν ἦναι[1]) μόνον τις
ἐκ τῶν τοῦ πλήθους· ἐὰν ἦν' αὐτὸς ἁπλοῦς
Ἑβραῖος, ὡς Ἑβραῖος· δὲν στοχάζομαι,
ὅτι ἐνώπιόν του θέλεις ἐντραπῇ[2])
τοιοῦτος νὰ φανῇς,[3]) καθὼς φαντάζεται
ἐκεῖνος τοὺς ἀνθρώπους πάντας. Μάλιστα
τὸ ἐναντίον, ὁ δεικνύων ἑαυτὸν
καλλίτερον,[4]) ἐκεῖνος ὡς ἠλίθιον
τὸν ἑαυτόν του τῷ δεικνύει, ὡς μωρόν.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Κ' ἐγὼ λοιπὸν ἀχρεῖα πρέπει βέβαια
νὰ πράξω, ἵνα μὴ φρονῇ περὶ ἐμοῦ
ἀχρεῖα ὁ ἀχρεῖος;

ΣΙΤΤΑΧ.

Ἐννοεῖται δά!
ἀνίσως λέγῃς, πῶς[5]) ἀχρεῖα πράττει τις,
ὅταν ἑκάστου χρῆσιν κάμνῃ πράγματος,
ὡς τῷ ἁρμόζει.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τί δὲν ἐπενόησεν
ἡ κεφαλὴ τῶν γυναικῶν, χωρὶς αὐτὴ
νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα
νὰ τὸ καλλύνῃ!

ΣΙΤΤΑΧ.

Νὰ καλλύνῃ!

---

[1]) = ἂν ἦνε (Wb., S. 30). [2]) ἐντρέπομαι. [3]) φαίνομαι. [4]) Wb., S. 19, § 50. [5]) = ὅτι.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τὸ λεπτὸν
κ' ἐπίλεπτον ἐκεῖνο πρᾶγμα θραύεται,
φοβοῦμαι, εἰς τὴν χεῖρα τὴν παχύδερμον,
τὴν ἰδικήν μου! — Τὸ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ,
ὅπως ἐπενοήθη, νὰ ἐκτελεσθῇ,
μὲ ἄκραν πανουργίαν καὶ εὐχέρειαν. —
'Αλλ' ὅμως, ἔστω πάλιν, ἔστω ὅπως ἄν!
Χορεύω, ὅπως δύναμαι· κ' εἰ δυνατόν,
θὰ προετίμων νὰ χορεύσω κάλλιον —
κακῶς, ἢ τοὐναντίον.[1])

ΣΙΤΤΑΧ.

Φθάνει μόνον σὺ
εἰς ἑαυτὸν τοσοῦτον νὰ μὴ δυσπιστῇς!
'Εγὼ σοῦ ἐγγυῶμαι περὶ σεαυτοῦ!
Θέλησιν μόνον ἔχε! — 'Αλλὰ τώρα πῶς
οἱ ὅμοιοί σου ἄνδρες μ' εὐχαρίστησιν
θὰ ἐπεθύμουν τόσην νὰ μᾶς πείσωσιν,
ὅτι τὸ ξίφος μόνον [δά] τό ξίφος των,
προαγωγὴν τοσαύτην τοῖς ἐπέφερεν.
'Εντρέπεται ὁ λέων βεβαιότατα,
ὁπόταν ἐν τῇ θήρᾳ τὴν ἀλώπεκα
σύντροφον ἔχῃ, — ταύτην τὴν ἀλώπεκα,
οὐχὶ τὴν πονηρίαν.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Κ' αἱ γυναῖκες δὲ
πῶς νὰ καταβιβάζουν τόσον ἀγαποῦν
πρός ἑαυτὰς τὸν ἄνδρα! — Ἔλα, ὕπαγε! —
Τὸ μάθημά μου τ' ἀπεστήθισα, θαρρῶ.

ΣΙΤΤΑΧ.

Τί; πρέπει καὶ νὰ φύγω;

---

[1]) = τὸ ἐναντίον.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Δὲν θὰ ἤθελες
δὰ καὶ νὰ μείνῃς; —

ΣΙΤΤΑΧ.

Το νὰ μείνω ἐὰν μή . . .
νὰ μείνω ἔμπροσθέν σας, — ὅμως κἂν ἐδῶ
εἰς τὸν πλησίον θάλαμον. —

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ὠτακουστής;
Και τοῦτο ὄχι, ἀδελφή, ἐὰν ἐγὼ
νὰ ἐπιμείνω πρέπει. — Φύγε, φύγ' εὐθύς!
Ἰδοὺ ψοφεῖ ἐκεῖ τὸ παραπέτασμα·
ἔρχεται! — ὅμως πρόσεξε [1]) καλῶς, αὐτοῦ
νὰ μὴ παραφυλάττῃς! Ἐξ ὀπίσω σου
[ἔρχομαι καὶ] κυττάζω.

(Ἐνῷ αὕτη ἀπομακρύνεται διὰ τῆς μιᾶς θύρας, ἐμβαίνει ὁ Νάθαν διὰ τῆς ἄλλης, ὁ δὲ Σαλαδὶν κάθεται.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Σαλαδῖνος καὶ Νάθαν.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Πλησιέστερον
ἐλθέ, Ἑβραῖε! — Πλησιέστερον! — Ἐδῶ
σιμὰ ὅλως διόλου! — Καὶ [παντάπασι]
μὴν ἔχῃς φόβον!

ΝΑΘΑΝ.

Ἂς τὸν ἔχῃ ὁ ἐχθρός!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Λέγεσαι Νάθαν;

---

[1]) von προσέχω.

ΝΑΘΑΝ.

Ναί.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Καὶ Νάθαν ὁ σοφός;

ΝΑΘΑΝ.

Οὐχί.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ἂν οὕτως σὺ δὲν λέγεις ἑαυτόν,
σὲ λέγ' ὁ κόσμος.

ΝΑΘΑΝ.

Ἐνδεχόμενον, αὐτός!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Θαρρῶ πῶς δὲν πιστεύεις, ὅτι 'ς τὴν φωνὴν
τοῦ κόσμου ἐγὼ τρέφω καταφρόνησιν; —
Πολλὴν ἐπιθυμίαν εἶχον πρὸ καιροῦ
τὸν ἄνδρα νὰ γνωρίσκω, ὃν καλεῖ σοφόν.

ΝΑΘΑΝ.

Ἀλλά, ἂν τὸν ἐκάλει πρὸς περίγελων
μὲ τ' ὄνομα ἐκεῖνο; Εἰς τὸν κόσμον ἂν
σοφὸς δὲν ἦτον ἄλλος ἢ ὁ φρόνιμος;
φρόνιμος δὲ ἐκεῖνος μόνον, ὅστις ἂν [1])
καλῶς γινώσκῃ τὸ συμφέρον ἑαυτοῦ;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τὸ ἀληθὲς συμφέρον λέγεις δηλαδή;

---

[1]) Vergl. Bl. S. 36, wer immer.

NAΘAN.

Βεβαίως τότε ἰδιοτελέστατος
ἤθελεν εἶσθαι [1]) ἓ καὶ φρονιμώτατος.
Ἤθελεν εἶσθαι τότε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ
ἀναμφιβόλως ὁ σοφὸς κι' ὁ φρόνιμος.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ν' ἀποδεικνύῃς σὲ ἀκούω, ὅτι [2]) σὺ
νὰ ἀναιρέσῃς θέλῃς. — Τὰ συμφέροντα
τὰ ἀληθῆ τ' ἀνθρώπου, ὅσα ὁ λαὸς
δὲν ἐννοεῖ, σὺ τὰ γνωρίζεις· ἢ κἂν σὺ
νὰ τὰ γνωρίσῃς ἐπεζήτησας· λοιπὸν
περὶ αὐτῶν ἐσκέφθης· τοῦτο τὸν σοφὸν
ἀποτελεῖ καὶ μόνον.

NAΘAN.

Οἷος ἕκαστος
φαντάζεται πῶς εἶναι.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Φθάνει πλέον δὰ
ἡ μετριοφροσύνη! ἐπειδὴ αὐτὴν
διὰ παντὸς ν' ἀκούῃς, ὅπου λογικὸν
ξηρὸν προσμένεις, εἰς ναυτίαν σὲ κινεῖ.
('Αναπηδᾷ.)
Εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας ἂς χωρήσωμεν
'Αλλά, ἀλλά, 'Εβραῖε, καὶ εἰλικρινῶς,
εἰλικρινῶς!

NAΘAN.

Σουλτάνε, βεβαιότατα
θὰ σὲ δουλεύσω οὕτως, ὥστε ἄξιος
καὶ τοῦ λοιποῦ νὰ μείνω τῆς φιλίας σου.

---

[1]) Bl., S. 60. [2]) was, Bl. S. 36.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Νὰ μὲ δουλεύσῃς; πῶς;

ΝΑΘΑΝ.

Θὰ λάβῃς τώρα σὺ
τὰ κράτιστα ὧν[1]) ἔχω· θὰ τὰ λάβῃς δὲ
εἰς τίμημα τὸ πάντων εὐθηνότατον.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο; ὄχι βέβαια
τὰ ἐμπορεύματά σου; — Δι' αὐτὰ μὲ σὲ
ἡ ἀδελφή μου θὰ διαπραγματευθῇ.
(Καὶ τοῦτο εἰς ἐκείνην, ἂν ὠτακουστῇ!) —
Κἂν τίποτε δὲν ἔχω μὲ τὸν ἔμπορον
νὰ κάμω.

ΝΑΘΑΝ.

Ἄρα θέλεις νὰ ἐξεύρῃς σὺ
χωρὶς ἀμφιβολίαν, τί 'ς τὸν δρόμον μου
θὰ ἔχω συναντήσει περὶ τοῦ ἐχθροῦ,
ἢ καὶ περί του ἴδει, ὅστις πράγματι
κινεῖται πάλιν; — Ἂν χωρὶς ὑποστολῆς . . .

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ἀλλ' οὔτε καὶ πρὸς ταῦτα τὸ πηδάλιον
τοῦ λόγου μου εὐθύνω. Τὰ μ' ἀναγκαιοῦν,
γνωρίζω ἤδη. — Ἐν συντόμῳ —

ΝΑΘΑΝ.

Πρόσταξε,

Σουλτάνε.

[1]) = τῶν ἃ von dem, was.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Θέλω τὴν διδασκαλίαν σου
εἰς πρᾶγμα ἄλλο, παντελῶς διάφορον.
ὅλως διόλου. — Ἐπειδὴ τόσον σοφός
εἶσαι, εἰπέ μου τώρα — ποῖον θρήσκευμα,
ἢ ποῖος νόμος σοῦ ἐφάνη ἐναργῶς
ὁ κράτιστος;

ΝΑΘΑΝ.

Σουλτάνε! εἶμ' Ἑβραῖος.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Καὶ
ἐγὼ Μοσλίμ· ὑπάρχει ὁ Χριστιανὸς
ἀνάμεσόν μας. — Μία ἐκ τῶν θρησκειῶν
τῶν τριῶν τούτων, μία μόνον δύναται
ἡ ἀληθὴς νὰ ἦναι. — Οἷος δ' εἶσαι σὺ
ἀνήρ, δὲν μένει, ὅπου τῆς γεννήσεως
τὸν ἔρριψεν ἡ τύχη· ἤ, καὶ ἂν σταθῇ,[1])
ἐκ λόγων μένει, γνώσεως καὶ ἐκλογῆς
τοῦ κρείττονος. Καὶ ἄγε! ἀνακοίνωσον[2])
καὶ εἰς ἐμὲ τὴν γνῶσιν ταύτην. Ἄφες[3]) με
τοὺς λόγους νὰ ἀκούσω, ὅσους τὸν καιρὸν
ν' ἀνασκαλεύσω μόνος, δὲν εἶχα[4]) ποτέ.
Τὴν ἐκλογὴν δὲ ἄφες, ἣν ἐκύρωσαν
οἱ λόγοι οὗτοι — ἐννοεῖται [βέβαια],
ὑπὸ ἐμπιστοσύνην — νὰ τὴν μάθω[5]) 'γὼ
καὶ νὰ τὴν κάμω ἰδικήν μου. — Πῶς; [Λοιπὸν]
τὸ πρᾶγμα σὲ ἐκπλήττει; καὶ μ' ἀναμετρᾷς
διὰ τοῦ βλέμματός σου; — Ἐνδεχόμενον,
ὁ πρῶτος τῶν Σουλτάνων νὰ ἦμαι ἐγώ,
φαντασιοπληξίαν ὅστις ἔπαθε[6])
τοιαύτην, ἥτις ὅμως δέν μου φαίνεται
κι' ὅλως διόλου πάλιν ἀναξία δά

---

[1]) στέκω. [2]) Imp. Aor. in edler Sprache, cf. Bl. S. 43: λύσον. [3]) αφήνω. [4]) ἔχω. [5]) μανθάνω. [6]) παθαίνω.

ἑνὸς Σουλτάνου. — Δὲν εἶναι ἀλήθεια;
Λέγε δά! Λέγε! — Ἢ μὴν θέλεις νὰ σκεφθῇς
στιγμὰς ὀλίγας; Ἔστω, τὰς παραχωρῶ. —
(Ν' ἀκούῃ τάχα; Νὰ παραμονεύσω 'κεῖ
'ς αὐτὴν ὑπάγω τόρα· — καὶ ἐπιθυμῶ
ν' ἀκούσω, ἂν καλὰ τὰ ἐκατάφερα.[1]) —)
Σκέψου; Ταχέως σκέψου! Δὲν ἀργοπορῶ
νὰ ἐπιστρέψω.

(Διευθύνεται εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, εἰς ὃ εἰσῆλθεν[2]) ἡ Σιττάχ.)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΝΑΘΑΝ (μόνος)

Χμ! Χμ! — [Τί] ἀλλόκοτον! —
Τί μοῦ συμβαίνει τάχα; — Τί; τί ὁ Σουλτὰν
γυρεύει; Ἐγὼ εἶμαι διὰ χρήματα
ἡτοιμασμένος,[3]) καὶ αὐτὸς — ἀλήθειαν,
ἀλήθειαν γυρεύει! Τὴν γυρεύει δὲ
τόσον — ὢ τόσον μέτρητήν, τόσον στιλπνήν, —
ὡς νόμισμα νὰ ἦτον ἡ ἀλήθεια! —
Ναί, νόμισμα ἂν ἦτο κἂν πανάρχαιον,
ὃ ἐσταθμήθη! — κἄπως ηὐκολύνετο
τὸ πρᾶγμα! Ὅμως τόσον νέον νόμισμα,
οὗ τὴν ἀξίαν δίδει μόνη ἡ σφραγίς,
καὶ τὸ ὁποῖον μόνον νὰ μετρήσῃ τις
ἐπὶ σανίδος χρείαν ἔχει, (νόμισμα)
τοιοῦτον πάλιν δὲν εἶν' ἡ ἀλήθεια.
Μὴ γὰρ ὡς εἰς τὸν σάκκον τὰ ἀργύρια,
ἐμβάζεται ὁμοίως κ' ἡ ἀλήθεια
εἰς τὸ κρανίον; Τίς εἶναι λοιπὸν ἐδῶ
ὁ Ἰουδαῖος; ὁ Σουλτάνο, ἢ ἐγώ; —
Πῶς ὅμως; Μήπως πάλιν τὴν ἀλήθειαν
τῇ ἀληθείᾳ δὲν γυρεύει; — Ὅμως δά,
κ' ἡ ὑποψία, ὅτι ὡς παγίδ' αὐτὸς

[1]) ſtatt κατέφερα oder κατέφερον, des Metrums wegen. [2]) εἰσέρχομαι.
[3]) ἑτοιμάζω.

προβάλλει μόνον τὴν ἀλήθειαν, πολύ.
πολὺ θὰ ἦτον ταπεινή! — Πῶς ταπεινή; —
Τί εἶναι τάχα τόσον, τόσον ταπεινὸν
πρὸς ἕνα μεγιστᾶνα; — Ναί, ναί, βέβαιον·
ἐρρίφθη μέ τὴν θύραν εἰς τὰ ἔνδοθι
τοῦ οἴκου! — Ὅμως πρῶτον κροῦν[1]) οἱ ἄνθρωποι
ἀκοῦν[2]) δὰ πρῶτον, ἂν ὡς φίλοι ἔρχωνται. —
Μὲ προσοχὴν ἀνάγκη νὰ βαδίσω! — καὶ
πῶς τοῦτο; πῶς; — Τελείως ἀπελέκητος
Ἑβραῖος νὰ θελήσω νὰ παρασταθῶ, —
τὸ πρᾶγμα δὲν ὑπάγει. — Καὶ νὰ μὴ φανῶ
παντάπασιν Ἑβραῖος, ὀλιγώτερον
ἀκόμ' ὑπάγει. Ἐπειδή, ἂν δὲν φανῶ
Ἑβραῖος, τότε θὰ ἠδύνατο ἁπλῶς
νὰ μ' ἐρωτήσῃ: διατί καὶ ὄχι δὰ
Μοσλήμης; — Τοῦτο ἦτον! Τοῦτο ἐμπορεῖ
καὶ νὰ μὲ σώσῃ! — Τὰ παιδία δὲν εἶναι
ἐκεῖνα μόνα, ποῦ μὲ μύθους βόσκονται. —
Ἔρχεται. Καὶ ἂς ἔλθῃ!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Σαλαδῖνος καὶ Νάθαν.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

(Καθαρὸς λοιπὸν
ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος!) — Μὴν ἐπέστρεψα
παρὰ πολὺ ταχέως; Δὲν πιστεύω δά!
Θὰ ἔφθασες εἰς πέρας μὲ τὴν σκέψιν σου. —
Λοιπὸν ὁμίλει! Οὐδαμοῦ ψυχὴ ἐδῶ
δὲν μᾶς ἀκούει.

ΝΑΘΑΝ.

Ὅμως δ'ἂς μας ἤκουε
κι' ὁ κόσμος ὅλος.

---

[1]) statt κρούουν. [2]) statt ἀκούουν.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τόσον εἶναι βέβαιος
ὁ Νάθαν 'ς ὅ, τι ἔχει νὰ ἀποκριθῇ;
Χά! τοῦτον ὀνομάζω καὶ ἐγὼ σοφόν!
Ποτέ του[1]) νὰ μὴ κρύπτῃ τὴν ἀλήθειαν!
Ὑπὲρ αὐτῆς τὰ πάντα εἰς τὸν κίνδυνον
νὰ βάλλῃ! κτῆμα κ' αἷμα! σῶμα καὶ ζωήν!

ΝΑΘΑΝ.

Ναί! ναί! ὅταν ἀνάγκη, κι' ὅταν ὠφελῇ.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Εὐλόγως ἀπὸ τόρα θὰ ἐλπίζω, πῶς
τῶν τίτλων μου τὸν ἕνα, τὸν διορθωτοῦ
τοῦ κόσμου καὶ τοῦ νόμου, μὲ δικαίωμα
θὰ φέρω.

ΝΑΘΑΝ.

Ναί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλὸς
ὁ τίτλος! Πλήν, Σουλτάνε, πρὶν σ' ἐμπιστευθῶ
ὅλως διόλου, θὰ μοῦ δώκῃς[2]) ἄδειαν
νὰ σ' εἴπω μίαν ἱστορίαν μου μικράν;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Πῶς ὄχι; Ἐγὼ φίλος ἤμην πάντοτε
ἱστοριῶν τοιούτων, [μάλιστ'] ἂν καλῶς
τὰς διηγοῦνται.

ΝΑΘΑΝ.

Ναί! πλὴν διηγεῖσθαί τι
καλῶς, ἴσως δὲν εἶναι καὶ τὸ ἔργον μου.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Πάλιν μὲ τόσην δὰ ὑπερηφάνειαν
σὺ μετριόφρων; — Ἔλα! Διηγήθητι![3])

---

[1]) niemals jemandem. [2]) von δίνω (δίδω) geben; Aor. ἔδωκα und ἔδοσα. [3]) edler statt διηγήσου.

NAΘAN.

Πρὸ σκοτεινῶν αἰώνων 'στὴν 'Ανατολὴν
ἄνθρωπος ἔζη, ὅστις δακτυλίδιον
ἀξίας ἀτιμήτου εἶχεν ἐκ χειρὸς
ἠγαπημένης. Ἦτο δὲ ὀπάλιον
ἡ λίθος, ἡ ὁποία καὶ ἀπέστιλβε
χρωματισμοὺς ὡραίους ἑκατόν· [πρὸς δὲ]
καὶ τὴν μυστηριώδη εἶχε δύναμιν
πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀρεστὸν
νὰ κάμν' ἐκεῖνον, ὅστις μὲ πεποίθησιν
τοιαύτην τὴν ἐφόρει. Τί τὸ θαῦμα, ἂν
οὐδέποτε ὁ τῆς 'Ανατολῆς ἀνὴρ
διὰ τὸν ἄνω λόγον τὸ ἀπέθεσεν[1])
ἀπὸ τὸν δάκτυλόν του, καὶ διέταξε
νὰ μένῃ αἰωνίως εἰς τὸν οἶκόν του;
Ἤγουν: 'Εκ τῶν υἱῶν του εἰς τὸν φίλτατον
τὸ δακτυλίδιόν του τὸ κληροδοτεῖ,
κι' ὁρίζει ἀσαλεύτως, εἰς διαδοχὴν
νὰ τὸ κληροδοτήσῃ πάλιν καὶ αὐτὸς
ἐκ τῶν υἱῶν του πρὸς ὁποιονδήποτε
στοργὴν τὴν πλείστην τρέφει· κι' οὕτω πάντοτε
ὁ φίλτατος, χωρὶς ὑπ' ὄψιν νὰ ληφθῇ[2])
ἡ γέννησις, μὲ μόνον τὸ προτέρημα
τοῦ δακτυλίου, κεφαλὴ καὶ ἡγεμὼν
νὰ γίνεται τοῦ οἴκου. — Σὺ ἐννόει με
Σουλτάνε!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

'Ακολούθει! Σὲ ἐννόησα.

NAΘAN.

Καὶ οὕτως ἦλθε τέλος ὁ δακτύλιος,
ἀπὸ υἱοῦ εἰς ἄλλον [κληροδοτηθείς],
καὶ εἰς τριῶν υἱῶν πατέρα, οἵτινες

---

[1]) ἀποτίθεμαι. [2]) Aor. Pass. von λαμβάνω.

ἦσαν[1]) αὐτῷ ὁμοίως εὐπειθεῖς κ' οἱ τρεῖς,
τούτους δὲ ἐπομένως καὶ τοὺς τρεῖς αὐτὸς
νὰ ἀγαπᾷ ὁμοίως δὲν ἠδύνατο
νὰ ἀποφύγῃ. Μόνον δὲ κατὰ καιροὺς[2])
ποτὲ[3]) μὲν τοῦτον, πότ' ἐκεῖνον, κι' ἄλλοτε
τὸν τρίτον ἐθεώρει, — ὅτε δηλαδὴ
ἐτύχαινε νὰ ἦναι μετὰ τοῦ πατρὸς
ἕκαστος μόνος, οἱ δὲ δύο ἕτεροι
εἰς τῆς καρδίας τοῦ πατρὸς τὴν ἔκχυσιν
δὲν εἶχον μέρος, — μᾶλλον ἄξιον αὐτὸν
τοῦ δακτυλίου [ἐθεώρει], ὃν δὴ καὶ
ἐνὶ ἑκάστῳ τότε νὰ ὑποσχεθῇ,[4])
τὴν ἀφελῆ ἀδυναμίαν ἔτρεφεν.
Ἐχώρει τοῦτο οὕτως, ὅσον ἂν καιρὸν
ἐχώρει. — Ὅμως ἦλθε καὶ ὁ θάνατος,
καὶ εἰς ἀμηχανίαν ὁ καλὸς πατὴρ
ἐμπίπτει. Πόνον ἔχει δύο τῶν υἱῶν,
οἵτινες πίστιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις του
παρέσχον,[5]) νὰ πικράνῃ[6]) οὕτω. — Τί [λοιπὸν]
τὸ ποιητέον; — Στέλλει καὶ καλεῖ κρυφὰ
ἕνα τεχνίτην, καὶ κατὰ τὸ πρότυπον
τοῦ δακτυλίου παραγγέλλει εἰς αὐτὸν
καὶ ἄλλους δύο, καὶ ὁρίζει, τίποτε
νὰ μὴ φεισθῇ ἐκεῖνος, μήτε ἔξοδα
μήτε καὶ κόπον, νὰ τοὺς κάμῃ ἐντελῶς
ἀπαραλλάκτους πρὸς τὸν πρῶτον. Τοῦτο καὶ
ἐπέτυχ'[7]) ὁ τεχνίτης. Ὅταν ἔφερε
τοὺς δακτυλίους, οὔτε ὁ πατὴρ αὐτὸς
νὰ διακρίν' ἠμπόρει τὸν πρωτότυπον.
Χαρᾶς καὶ εὐθυμίας πλήρης προσκαλεῖ
ἰδιαιτέρως δίδ' εἰς ἕνα ἕκαστον
τὴν εὐλογίαν — κι' ἅμα τὸν δακτύλιον, —
καὶ ἀποθνήσκει. — Μὲ ἀκούεις δά, Σουλτάν;

---

1) = ἦταν. 2) von Zeit zu Zeit. 3) bald — bald. 4) Conj. Aor. von ὑπόσχομαι. 5) παρέχω. 6) Wb. § 122, 7. 7) ἐπιτυγχάνω.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

(ὅστις ἐκπλαγεὶς[1]) εἶχεν ἀποστρέψει τὸ πρόσωπον.)

'Ακού', ἀκούω! Μόνον ἔλα, γρήγορα
τελαίωσον[2]) τὸν μῦθον. — Πλησιάζει; [αἴ;]

ΝΑΘΑΝ.

'ς τὸ τέλος εἶμαι. 'Επειδὴ τὰ ἐφεξῆς
ἀφ' ἑαυτῶν νοοῦνται.[3]) — Μόλις ὁ πατὴρ
ἀπέθανε, καὶ φθάνει ἕκαστος αὐτῶν
μὲ τὸν δακτύλιόν του, θέλων ἕκαστος
νὰ γείνῃ[4]) τῆς οἰκίας ἡγεμὼν αὐτός.
'Αντεξετάζουν· ἔριδες, παράπονα
ἐγείρονται. Εἰς μάτην· ὁ ἀληθινὸς
δακτύλιος ὑπῆρχεν ἀναπόδεικτος: —

(Μετά τινα παῦσιν, καθ' ἣν[5]) προσμένει ἀπάντησιν παρὰ τοῦ Σαλαδίνου.)

Σχεδὸν δὲ τόσον ἦτον ἀναπόδεικτος,
ὅσον μᾶς εἶναι τώρα κι' ἡ ἀληθινὴ
θρησκεία.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Πῶς; καὶ τοῦτο ἡ ἀπόκρισις
εἰς τὴν ἐρώτησίν μου εἶναι; . . .

ΝΑΘΑΝ.

Δηλαδὴ
αὐτό μου δίδει τὴν δικαιολόγησιν,
ἐὰν τοὺς δακτυλίους δὲν ἀποτολμῶ
νὰ διακρίνω, τοὺς ὁποίους ὁ πατὴρ
ἀπὸ σκοποῦ τοιούτους κατεσκεύασεν,
ἵνα μὴν[6]) τύχῃ καὶ ποτὲ διακριθοῦν.

---

[1]) Part. Aor. II. Pass. von ἐκπλήσσω: erstaunt. [2]) Imp. Aor. statt τελαίωσε. [3]) versteht sich von selbst. [4]) γίνομαι. [5]) während welcher. [6]) = μή.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τοὺς δακτυλίους! — Νὰ μὴν παίζῃς μετ' ἐμοῦ!
Μ' ἐφαίνετο δά, ὅτι τὰ θρησκεύματα,
τὰ προονομασθέντα, ἐπιδέχονται
βεβαίως ἀπ' ἀλλήλων νὰ διακριθοῦν·
καὶ μέχρι τῆς ἐσθῆτος· μέχρι τῆς τροφῆς
καὶ τοῦ ποτοῦ!

ΝΑΘΑΝ.

Καὶ μόνον ἐκ τῶν βασέων
οὐχί. — Διότι πάντα δὲν βασίζονται
ἐπὶ τῆς ἱστορίας; τῆς γραπτῆς ἢ τῆς
κατὰ παράδοσιν! — Ἡ ἱστορία δὲ
ἀποδεκτὴ δὲν γίνεται ἐκ πίστεως
κι' ὁμολογίας μόνον, καὶ ὀφείλει δέ; —
ἢ ὄχι; — Τόρα, τίνος ἐπ' ἐλάχιστον[1])
εἰς τὴν ἀμφιβολίαν ὑποβάλλεται
ἡ πίστις καὶ ὁ λόγος τὸ λοιπὸν, εἰμὴ
τὰ τῶν οἰκείων; Τῶν ὁποίων εἴμεθα[2])
τὸ αἷμα; οἱ ὁποῖοι ἀπὸ γενετῆς
μᾶς ἔδωκαν τοσαῦτα τῆς ἀγάπης τῶν
τεκμήρια; παρ' ὧν δὲν ἠπατήθημεν
ποτὲ, πλὴν ὅπου ἦτον συμφερώτερον
ἡμῖν ν' ἀπατηθῶμεν; — Καὶ πῶς δύναμαι
εἰς τοὺς γονεῖς μου πίστιν ὀλιγώτερον
ἐγὼ νὰ δώσω[3]) ἢ εἰς τοὺς γονεῖς σου σύ;
Ἢ ἀντιστρόφως: ἐμπορῶ ποτὲ ἐγὼ
νὰ ἀπαιτήσω παρὰ σοῦ, ἵνα τοὺς σοὺς
γονεῖς κηρύξῃς ψεύστας ἐπὶ τῷ σκοπῷ,
νὰ μὴ ἀντείπῃς[4]) εἰς τοὺς ἰδικούς μου; Ἢ
καὶ ἀντιστρόφως; Διὰ τοὺς Χριστιανοὺς
τὸ ἴδιον ἰσχύει. Ἢ πῶς λέγεις σύ; —

---

[1]) am wenigsten. [2]) = vlg. εἴμαστε. [3]) Conj. Aor. von δίδω (Indic. ἔδωσα). [4]) ἀντιλέγω.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

(Μὰ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα! Ἔχει δίκαιον
ὁ ἄνθρωπος, καὶ πρέπει νὰ 'πιστομισθῶ).

ΝΑΘΑΝ.

Ἄς ἔλθωμεν καὶ πάλιν εἰς τὸ θέμα μας,
τοὺς δακτυλίους. Ὡς ἐλέχθη,[1]) οἱ υἱοὶ
ἐνήγαγον ἀλλήλους εἰς τὴν κρίσιν, καὶ
ἐπώμνυον τῷ δικαστῇ, ἐκ τῆς χειρὸς
τῆς πατρικῆς ἀμέσως ὅτι ἔλαβε
τὸ δακτυλίδιόν του ἕκαστος αὐτῶν —
ὡς ἀληθὲς τῷ ὄντι![2]) — ἀφοῦ ἕκαστος
πρὸ χρόνων εἶχεν ἤδη τὴν ὑπόσχεσιν
τὴν πατρικήν, πῶς θέλει τὸ προνόμιον
τοῦ δακτυλίου καρπωθῇ μίαν φοράν. —
Ὅ ἀληθὲς οὐχ ἧττον! — Ἐβεβαίου δὲ
ἕκαστος, ὅτι ὁ πατὴρ ἀδύνατον
νὰ ἦτον ψεύστης πρὸς αὐτόν· διὸ πρὸ τοῦ
τοιαύτην ὑποψίαν περὶ τοῦ πατρός,
πατρὸς τοσοῦτον φιλοστόργου ἀνεχθῇ[3]),
ἠναγκασμένος θἆτον[4]) περρισσότερον
τοὺς ἀδελφούς του, ὅσαν ἄλλως τε καὶ ἂν
τὰ βέλτιστα ἀσμένως θὰ ἐπίστευε
περὶ ἐκείνων, τούτους νὰ αἰτιαθῇ
διὰ τὴν πονηρίαν. Καὶ θὰ εὕρισκε
τρόπον ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς προδότας, καὶ
ἐκδίκησιν νὰ λάβῃ.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Αἴ, κι' ὁ δικαστής; —
Ὀρέγομαι ν' ἀκούσω, τί τὸν δικαστὴν
θὰ βάλῃς νὰ λαλήσῃ. Λέγ'!

[1]) Aor. Pass. λέγω. [2]) in Wirklichkeit. [3]) ἀνέχομαι. [4]) = θὰ ἦτον.

NAΘAN.

Ὁ δικαστὴς
ἐλάλησεν: Ἂν τόρα δέν μου φέρετε
ἐνώπιόν μου τὸν πατέρα παρευθύς,
σᾶς ἀποπέμπω ἐκ τοῦ θρόνου μου. Ἢ μὴν
κατέβη[1]) εἰς τὸν νοῦν σας, πῶς αἰνίγματα
ἐδῶ νὰ λύσω εἶμαι; Ἢ προσμένετε,
ἕως ὁποῦ ν' ἀνοίξῃ ὁ δακτύλιος
ὁ γνήσιος τὸ στόμα; — Πλὴν σταθῆτ'! Ἐγὼ
ἤκουσα τόρα, ὅτι ὁ δακτύλιος
ὁ ἀληθὴς κατέχει τὴν θαυματουργὸν
ἰσχύν, ἀγαπητὸν νὰ ἀποκαθιστᾷ,
Θεῷ τε καὶ ἀνθρώποις ἀρεστόν. Αὐτὸ
θ' ἀποφασίσῃ κατ' ἀνάγκην.[2]) Οἱ ψευδεῖς
δακτύλιοι τοιαύτην νἄχουν[3]) δύναμιν
ἀπίστευτον [ὑπάρχει]! — Ποῖον τὸ λοιπὸν
οἱ δύω σας τὸ πλεῖστον ἀγαποῦν; — Εὐθύς,
εἰπέτε! Σιωπᾶτε; Οἱ δακτύλιοι
δύναμιν ἔχουν μόνον πρὸς τὰ ὄπισθεν[4]);
οὐχὶ καὶ πρὸς τὰ ἔξω[5]); Κ' ἕκαστος ὑμῶν
τὸν ἑαυτόν του μόνον οὕτως ἀγαπᾷ; —
Ἆ! εἶσθε λοιπὸν τότε καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ
ἠπατημένοι ψεῦσται! Εἶναι δὲ ψευδεῖς
κ' οἱ τρεῖς δακτύλιοί σας. Ὁ ἀληθινός,
ὡς φαίνεται, ἐχάθη. Τὴν ἀπώλειαν
ἀναπληρῶν καὶ κρύπτων ὁ πατήρ, τοὺς τρεῖς
διέταξε νὰ κάμουν ἀντὶ τοῦ ἑνός.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ἐξαίσια! Ἐξαίσια!

---

[1]) καταβαίνω. [2]) nothwendigerweise. [3]) = νὰ ἔχουν. [4]) zurück.
[5]) nach außen.

ΝΑΘΑΝ.

Οὕτω λοιπὸν
ὁ δικαστὴς προσθέτει; ἂν δὲν στέργετε
τὴν συμβουλήν μου μᾶλλον ἢ τὴν κρίσιν μου,
φύγετ'! — Ἡ συμβουλή μου νά[1]) την! Λάβετε
τὸ πρᾶγμα ὅπως εἶναι καὶ εὑρίσκεται.
Τὸ δακτυλίδιόν του ἕκαστος ὑμῶν
εκ τοῦ πατρὸς τὸ ἔχει; Τότε ἕκαστος
τὸ δακτυλίδιόν του ὡς τὸ γνήσιον
βεβαίως ἂς πιστεύσῃ. — Ἐνδεχόμενον,
τὴν τυραννίαν δακτυλίου τοῦ ἑνὸς
ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ νὰ μὴν ἤθελε
νὰ ὑπομείνῃ περαιτέρω ὁ πατήρ! —
Καὶ βέβαιον, πῶς σᾶς ἠγάπα καὶ τοὺς τρεῖς,
κ' ἠγάπα παρομοίως, καὶ δὲν ἤθελε
τοὺς δύω νὰ πιέσῃ, ἵνα χαρισθῇ
εἰς ἕνα μόνον. — Ἄγετε! Καθεὶς ὑμῶν
ἀγάπην ἂς ζηλώσῃ τὴν ἀδέκαστον
ἐκείνου, κ' ἐλευθέραν τῶν προλήψεων!
Ἂς σπεύδῃ ἐναμίλλως ἕκαστος ὑμῶν
νὰ ἀποδείξῃ φανερὰν τὴν ἀρετήν,
τὴν ἐν τῇ λίθῳ τοῦ δακτυλιδίου του!
[Ἕκαστος] ἂς προσέλθῃ[2]) εἰς βοήθειαν
τῆς ἀρετῆς ἐκείνης, ἐπαγόμενος
πρᾳότητα, ὁμόνοιαν ἐγκάρδιον,
εὐεργεσίαν, καὶ πρὸς τὸν Δημιουργὸν
μυχιαιτάτην ἀφοσίωσιν! Καὶ ἂν
αἱ ἀρεταὶ τῶν λίθων γείνουν[3]) φανεραὶ
εἰς τέκνα τέκνων κ' ἐφεξῆς, τότε καλῶ
εἰς μυριάδας χρόνων πρὸ τοῦ θρόνου μου
αὐτὰ καὶ πάλιν. Θέλει κάθεσθαι ἐδῶ
ἐπὶ τοῦ θρόνου τούτου ἄλλος τις, ἐμοῦ[4])
σοφώτερος, ποιῶν τὴν κρίσιν· Ἄγετε! —
Οὕτω λαλεῖ ὁ μετριόφρων δικαστής.

---

[1]) hier ist (mit folgendem Acc.). [2]) προσέρχομαι. [3]) γίνομαι (Aor. ἔγεινα). [4]) als ich.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Θεέ! Θεέ!

ΝΑΘΑΝ.

Ἐὰν σὺ [τόρα,] Σαλαδίν,
αἰσθάνεσαι πῶς εἶσαι ὁ σοφώτερος
καὶ προεπηγγελμένος [1]) οὗτος δικαστής . . .

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

(Ὁρμήσας δράττει αὐτοῦ τῆς χειρός, ἣν καὶ μέχρι τέλους διατελεῖ κρατῶν.)
Ἐγὼ ἡ κόνις; τὸ μηδὲν ἐγώ; Θεέ!

ΝΑΘΑΝ.

Τί ἔχεις, Σαλαδῖνε;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Νάθαν, Νάθαν σὺ
πεφιλημέν'! [2]) — Ἀκόμη δὲν ἐπέρασαν [3])
αἱ μυριάδες μυριάδων χρόνοι τοῦ
κριτοῦ σου. — Οὔτε εἶναι καὶ ὁ θρόνος του
ὁ ἰδικός μου. — Σύρε! — Ὕπαγε! — Ἀλλὰ
φίλος μου ἔσο. [4])

ΝΑΘΑΝ.

Ἄλλο δὲ ὁ Σαλαδίν
δὲν ἔχει ἴσως τίποτε νὰ μοῦ εἰπῇ;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τίποτε.

ΝΑΘΑΝ.

Τίποτε;

---

[1]) προεπαγγέλλω. [2]) φιλῶ. [3]) περνάω. [4]) sei!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Καντίποτε![1]) — Καὶ πῶς;

ΝΑΘΑΝ.

Τὴν εὐκαιρίαν ἐπεθύμουν, μίαν μου
παράκλησιν ἀκόμη νὰ σοῦ κάμω.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Καὶ
ἀνάγκη εὐκαιρίας εἶναι δι' αὐτό; —
Ὁμίλει!

ΝΑΘΑΝ.

Πρὸ ὀλίγου ἀπὸ μακρυνῆς
ὁδοιπορίας ἦλθον, ὀφειλόμενα
εἰσπράξας. — Καὶ σχεδὸν κρατῶ παραπολλὰ
τὰ μετρητὰ κατ' οἶκον. — Πάλιν δ' οἱ καιροὶ
νὰ γίνωνται ἀρχίζουν ἐπικίνδυνοι· —
καὶ δὲν ἠξεύρω ἀκριβῶς, ποῦ ἐμπορῶ
νὰ φέρω ταῦτα εἰς ἀσφάλειαν. — Λοιπὸν
ἐσκέφθην, μήπως ἴσως[2]) καὶ ἠδύνασο, —
ἀφοῦ ὁ προσεγγίζων πόλεμος πολύ,
πολὺ τὸ χρῆμα ἀπαιτεῖ — ἴσως τινὸς
νὰ ἔχῃς χρείαν!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

(ἐμβλέπων αὐτῷ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀσκαρδαμυκτί.)

Νάθαν! — Δὲν σὲ ἐρωτῶ,
ἂν ἦλθεν ἤδη νὰ σὲ εὕρῃ ὁ Χαφίς: —
οὐδὲ νὰ ἐξετάζω θέλω, μὴ[3]) τυχὸν
καμμία[4]) ἄλλη ὑποψία σὲ ὠθεῖ,
τὴν προσφοράν σου ταύτην αὐτεπάγγελτος
νὰ μοῦ προτείνῃς . . .

---

[1]) gar nichts. [2]) ob nicht vielleicht. [3]) ob nicht. [4]) Wb., § 71.

ΝΑΘΑΝ.

Ὑποψία τις;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Αὐτὴ
μοῦ πρέπει. — Σύγγνωθί μου! — Τί τὸ ὄφελος;
νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσω πρέπει, ἕτοιμος
ἤμην νὰ σοῦ . . .

ΝΑΘΑΝ.

Μὴν ἆρά γε [1]) τὸ ἴδιον
καὶ σὺ νὰ ἀπαιτήσῃς παρ' ἐμοῦ;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Καὶ βέβαια!

ΝΑΘΑΝ.

Ἆ οὕτως, τότε συνυπηρετούμεθα!
Ἀλλ' ἂν τὰ μετρητά μου δὲν θὰ δυνηθῶ
νὰ σου τὰ στείλω ὅλα, εἶναι αἴτιος
ὁ νεαρὸς Ναΐτης. Τὸν γνωρίζεις δά!
Εἰς τοῦτον ἔχω πρῶτον μίαν πληρωμὴν
σημαντικὴν νὰ κάμω.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τὸν Ναΐτην; πλὴν
δὲν θὰ θελήσῃς τοὺς ἐχθίστους [2]) μου ἐχθροὺς
καὶ νὰ ὑποστηρίξῃς μὲ τὸ χρῆμά σου!

ΝΑΘΑΝ.

Διὰ τὸν ἕνα μόνον ὁμιλῶ ἐγώ,
εἰς τὸν ὁποῖον τὴν ζωὴν ἐχάρισας . . .

---

[1]) doch nicht? [2]) Superl. von ἐχθρός.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ἀ! ποῖον[1]) εἰς τὸν νοῦν μου τόρ' ἀνακαλεῖς; —
Τὸν νεανίαν τοῦτον ἐλησμόνησα
παντάπασι τῷ ὄντι. — Τὸν γνωρίζεις σύ; —
Ποῦ εἶναι;

ΝΑΘΑΝ.

Πῶς; Καὶ δὲν ἐξεύρεις τὸ λοιπόν,
ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σου πόσον χάριτος
πρὸς τοῦτον, διὰ τούτου ἔρρευσ' ἐπ' ἐμέ;
Αὐτὸς ἐκεῖνος κινδυνεύσας τὴν ζωήν,
τὴν νεωστὶ σωθεῖσαν[2]), μοῦ ἐξήρπασε
τὴν θυγατέρα ἀπὸ μέσου τοῦ πυρός.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Αὐτός; Αὐτὸς τὴν ἔχει λυτρωμένην; Ἄ!
ἐφαίνετο τοιοῦτος. Μὰ τὴν πίστιν μου!
κι' ὁ ἀδελφός μου τοῦτο θὰ τὸ ἔκαμνεν,
πρὸς τὸν ὁποῖον τόσην ὁμοιότητα
ἐκεῖνος ἔχει! — Εἶναι τὸ λοιπὸν ἐδῶ
ἀκόμη; Φέρε μού τον! — Εἰς τὴν ἀδελφὴν
περὶ τοῦ ἀδελφοῦ της τούτου, ὃν ποτέ
δὲν εἶδε, διηγήθην τόσα, τόσα 'γώ,
ὥστε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τ' ὁμοίωμα
ἐκείνου νὰ τῇ δείξω! — Σύρε, φέρε τον! —
Πῶς ἀπὸ μίαν πρᾶξιν ἀγαθήν, καὶ ἂν
τὸ πάθος μόνον τὴν ἐδημιούργησε,
τόσον πολλαὶ καὶ ἄλλαι πράξεις ἀγαθαὶ
πηγάζουν! Σύρε, φέρε τον'.

ΝΑΘΑΝ.

(ἀφίνων τὴν χεῖρα τοῦ Σαλαδίνου.)

Εἰς τὴν στιγμήν!
περὶ τῶν ἄλλων δὲ πιστεύω σύμφωνοι
νὰ ἦμεθα; (Ἀπέρχεται.)

---

[1]) was? [2]) von σώζω.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ἀχ! τώρα πῶς τὴν ἀδελφὴν
νὰ μὴν ἀφήσω νὰ ὠτακουστῇ! — Εὐθὺς
ἐκεῖ! 'ς αὐτὴν ἂς τρέξω! — Πῶς ὅλα αὐτὰ
θὰ ἐμπορέσω τώρα νὰ τῆς τὰ εἰπῶ;

(Ἐξέρχεται ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς.)

V. Act. Letzte Scene.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

Νάθαν, Ναΐτης καὶ οἱ ἄνω.[1])

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ὦ ἀγαπητοί,
καλοί μου φίλοι! — Νάθαν, σὲ πρὸ πάντων, σὲ
νὰ ἐνθυμίσω θέλω, ὅτι δύνασαι
νὰ στείλῃς καὶ νὰ λάβῃς[2]), ὅταν βούλεσαι,
τὰ χρήματά σου! . . .

ΝΑΘΑΝ.

Ὦ Σουλτάνε! . . .

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τώρα δὲ
εἰς τὴν διάθεσίν σου εἶμαι καὶ ἐγώ . . .

ΝΑΘΑΝ.

Σουλτάνε! . . .

---

[1]) die obigen. [2]) στέλλω καὶ λαμβάνω holen lassen.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τὸ κιβδάνιον εἶναι ἐδῶ.
Ἐγὼ δὲ εἶμαι πάλιν τόσον πλούσιος,
ὅσον δὲν ἤμην πρὸ πολλοῦ.[1]) — Ἔλα [λοιπόν],
εἰπέ μου, τίνος χρείαν ἔχεις, ἵνα τι
ἐπιχειρήσης ὄντως μέγα! Ἐπειδὴ
καὶ σεῖς, ναί, ναί, καὶ σεῖς οἱ ἔμποροι! ποτὲ
δὲν ἐμπορεῖτε τόσα[2]), τόσα μετρητὰ
χρήματα νὰ κρατῆτε!

ΝΑΘΑΝ.

Ὅμως διὰ τί
πρὸ πάντων διὰ ταύτην τὴν μικρότητα! —
Βλέπω δακρύων πλήρη ἕνα ὀφθαλμὸν
ἐκεῖ[3]), καὶ μ' εἶναι ἀσπαστότερον πολὺ
νὰ τὸν στεγνώσω.

(βαδίζει πρὸς τὴν Ῥέχαν.)

Ἔκλαυσες; Τί ἔχεις σύ; —
Ἀλλὰ δὰ εἶσαι ἀκόμη ἡ θυγάτηρ μου;

ῬΕΧΑ.

Πάτερ μου! . . .

ΝΑΘΑΝ.

Φθάνει! Ἐννοούμεθα. — Φαιδρὰ
νὰ ἦσαι! Λάβε θάρρος! Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ[4])
ἀρκεῖ νά 'ναι 'δική[5]) σου ἡ καρδία σου
ἀκόμη! Μόνον ἄλλη νὰ μὴν ἀπειλῇ
ἀπώλεια καμμία τὴν καρδίαν σου! —
καὶ ὁ πατὴρ σοῦ μένει ἀναφαίρετος[6])!

---

[1]) seit langem. [2]) zuviel. [3]) Construiere: βλέπω ἐκεῖ ἕνα ὀφθαλμὸν πλήρη δακρύων (von Thränen). [4]) sonst. [5]) = νὰ εἶναι ἰδική ꝛc. [6]) unentrissen.

ΡΕΧΑ.

Καμμία ἄλλη οὐδεμία!

ΝΑΙΤΗΣ.

[Βέβαιον;]
Καμμία ἄλλη; — Ἠπατήθην τὸ λοιπόν!
Ὅ, τι δὲν ἔχει φόβον ν' ἀπολέσῃ τις,
ποτὲ πῶς τὸ κατέχει δὲν ἐπίστευσεν [1]),
οὔτε καὶ τὸ ηὐχήθη.[2]) — Ἀξιόλογα!
πολὺ καλά! — Ἀλλάσσει, Νάθαν, [ναί], τὸ πᾶν
αὐτὸ ἀλλάσσει! — Σαλαδῖνε, ἤλθαμεν
κατὰ [3]) τὴν προσταγήν σου. Ὅμως, σ' εἶχα 'γω
ἀποπλανήσει ἀπὸ τοῦδε κ' ἐφεξῆς [4])
μὴ λάβῃς ἄλλον κόπον!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Πῶς παράφορος
καὶ πάλιν, νεανία! — Πρέπει ὅλα δά,
ὡς θέλεις, νὰ σοῦ ἔλθουν; νὰ μαντεύσωσιν
ἐσένα ὅλα;

ΝΑΙΤΗΣ.

Ἀλλ' ἀκούεις τώρα σύ!
ἀλλά, Σουλτάνε, βλέπεις!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ναί, ἀληθινά! —
Κακόν, ὅτι δὲν εἶχες βεβαιότητα
διὰ τὰ πράγματά σου πλειοτέραν [5])!

ΝΑΙΤΗΣ.

Νά
τώρα τὴν ἔχω.

---

[1]) Construiere: ποτὲ δὲν ἐπίστευσεν πῶς (daß er) τὸ κατέχει. [2]) Aor. von εὔχομαι. [3]) gemäß. [4]) von jetzt ab und in Zukunft. [5]) größere.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

"Οστις δι' οἱανδήποτε [1])
εὐεργεσίαν τόσον εἶναι ἀλαζών,
ὀπίσω τὴν λαμβάνει. "Ο, τι ἔσωσες,
δὲν εἶναι διὰ τοῦτο [δὰ] καὶ κτῆμά σου·
διότι ἄλλως [2]) κι' ὁ ληστής, ὃν εἰς τὸ πῦρ
ἐλαύν' ἡ ἀπληστία, ἥρως, ὅπως σύ,
κι' αὐτὸς θὰ ἦτον!

(Διευθυνόμενος πρὸς τὴν 'Ρέχαν, ἵνα προσαγάγῃ [3]) αὐτὴν τῷ Ναίτῃ.)

"Ελα σύ, ἀγάπη μου!
ἔλα! καὶ τόσον μὴν τὸν συνερίζεσαι.
"Αν ἄλλως εἶχεν [4]), ὀλιγώτερον θερμὸς
κι' ἀγέρωχος ἂν ἦτον, θὰ παρέλιπε [5])
τὸ νὰ σὲ σώσῃ. "Εχεις ὑποχρέωσιν
νὰ συμψηφίσῃς καὶ τὰ δύο. — "Ελα! καὶ
καταίσχυνέ τον! κάμε ὅ, τι ἥρμοζεν
αὐτὸς νὰ κάμῃ! ὁμολόγησον αὐτῷ
τὸν ἔρωτά σου! καὶ προσφέρθητι [6]) αὐτῷ!
Κι' ἂν σὲ περιφρονήσῃ· καὶ ἐὰν ποτέ
σοῦ λησμονήσῃ, πόσον σὺ πλειότερον,
καὶ ἀσυγκρίτως, εἰς τὸ κίνημα [7]) αὐτὸ
ὑπὲρ ἐκείνου κάμνεις, ἢ αὐτὸς πρὸς σέ . . .
Καὶ τί δὰ ἔχει κάμει διὰ σέ, εἰμὴ
νὰ καπνισθῇ ὀλίγον; πρᾶγμα ναί, κι' αὐτό! [8])
τοῦ ἀδελφοῦ μου [9]), τοῦ 'Ασσάδ μου τίποτε
δὲν ἔχει! Φέρει μόνον τὸ περίβλημα
ἐκείνου, τὴν καρδίαν ὄχι! "Ελα σύ,
ἀγάπη μου . . .

---

[1]) irgend eine. [2]) sonst. [3]) von προσάγω zuführen. [4]) wenn er sich anders verhielte. [5]) Aor. von παραλείπω unterlassen. [6]) Aor. von προσφέρομαι sich anbieten. [7]) eigentlich: Bewegung, hier: Schritt (in übertr. Bed.). [8]) das ist auch eine Sache, wahrlich, das ist was rechts. [9]) übersetze: von meinem Bruder.

ΣΙΤΤΑΧ.

Ψυχή μου, σύρε! πήγαινε!
Τὸ πρᾶγμα, ὡς πρὸς [1]) ὅ, τι τοῦ ὀφείλεις σύ,
πολὺ δὲν εἶν' ἀκόμη· εἶναι τίποτε.

ΝΑΘΑΝ.

Σταθῆτε, Σαλαδῖνε! [καὶ ὑμεῖς,] Σιττάχ,
σταθῆτε!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Σὺ ἀκόμη;

ΝΑΘΑΝ.

Κι' ἄλλος τις ἐδῶ
νὰ ὁμιλήσῃ ἔχει . . .

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τὸ ἀρνεῖταί τις; —
'Αναντιρρήτως, Νάθαν, μία ψῆφος, [ναί,]
ἀνήκει κ' εἰς πατέρα, οἷος σύ, θετόν!
Ἡ πρώτη, ἐὰν θέλῃς. — Ἤκουσας δέ, πῶς
τοῦ πράγματος τὴν θέσιν κατ' ἐντέλειαν
γνωρίζω.

ΝΑΘΑΝ.

Ὄχι τόσον κατ' ἐντέλειαν! —
Δὲν ὁμιλῶ περὶ ἐμοῦ. Ἄλλος ἐδῶ
ὑπάρχει, ἄλλος, παντελῶς διάφορος,
καὶ τοῦτον νὰ ἀκούσῃς σὲ παρακαλῶ
πρότερον, Σαλαδῖνε.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τίς;

---

[1]) verglichen mit dem, was ꝛc.

ΝΑΘΑΝ.

Ὁ ἀδελφὸς
τῆς Ῥέχας.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ἀδελφός της;

ΝΑΘΑΝ.

Ναί!

ΡΕΧΑ.

Ὁ ἀδελφός;
Καὶ λοιπὸν ἔχω ἀδελφόν;

ΝΑΙΤΗΣ.

(ἀναπηδῶν ἐκ τῆς ἀγρίας καὶ ἀφώνου ἀφαιρέσεως.)

Ποῦ; ποῦ 'ναί τος,
ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος; Δὲν εἶναι ἐδῶ
ἀκόμη; Ὅμως νὰ τὸν εὕρω ἔπρεπεν
ἐδῶ, νομίζω.

ΝΑΘΑΝ.

Λάβετε ὑπομονήν!

ΝΑΙΤΗΣ.

(μετὰ βαθυτάτης πικρίας.)

Τῆς ἔρριψε 's τὴν ῥάχιν τὸν πατέρα· — καὶ
τὸν ἀδελφὸν δὲν θὰ τῆς εὕρη;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τοῦτο δα
καὶ ἔλειπεν ἀκόμη! [Αϊ] Χριστιανέ!
τοιαύτη ὑποψία, τόσον ποταπή,
εἰς τοῦ Ἀσσὰδ τὰ χείλη δὲν θὰ ἤρχετο. —
Καλά! ἐξακολούθει [1]) μόνον οὕτω σύ!

---

[1]) fahr fort.

ΝΑΘΑΝ.

Συγχώρησόν τῳ! — Πρόθυμος τῷ συγχωρῶ
ἐγώ. — Τίς οἶδεν, εἰς τὴν θέσιν του ἡμεῖς,
καὶ ἡλικίαν, πῶς θὰ ἐσκεπτόμεθα!

(Φιλικῶς προσερχόμενος αὐτῷ.)

Ἱππότα, εἶναι φυσικόν! — Παρέπεται
εἰς δυσπιστίαν ὑποψία! — Ἐὰν σεῖς
εὐθὺς τὸ ἀληθές σας μ' ἐμπιστεύεσθε
ὄνομα . . .

ΝΑΙΤΗΣ.

Πῶς;

ΝΑΘΑΝ.

Δὲν εἶσθε ἐκ τῶν Στάουφεν!

ΝΑΙΤΗΣ.

Αἴ, καὶ τίς εἶμαι;

ΝΑΘΑΝ.

Κοῦρδος ὁ ἐκ Στάουφεν
δὲν εἶναι τ' ὄνομά σας!

ΝΑΙΤΗΣ.

Ποῖον τὸ λοιπόν;

ΝΑΘΑΝ.

Λέων ὁ ἐκ τῶν Φίλνεκ

ΝΑΙΤΗΣ.

Πῶς;

ΝΑΘΑΝ.

Ἐκπλήττεσθε;

NAITHΣ.

Δικαίως! Τίς τὸ λέγει;

NAΘAN.

"Οστις, ὡς ἐγώ,
πλειότερα ἀκόμη, ναί, πλειότερα
δύναται νὰ σᾶς εἴπῃ. "Ομως ἐν ταὐτῷ
καὶ δὲν σᾶς ἐπιρρίπτω[1]) ψεῦδος.

NAITHΣ.

"Οχι;

NAΘAN.

Ναί,
καὶ τὄνομα ἐκεῖνο ἐνδεχόμενον
νὰ σᾶς ἀνήκῃ.

NAITHΣ.

"Ελεγα δὰ καὶ ἐγώ! —
(Νὰ εἴπῃ οὕτω, τὸν ἐφώτισ' ὁ Θεός!)

NAΘAN.

Διότι ἦτον — Στάουφεν ἡ μήτηρ σας.
Ὁ ἀδελφός της, θεῖός σας, ὅστις καὶ σᾶς
ἀνέθρεψε, κ' εἰς ὃν σᾶς ἐμπιστεύθησαν
ἐν Γερμανίᾳ οἱ γονεῖς, καθ' ὃν καιρόν[2]),
ἐκ τοῦ τραχέος διωχθέντες οὐρανοῦ,
ἦλθον ἐδῶ διὰ ξηρᾶς, — ὁ ἐκ Στάουφεν
Κοῦρδος ἀπεκαλεῖτο· κ' ἴσως τέκνον του
θετὸν σᾶς ἔχει λάβει! — Κ' ἤλθατε λοιπὸν
ἐδῶ μ' ἐκεῖνον ἤδη πρὸ πολλοῦ; Καὶ ζῇ
αὐτὸς ἀκόμη;

---

[1]) vorwerfen. [2]) zu der Zeit, wo.

NAITHΣ.

Τόρα τί ν' ἀποκριθῶ; —
Βεβαίως! — Νάθαν! — Οὕτως εἶν'! Ὁ ἴδιος
ἀπέθανεν. Ἐγὼ δὲ μὲ τοῦ Τάγματος
ἐπικουρίαν τὴν ἐσχάτην ἔφθασα
πρό τινος χρόνου. — Ὅμως, ὅμως, — τί [ἐδῶ]
ὁ ἀδελφὸς τῆς Ῥέχας ἔχει μ' ὅλ' αὐτὰ
νὰ κάμῃ;

NAΘAN.

Ὁ πατήρ σας . . .

NAITHΣ.

Πῶς; κ' ἐκεῖνον σεῖς
τὸν ἔχετε γνωρίσει; Καὶ ἐκεῖνον;

NAΘAN.

[Ναί,]
φίλος μου ἦτον.

NAITHΣ.

Φίλος σας ἦτον αὐτός;
Γίνεται [1]), Νάθαν! . . .

NAΘAN.

Βόλφος ὁ ἐκ τῶν Φιλνὲκ
ἐλέγετο· δὲν ἦτον ὅμως Γερμανός . . .

NAITHΣ.

Γνωρίζετε καὶ τοῦτο;

---

1) ist's möglich?

NAΘAN.

Μόνον σύζυγον
ἐκ Γερμανίας εἶχεν· ἠκολούθησέν
ὀλίγον μόνον χρόνον τὴν μητέρα σας
εἰς Γερμανίαν . . .

NAITHΣ.

Μή μή περισσότερα!
Σᾶς ἱκετεύω! — Ὁ τῆς Ῥέχας ἀδελφός;
ὁ ἀδελφὸς τῆς Ῥέχας.

NAΘAN.

Εἶσθε σεῖς!

NAITHΣ.

Ἐγώ;
ἐγὼ ὁ ἀδελφός της;

ῬEXA.

Ἀδελφὸς μ' αὐτός;

ΣITTAX.

Ἀδέλφια!

ΣAΛAΔINOΣ.

Αὐτοὶ ἀδέλφια!

ῬEXA (θέλει νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν).

Ἀδελφέ μου, ἄχ!

NAITHΣ (ὀπισθοδρομῶν).

Ὁ ἀδελφός της!

ῬΕΧΑ (ἀναχαιτισθεῖσα, στρέφεται πρὸς τὸν Νάθαν).

Ὄχι! Εἶν' ἀδύνατον!
Τίποτε περὶ τούτων ἡ καρδία του,
τίποτε δὲν ἐξεύρει! — Κ' εἴμεθα ἡμεῖς,
Θεέ μου, ἀπατεῶνες!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ (πρὸς τὸν Ναΐτην).

Πῶς; [εἶναι αὐτοὶ]
ἀπατεῶνες; Καὶ ὁ νοῦς σου τὸ χωρεῖ[1]);
νὰ τὸ χωρέσῃ ἐμπορεῖ; Ἀπατεὼν
αὐτὸς σύ! Ἐπειδὴ ἐπίπλαστόν εἶναι
πᾶν ὅ, τι καὶ ἂν ἔχῃς, πρόσωπον, φωνή,
βάδισμα! Ἰδικόν σου τίποτε! Ἀκοῦς
ἐκεῖ! Τοιαύτην νὰ μὴ θέλῃς ἀδελφὴν
ν' ἀναγνωρίσῃς!

ΝΑΙΤΗΣ (πλησιάζων αὐτὸν ταπεινῶς).

Ὦ Σουλτάνε, μὴ καὶ σὺ
τὴν ἔκπληξίν μου [τόρα] τὴν παρεξηγῇς!
Ἐν ὥρᾳ παρομοίᾳ, ἐν ᾗ δύσκολον
νὰ εἶδες τὸν Ἀσσάδ σου, μὴ ἐμὲ κι' αὐτὸν
σὺ μᾶς παραγνωρίσῃς! (Σπεύδων πρὸς τὸν Νάθαν)
Σεῖς μοῦ δίδετε
καὶ ἀφαιρεῖτε, Νάθαν! μὲ τὰς χεῖράς σας
πληθούσας[2]) καὶ τὰ δύο! — Ὄχι, δίδετε
πλειότερον, παρ' ὅσον μ' ἀφαιρεῖτε σεῖς!
ὤ, ἀπειράκις [τόρα] περισσότερον! (Περιπτυσσόμενος τὴν Ῥέχαν.)
Ἆ! ἀδελφή μου! ἀδελφή μου!

ΝΑΘΑΝ.

Βλάνδα, ἡ
ἐκ τῶν Φιλνέκ!

---

[1]) faſſen. [2]) voll.

ΝΑΙΤΗΣ.

'Η Βλάνδα, Βλάνδα; — όχι δὲ
ἡ 'Ρέχα; όχι τοῦ λοιποῦ ἡ 'Ρέχα σας; —
Θεέ! τὴν ἀπωθεῖτε! καὶ τῇ δίδετε
καὶ πάλιν τὄνομά της, τὸ Χριστιανῆς!
τὴν ἀπωθεῖτε δι' ἐμέ! — Ὦ Νάθαν! πῶς,
αὐτὴ νὰ τὸ πληρώσῃ, σεῖς τὸ δέχεσθε,
αὐτὴ τιμωρουμένη;

ΝΑΘΑΝ.

Καὶ τί [λοιπόν]. —
Ὦ τέκνα μου, ὦ τέκνα! — Μὴν ὁ ἀδελφὸς
τῆς θυγατρός μου δὲν θὰ ἦτον καὶ αὐτὸς
υἱός μου, — ἅμα [1]) τὸ ἐπιθυμεῖ;

('Ενῷ παραδίδεται [2]) εἰς τὰς περιπτύξεις τῶν, βαδίζει ὁ Σαλαδὶν ἀνήσυχος καὶ ἐκπεπληγμένος πρὸς τὴν Σιττάχ.)

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Τί σὺ
πρὸς ταῦτα λέγεις, ἀδελφή;

ΣΙΤΤΑΧ.

Συγκίνησιν
αἰσθάνομαι . . .

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

'Εγὼ δὲ — καὶ ῥίγῶ σχεδὸν
πρὸ νέας σφοδροτέρας συγκινήσεως!
πρὸς ταύτην δ' ἑτοιμάσου, ὅπως δύνασαι.

ΣΙΤΤΑΧ.

Πῶς;

[1]) sobald. [2]) sich hingeben.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Νάθαν, ἕνα λόγον! ἕνα λόγον! —

(Ἐνῷ ὁ Νάθαν ὑπάγει πρὸς αὐτόν, ἡ Σιττὰχ βαδίζει πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ἵνα τοῖς ἀποδείξῃ τὴν ἑαυτῆς συμπάθειαν, ὁ δὲ Νάθαν καὶ ὁ Σαλαδῖνος ὁμιλοῦσι χαμηλῇ τῇ φωνῇ.)

Αἴ,
ἄκουσε, Νάθαν, ἄκουσέ με δά! Πρὸ τοῦ [1])
δὲν ἔχεις εἴπει; —

ΝΑΘΑΝ.

Τί;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Πῶς ὁ πατὴρ αὐτῆς;
ἐκ Γερμανίας δὲν κατήγετο, οὐδὲ
καὶ Γερμανὸς τὸ γένος ἦτον. Ἆρά γε [2])
τί ἦτον; πόθεν ἦτον ἆρά γε;

ΝΑΘΑΝ.

Ποτὲ
νὰ μοῦ τὸ εἴπῃ τοῦτο δὲν ἠθέλησεν
ὁ ἴδιος· καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ
ἐκείνου δὲν ἐξεύρω τίποτε ἐγώ.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ἀλλ' οὔτε Φράγκος ἦτον ὅλως; οὔτε καὶ
ἐκ τῶν πρὸς Δύσιν τόπων;

ΝΑΘΑΝ.

Ὢ! ὅτι αὐτὸς
τοιοῦτός τις δὲν ἦτον, καὶ ὁ ἴδιος
τὸ ὡμολόγει. — Περσικὰ ἠρέσκετο
κατὰ τὸ πλεῖστον νὰ λαλῇ . . .

---

[1]) vorher. [2]) nun eigentlich, denn eigentlich.

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Πῶς; Περσικά!
Τί ἄλλο πλέον θέλω; — Εἶναι — ἦτον ἄχ!
αὐτός!

ΝΑΘΑΝ.

Τίς;

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ.

Ὁ Ἀσσάδ μου! βεβαιότατα!
Ὁ ἀδελφός μου! βεβαιότατα!

ΝΑΘΑΝ.

Λοιπόν,
ἀφοῦ εἰς τοῦτο καταντᾷς[1]) κι' ὁ ἴδιος· —
ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ λάβε τόρα καὶ
τὴν μαρτυρίαν!

(Δίδων αὐτῷ τὴν Σύνοψιν.[2])

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ (ἀνοίγων μετὰ σπουδῆς τὸ βιβλίον).

Ἆ! ἡ χείρ του! Καὶ αὐτὴν
ἀναγνωρίζω πάλιν!

ΝΑΘΑΝ.

Περὶ οὐδενὸς
τίποτε δὲν ἐξεύρουν! Μόνον ἀπὸ σοῦ
ἀκόμη ἐξαρτᾶται, τί νὰ μάθωσιν
ἁρμόζει!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ (ἀφοῦ ἐφυλλολόγησεν ἐν τῷ βιβλίῳ).

Τ' ἀδελφοῦ μοῦ τὰ παιδία 'γω
νὰ μὴν ἀναγνωρίσω; Τοὺς ἀνεψιοὺς —
τὰ ἴδιά μου τέκνα; πῶς; ἐκεῖνα, 'γω;

---

[1]) verfallen auf. [2]) Brevier.

νὰ μὴν ἀναγνωρίσω; Καὶ αὐτὰ εἰς σὲ
νὰ τὰ ἀφήσω; (Πάλιν τρανῇ τῇ φωνῇ.)[1])
Ναί! Σιττάχ, αὐτά εἶναι!
αὐτά εἶναι! αὐτά 'ναι! εἶναι! μάλιστα!
αὐτά 'ναι καὶ τὰ δύο τέκνα τ' ἀδελφοῦ . . .
τοῦ ἰδικοῦ μου κ' ἰδικοῦ σου!
('Ρίπτεται εἰς τοὺς ἐναγκαλισμούς των.)

ΣΙΤΤΑΧ (ἀκολουθοῦσα αὐτῷ).

Τί ἐγὼ
ἀκούω! — Κ' ἦτον, ἦτον ἄλλως δυνατόν! —

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ (πρὸς τὸν Ναΐτην).

Σὺ τόρα, πεισματάρη, θέλεις εἴτε μή,[2])
νὰ μ' ἀγαπήσῃς πρέπει! (Πρὸς τὴν 'Ρέχαν.)
Τόρα εἶμαι δά,
ὅ, τι νὰ γείνω ἐμαυτὸν προσέφερον;
Κι' ἂν θέλῃς, κι' ἂν δὲν θέλῃς!

ΣΙΤΤΑΧ.

Καὶ ἐγώ! κ' ἐγώ!

ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ (στρεφόμενος πάλιν πρὸς τὸν Ναΐτην).

Υἱέ μου! ὦ 'Ασσάδ μου! ὦ σὺ τοῦ 'Ασσὰδ
υἱὲ τ' ἀγαπητοῦ μου!

ΝΑΙΤΗΣ.

Αἷμά σου ἐγώ! —
Καὶ ἦσαν ἄρα 'κεῖνα τὰ ὀνείρατα,
δι' ὧν ποτε ὡς βρέφος μ' ἐδαυκάλιζον,
κἄτι τι πλέον — πλέον ἢ ὀνείρατα!
(Πίπτει εἰς τοὺς πόδας του.)

---

[1]) Mit deutlicher Stimme. [2]) ob du willst oder nicht.

ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ (ἀνεγείρων αὐτόν).

'Ιδέτε τὸν κακοῦργον! Κἄτι ἤξευρεν
ἐξ ὅλων τούτων, κ' ἦτον ἕτοιμος ἐμὲ
φονέα του νὰ κάμῃ! Στάσου τώρα σύ!

(Μεταξὺ περιπτυσσομένων ἀλλήλους ἁπάντων, καταπίπτει ἡ αὐλαία.)

ΝΑΝΑΡΙΣΜΑ [1])

von Aristoteles Balaoritis.

Φύσ' ἀγεράκι δροσερὸ
Μὲς τῶν δενδρῶν τὰ φύλλα.
Πᾶρ' ἀπ' τὰ ρόδα τὸν ἀνθὸ
'Απ' τὴ μηλιὰ τὰ μῆλα
Καὶ φέρτα στὸ παιδάκι μου.
Εἶναι καλὸ καὶ κάνει
Ἥσυχο νάνι — νάνι.

'Αρχίνησε τὸ λάλημα
'Ανδόνι ἐρωτεμένο
Ναναρισέ το, τὸ φτωχὸ
Εἶν' ἀποκοιμημένο
Σὰν τὴ γλυκειά σου συντροφιὰ
Μὲς τὴ φωλιὰ σὰν κάνει
Τὴ νύχτα νάνι — νάνι.

Ἄνοιξε νυχτολούλουδο,
Ἄνοιξε καὶ μὴ κλείσῃς
Τὴν ὤμορφή σου μυρωδιὰ
Ὡσότου νὰ τὴ χύσῃς
Ὅλοι μὲ τὰ μαλλάκια του.
Τὸ μαῦρο ἰδὲς πῶς κάνει
Μαζὺ μου νάνι — νάνι.

---

[1]) Eine metrische Übersetzung findet sich im „Neugriechischen Parnaß" von Antonio Manaraki, Heft I, S. 27 ff.

Παίζει τ' ἀγέρι τοῦ Μαϊοῦ
Μέσα στὸν καλαμῶνα,
Γελοῦνε τ' ἄνθη, τὰ νερὰ,
Λαλεῖ ἡ νερογελῶνα.
Εὐτυχυσμέν' εἶμαι κ' ἐγὼ
Στὰ στήθια μου σὰν κάνει
Τὸ μαῦρο νάνι — νάνι.

Καὶ σεῖς μὲ τὰ χρυσὰ φτερὰ
'Ονείρατά μου ἐλᾶτε
Στὸ ἔρμο τὸ καλύβι μας.
'Αγάλια ἀγάλια ἐμβᾶτε,
Σιγὰ μὴ τὸ ξυπνήσετε·
Κυττάξετε πῶς κάνει
Ἄγγελος νάνι — νάνι.

'Ονείρατα εἶναι τοῦ φτωχοῦ
Ἡ συντροφιὰ, ἡ ἐλπίδα·
Τῆς χήρας ἡ παρηγοριὰ,
Ὁ ἥλιος, ἡ ἀχτίδα.
'Ελᾶτε μὴν ἀφήσετε
Τὴν μάνα του ποῦ κάνει
Μαζύ του νάνι — νάνι.

'Αποκοιμήθη τὸ μικρὸ, κ' ἡ μάν' ἀποκοιμήθη
Βαστῶντάς το σφιχτὰ σφιχτὰ στὰ μητρικά της στήθη.

Εὐλογημένο τρεῖς φοραῖς τῆς χήρας τὸ κρεββάτι!
Εὐλογημένο τρεῖς φοραῖς! Κι' ἀνάθεμα στὸ μάτι
Ὁποῦ κυττάζ' ἀτάραχο μικρὸ παιδὶ σὰν κάνει
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του τὴ νύχτα νάνι — νάνι.

Bemerkungen.

1) = δένδρων. 2) = μέσα. 3) = ἄνθο. 4) = φέρε τά. 5) κάνω νάνι — νάνι schlafen. 6) = ἐρωτημένο. 7) hier: Brut. 8) intr. öffne dich! ebenso κλείσης. 9) ὡσότου? 10) = παίζει. 11) = μαΐου. 12) = καλαμόνα. 13) = ἔρημο. 14) ἐμβαίνω, Imp. Aor. 15) hier: Engel.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΑΛΑΚΩΣΤΑ[1])

(aus Epirus).

Ὕπνο δὲν βρίσκει ἡ συμφορά. Τρεμουλιαστὰ στὴ ράχη
Ὁ αὐγερινὸς φωτοβολεῖ·
Ἀκόμα οἱ λόγγοι εἶναι θολοὶ
Καὶ τὰ βουνὰ καὶ οἱ βράχοι.

Τὰ χόρτα πίνουν τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας, καὶ τ' ἀηδόνι
Χύνει κελάδημα γλυκό,
Καὶ ἕνα ἀγεράκι μαλακὸ
Τὸ κῦμα χαρακόνει.

Νεράϊδες ποῦ δὲν φαίνονται, χρυσᾶ στεφάνια πλέκουν
Εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφή·
Σὲ αὐτὴν τὴν ὥρα τὴν κρυφὴ
Ἀγγέλοι παραστέκουν.

Ὥρα γλυκειὰ τῆς χαραυγῆς, ποῦ ἡ φύσις βαλσαμόνει
Καὶ ἄνθη καὶ φύλλα καὶ κλαδιά . . .
Χαρὰ σε ἐκείνη τὴν καρδιὰ
Ποῦ δὲν τὴν δέρνουν πόνοι!

Σιμὰ στὴ βρύση ποιητής, νιὸς ἄμοιρος, κυττάζει.
Τῆς γῆς τὴν ὄψι τὴ θολή,
Καὶ μὲ τὴν ἐρημιὰ μιλεῖ
Καὶ συγνοαναστενάζει.

---

[1]) Metrische Übersetzung siehe „Neugriechischer Parnaß" von Antonio Manaraki, Heft I, S. 33 ff.

— Ἄχαρι νύχτα, ἡ ὄψι σου ὁμοιάζει τῆς ψυχῆς μου.
Ὦ, πῶς μὲ ἐμάγευες, ὢ πῶς
Σὲ εὕρισκα πρῶτα χαρωπὸς
Στὸ πλάγι τῆς καλῆς μου!

Ἄκω στὰ δένδρα πῶς λαλοῦν πουλιὰ ζευγαρωμένα,
Καὶ ἐγὼ — ταλαίπωρος ἐγώ! —
Φάντασμα κ' ἴσκιο κυνηγῶ
Σὲ δάση ἐρημωμένα.

Κ' ἦταν τὰ δάση αὐτά ποτε παράδεισος ἐμπρός μου,
Καὶ αὐτὴ ἡ βρυσοῦλα ἡ δροσερή.
Μωρὸς ἐκεῖνος ποῦ θαῤῥεῖ
Εἰς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου!

Ἀπ' ὄνειρα ἐπλανέθηκα καὶ ἐπίστευσε ἡ καρδιά μου
Εἰς εὐτυχίες οὐρανοῦ,
Πέτε κοτσίφια τοῦ βουνοῦ,
Ἐσεῖς τὸ βάσανά μου.

Ναί! καὶ ἂν κανένα ἀπὸ τ' ἐσᾶς τὴν ὀρφανιά του κλαίγῃ
Καὶ γιὰ τὸ ταῖρί του πονῇ,
Μὲ τὴ λεπτή του τὴ φωνή,
Τὴν ὀρφανιά μου ἂς λέγῃ.

Χρύσω τὴν λέγαν· ἔλαμπε στὰ κάλλη καὶ στὴ νεότη,
— Ἐγὼ εἶχα αὐτὸν τὸν θησαυρό —
Βασίλισσα ἦταν στὸ χορό,
Στὴν ἐκκλησιὰ ἦταν πρώτη.

Τὰ φρύδια της σὰν νἄητανε γραμμένα μὲ κονδύλι.
Δὲν εἶχαν ταῖρι πουθενὰ
Τὰ μάτια της τὰ γαλανά,
Τὰ κοραλλένια χείλη.

Καὶ ἡ νεότη της τί ὠφέλησε, τί ὠφέλησεν ἡ χάρις
Στὴν ἄδικη τὴ μοῖρα ἐμπρός;
Τὴν εἶδε ὁ Χάρος ὁ σκληρὸς,
Ὁ ψυχοκυνηγάρης.

Ὦ σεῖς ποῦ τὴν γνωρίσατε, βρύσαις, πουλιὰ καὶ κρίνοι,
Μὴ μὲ ὀνομάζετε σκληρό,
Ἂν εἰς τὸν κόσμο αὐτὸν μπορῶ
Νὰ ζῶ χωρὶς ἐκείνη.

Στὴν γῆν αὐτή, ποῦ σέρνομαι λείψανο ἀχνὸ καὶ βάρος,
Θέλω ἡ ψυχή μου νὰ καῇ,
Γιατὶ εἶναι κόλαση ἡ ζωὴ
Καὶ πανηγῦρι ὁ χάρος. —

Τἄκουσε ὁ Χάρος. Μιὰ φορὰ δὲν ἄνθισαν ἀκόμα
Ἡ μυγδαλιαῖς τῆς ἐξοχῆς,
Καὶ ὁ νιὸς κοιμᾶται ὁ δυστυχὴς
Στῆς Χρύσως του τὸ χῶμα.

Στὸ μνῆμα τὸ ζευγαρωτὸ δυὸ δένδρα φυτεμμένα
Τὸ χῶμα ἰσκιόνουν μυστικά,
Καὶ ὁπόταν ἄνεμος βογκᾷ
Φιλιοῦνται ἀδελφωμένα.

Bemerkungen.

1) = βουνιά. 2) γλυκός, -ειά, -ό = γλυκύς. 3) ergießt = läßt erschallen. 4) flechten. 5) = βουνιοῦ. 6) = ἐς. 7) = βρύσι. 8) = νέος. 9) = ἀκούω. 10) = βρύσις. 11) Aor. Pass. πλανῶμαι. 12) = εὐτυχίαις. 13) = εἰπέτε. 14) = κλαίῃ. 15) = ἔλεγαν. 16) gemalt. 17) = ἐμπρὸς στὴν ἄδικη 2c. 18) sich hinschleppen 19) = κόλασι. 20) Aor. II. Pass. καίω. 21) φυτεύω.

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ

ΥΠΟ

ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ.[1])

Εἶδες, φῶς μου! τὸ γατάκι,
Ὅταν ἕνα κουρελάκι
Ἀποκάτ' ἀπ' τὸ τραπέζι
Εἰς τὰ νύχια του τὸ παίζῃ;

Εἶδες, εἶδες, πῶς τ' ἀρπάζει,
τὸ βαστᾷ καὶ τὸ τινάζει,
τὸ σηκόνει, τὸ δαγκάνει,
Μιὰ τ' ἀφίνει, μιὰ τὸ πιάνει;

Εἶδες πῶς τὸ πασπατεύει,
Χαμηλὰ τὸ σημαδεύει
Κ' ἔξαφνα πετᾷ, τὸ πέρνει,
Καὶ σὰν λάφυρο τὸ σέρνει;

Ἐσὺ εἶσαι τὸ γατάκι,
Καὶ ἐγὼ τὸ κουρελάκι,
Ποῦ μὲ παίζεις πολυτρόπως
Εἰς τὰ χέρ' ἀδιακόπως!

Ὥραις, ὥραις μὲ ἀνοίγεις.
Ὥραις πιάνεις καὶ μὲ πνίγεις.
Μιὰ μὲ κάνεις νὰ χακιόνω,
Πάλιν μιὰ τὸ μετανοιόνω.

Παιγνιδιάρικη θεά μου!
Παῖζε, παῖζε, τὴν καρδιά μου,
Ἕως οὗ μ' αὐτὰς τὰς πράξεις
Βαθμηδὸν νὰ τὴν σπαράξῃς.

---

[1]) Metrisch übersetzt im „Neugriechischen Parnaß", Heft I, S. 45 ff.

Bemerkungen.

[1]) τό = damit. [2]) bald — bald. [3]) = παίρνει. [4]) = freilassen. [5]) übersetze: mit meinem Herzen. [6]) bis daſs. [7]) mit diesen Handlungen = auf diese Weise.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

ΥΠΟ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΟΜΟΥ.[1])

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι
 Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
 Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι,
 Ποῦ μὲ βιά μετράει τὴν γῆ.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
 Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
 Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
 Χαῖρε, ὦ χαῖρε Ἐλευθεριά!

Ἐκεῖ μέσα ἐκατοικοῦσες,
 Πικραμένη, ἐντροπαλή,
 Κ' ἕνα στόμα ἀκαρτεροῦσες,
 Ἔλα πάλι, νὰ σοῦ πῆ.

Ἄργιε νἄλθη ἐκείνη ἡ μέρα
 Καὶ ἦταν ὅλα σιωπηλά,
 Γιατὶ τἄσκιαζε ἡ φοβέρα,
 Καὶ τὰ πλάκονε ἡ σκλαβιά.

Δυστυχής! παρηγορία
 Μόνη σοῦ ἔμενε νὰ λὲς
 Περασμένα μεγαλεῖα,
 Καὶ διηγῶντάς τα νὰ κλαῖς.

---

[1]) Metrisch übersetzt im „Neugriechischen Parnaß", Heft IV, S. 43 ff.

Καὶ ἀκαρτέρει, καὶ ἀκαρτέρει
Φιλελεύθερη λαλιά,
Ἕνα ἐκτύπαε τἄλλογέρι
Ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά.

Κ' ἔλεες πότε ἄ! πότε βγάνω
Τὸ κεφάλι ἀπὸ τς' ἐρμιαῖς;
Καὶ ἀποκρίνοντο ἀπὸ 'πάνω
Κλάψαις, ἄλλυσσες, φωναῖς.

Τότε ἐστήκονες το βλέμμα
Μὲς τὰ κλάϋματα θολὸ,
Καὶ εἰς τὸ ῥοῦχό σου ἔσταζ' αἷμα
Πλῆθος αἷμα Ἑλληνικό.

Μὲ τὰ ῥοῦχα αἱματωμένα,
Ξέρω, ὅτι ἔβγαινες κρυφὰ,
Νὰ γυρεύῃς εἰς τὰ ξένα
Ἄλλα χέρια δυνατά.

Μοναχὴ τὸν δρόμον ἐπῆρες.
Ἐξανάλθες μοναχή·
Δὲν εἶν' εὔκολαις ἡ θύραις,
Ἐὰν ἡ χρεία ταῖς κουρταλῇ.

Ἄλλος σοῦ ἔκλαψε εἰς τὰ στήθια,
Ἀλλ' ἀνάπασι καμμιά.
Ἄλλος σοῦ ἔταξε βοήθεια
Καὶ σὲ γέλασε φρικτά.

Ἄλλοι, ὠϊμέ! 'ς τὴν συμφορά σου
Ὁποῦ ἐχαίροντο πολὺ,
Σύρε νἄυρῃς τὰ παιδιά σου,
Σύρε, ἔλεγαν οἱ σκληροί.

Ταπεινότατη σοῦ γέρνει
Ἡ τρισάθλια κεφαλή,
Σὰν πτωχοῦ ποῦ θυροδέρνει
Κ' εἶναι βάρος του ἡ ζωή.

Ναί· ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει
Κάθε τέκνο σου μὲ ὁρμή,
Ποῦ ἀκατάπαυστα γυρεύει
Ἢ τὴν νίκη, ἢ τὴν θανή.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!

Bemerkungen.

1) entsprossen, von βγάλλω = βγάζω. 2) sei gegrüßt. 3) = ἐκαρτεροῦσες. 4) = εἴπῃ. 5) ἄργιε = ἀργά. 6) = νὰ ἔλθῃ. 7) = τὰ ἐσκιάζε. 8) = λέγῃς. 9) vergangen. 10) activ statt διηγούμενος. 11) = κλαίῃς. 12) = ἕνα ist Subject. 13) = ἔλεγες. 14) = ταίς ἐρημιαίς. 15) = ἐξανῆλθες. 16) leicht zugänglich. 17) ergänze δὲν ἦταν. 18) verlachen. 19) ach! 20) worüber.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΥΠΟ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ.[1]

Ἄκου' ἕν' ὄνειρο, ψυχή μου,
Καὶ τῆς ὡμορφιᾶς θεά.
Μοῦ ἐφαινότουν ὅπῶς ἥμουν
Μετ' ἐσένα μία νυχτιά.

'Σ ἕνα ὡραῖο περιβολάκι
'Περπατούσαμε μαζῆ.
Ὅλα ἐλάμπανε τ' ἀστέρια,
Καὶ τὰ 'κύτταζες ἐσύ.

---

1) Metrisch übersetzt im „Neugriechischen Parnaß", Heft V, S. 37 ff.

Ἐγὼ τσῶλεα· 'πέστε, ἀστέρια,
Εἶν' κἀνέν' ἀπὸ τ' ἐσᾶς,
'Ποῦ νὰ λάμπῃ ἀπὸ 'κεῖ ἀπάνου
'Σὰν τὰ μάτια τῆς κυρᾶς;

'Πέστε ἂν εἴδετε ποτέ σας
'Σ ἄλλη, τέτοια ὡραῖα μαλλιὰ,
Τέτοιο χέρι, τέτοιο πόδι,
Τέτοια ἀγγελικὴ θωριά;

Τέτοιο σῶμα ὡραῖον ὅπ' ὅποιος
Τὸ κυττάζει εὐθὺς 'ρωτᾷ·
"Αν εἶν' ἄγγελος ἐκεῖνος,
Πῶς δὲν ἔχει τὰ φτερά;

Κάθε φίλημα, ψυχή μου,
Ὁποῦ μῶδινες γλυκὰ,
'Εξεφύτρονε ἄλλο ῥόδο
'Απὸ τὴ τρανταφυλλιά.

Ὅλη νύχτα ἐξεφύτρωσαν,
Ὡς ὁποῦ 'λαμψεν ἡ αὐγὴ,
'Ποῦ μᾶς ηὗρε καὶ τοὺς δυό μας
Μὲ τὴν ὄψι μας χλωμή.

Τοῦτο εἶν' τ' ὄνειρο, ψυχή μου.
Τώρα στέκεται εἰς ἐσὲ,
Νὰ τὸ κάμῃς ν' ἀληθέψῃ,
Καὶ νὰ θυμηθῇς γιὰ 'μέ.

Bemerkungen.

¹) = φαίνουνταν. ²) = νύχτα. ³) = τούς ἔλεγα. ⁴) = εἰπέτε. ⁵) = ἐπάνω. ⁶) = ob. ⁷) = μοῦ ἔδινες. ⁸) bis dass.

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞ. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.[1])

Σ' τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ ἐφόρει
Κόκκινο λουλοῦδ' ἡ κόρη.
Δός· τὴν εἶπα, δός μ' αὐτό,
Κι' ἄλλο πιὰ[2]) δὲν σὲ ζητῶ.

'Ερυθρὰ μοὶ τὸ προσφέρει,
Μ' ἄσπρο σὰν τὸν κρίνον χέρι.
Δὸς τὸ χέρι, δός μ' αὐτό,
Κι' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

Μὲ τὸ δίδει τὸ ἀφράτο,
Καὶ τὰ 'μάτια ῥίχνει κάτω,
Δὸς τὸ βλέμμα, δός μ' αὐτό,
Κι' ἄλλο εἶπα, δὲν ζητῶ.

Μιὰ 'ματιὰ σὰν φῶς μὲ ῥίχνει
Καὶ 'ς τὸ στόμα γέλοιο δείχνει.
Δὸς φιλὶ 'ς στόμα αὐτό,
Κι' ἄλλο εἶπα δὲν ζητῶ.

Χείλια μέλι μὲ προβάλλει,
Καὶ τὸ ἄσπρο στῆθος πάλλει.
Δὸς, τὸ στῆθος, δός μ' αὐτό,
Κι' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

---

[1]) Metrisch übersetzt im „Neugriechischen Parnaß", Heft V, S. 33 ff.
[2]) = πλειά mehr.

Σὰν τὸ κυπαρίσσι σκύπτει
Καὶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου πίπτει.
Τώρα σ' ἔχω, σὲ κρατῶ,
Τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.

Ο ΛΩΤΟΣ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.[1])

Πᾶσαν νέαν αὐγὴν γλυκὺ ἄνθος λωτοῦ
εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κῦμα ἀναθάλλει
Εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ' αὐτοῦ
κ' εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ
ὡς χρυσῆ μυροφόρος φιάλη.

'Αλλ' ἐξαίφνης μὲ κρότους ὁρμῶν φοβεροὺς
ἐξογκοῦται τοῦ Γάγγου τὸ κῦμα
καὶ τοὺς κλάδους συνθλᾷ τοῦ λωτοῦ τοὺς χλωροὺς
καὶ τὸ ἄνθος ἀνάρπαστον σύρει ὁ ῥοῦς
εἰς σκοπέλους κ' εἰς ἄγνωστον μνῆμα.

Ἡ ζωή μου ἐπίσης μονήρης ἀνθεῖ
εἰς τὸ ἄστατον κῦμα τοῦ κόσμου
εἰς τὸ φῶς τῶν βλεμμάτων σου ἂν θερμανθῇ
ἂς σβεσθῇ μετὰ ταῦτα καὶ ἂς μαρανθῇ,
ὡς ὁ λωτὸς ὁ ὑγρὸς ὀφθαλμός μου.

---

[1]) Metrisch übersetzt im „Neugriechischen Parnaß", Heft VI, S. 13 ff.

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΣΜΑ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ.[1])

Ὦ λυγηρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου,
Καὶ σύ, τουφέκι, φλογερόν πουλί μου!
Ἐσεῖς τὸν Τοῦρκον σφάξατε,
τὸν τύραννον σπαράξατε,
Ν' ἀναστηθ'[2]) ἡ πατρίς μου,
Νὰ ζήση τὸ σπαθί μου!

Σπαθί μου, 'σὰν σ' ἀκούω νὰ γλιγγλίζης,
Καὶ σύ, μαῦρον τουφέκι νὰ βομβίζης.
Νὰ στρώνωνται Τουρκῶν κορμιὰ,
„Ἀλλάχ!“ νὰ σκούζουν τὰ σκυλιὰ,
Αὐτ' εἶν' ἡ μουσική μου,
Ποῦ τέρπει τὴν ψυχή μου!

Σ' τὸν οὐρανὸν ἀστράπτει καὶ βροντάει,
Βροχή, κατακλυσμὸς βορρηᾶς φυσάει,
Κ' ἐγὼ γυρίζω τὰ στενὰ
Καὶ ἀναβαίνω τὰ βουνά·
Ν' ἀναστηθῇ ἡ πατρίς μου,
Νὰ ζήση τὸ σπαθί μου!

Γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν,
Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν,
Γι' αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ,
Μ' αὐτὰ νὰ ζήσω ἐπιθυμῶ.
Κι' ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω,
Τί μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω;

---

1) Metrisch übersetzt im „Neugriechischen Parnaß“, Heft VI, S. 9 ff.
2) = ἀναστηθῇ von ἀνίσταμαι.

Ἡ ὥρα ἔφθασεν, ἡ σάλπιγξ κράζει.
Ἀπὸ χαρὰν σκιρτῶν, τὸ αἷμα βράζει!
Τὸ μπὰμ, τὸ μπούμ! τὸ γλὶν γλὶν γλί!
Ἀρχίζει νὰ βροντοβολῇ.
Κ' ἐγὼ τοὺς Τούρκους σφάζω,
„Ζήτω Ἑλλάς!“ φωνάζω.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΑΠΑΓΓΕΛΘΕΝ ΠΡΟ ΤΟΥ ΦΕΡΕΤΡΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.[1])

Τ' ἀηδόνι ποῦ ἦτανε κρυφὸ τῆς νειότης μας καμάρι
Κ' ἔψελνε τὴν ἀγάπη μας σὲ βοδαριᾶς κλωνάρι
Ἄχ! ποιὸς νὰ τὤξευρε χωρὶς λαλιὰ πῶς θὰ γυρίσῃ
Νὰ κοιμηθῇ στὸν ἴσκιό σου θλιμμένο κυπαρίσσι!

Μὲ τὸ χλωμὸ φθινόπωρο μᾶς ἦρθ' ἀπὸ τὰ ξένα
Σὰ μαραμένο λούλουδο, μὲ μάτια σφαλισμένα.
Τ' ἀηδόνι τῆς πρωτομαγιᾶς, τῆς ἄνοιξις τ' ἀηδόνι,
Κ' ἕνα πικρὸ παράπονο τὴ νειότη σαβανόνει.

Σ' αὐτὰ τὰ μάτια ποῦ ὁ οὐρανὸς τὸ βάθος του μετροῦσε
Κ' ἐβλέπαμε τὴ λάμψι του σὰν ἄστρο ποῦ περνοῦσε
Ἔστησ' χάρος θλιβερὸ λημέρι τοῦ θανάτου
Καὶ τοὺς ἐπῆρε τὴ ζωὴ μὲ τὰ φιλήματά του.

---

[1]) Metrisch übersetzt im „Neugriechischen Parnaß“, Heft VI, S. 35 ff.

'Ακούω τὰ κύματα νὰ κλαῖν κ' ἐκεῖ στὸν Ψηλορίτη
Μὲ τὰ μαλλιά της ξέπληγα μοιρολογάει ἡ Κρήτη
Τ' ἀηδόνι πὤκλαψε γλυκὰ μιὰ μέρα τὴ σκλαβιά της
Μαζὺ μὲ τὸν Καλλέργη της, μαζὺ μὲ τὰ παιδιά της.

Τώρα τ' ἀηδόνη δὲ λαλεῖ· σωπᾶσαν[1]) τὰ τραγούδια,
Μὰ ὅταν γελάσῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἀνθίσουν τὰ λουλούδια,
Κἄπου γλυκὰ στὴν ἐρημιὰ καὶ κἄπου στὸ σκοτάδι
Θ' ἀκοῦμε τ' ἀντιλάλημα στὴ μοναξιὰ τὸ βράδυ.

Ἡ μαύρη μάνα τὴ χαρὰ προσμένει ἀπὸ τὰ ξένα
Κι' ὅλο κυττάει τὸν οὐρανὸ μὲ μάτια δακρυσμένα
Σὰν νὰ τῆς εἶχε κἄποιος πεῖ[2]), σὰν νἄξερ' ἡ ψυχή της
Πῶς θἄρθῃ ὁ χάρος ἀγκαλιὰ μαζὺ μὲ τὸ παιδί της.

Θάνατε ζήλεψες καὶ σὺ τὴ νειότη, τὴ χαρά μας
Καὶ μᾶς θερίζεις τοὺς ἀνθοὺς καὶ τὰ τριαντάφυλλά μας;
Ἄχ! τὸ μαχαῖρί σου αὐτὸ πολλαῖς καρδιαῖς πληγόνει,
Πέρσυ μᾶς πῆρες τὸν ἀητὸ καὶ σήμερα τ' ἀηδόνι!

Η ΚΟΚΕΤΤΑ![3])

ΣΟΝΕΤΤΟ.

Γιατὶ ἔχεις τέτοιο πρόσωπο θλιμμένο;[4])
Γιατὶ βρέχουνε οἱ δυό σου οὐρανοί;
Μὴ σὲ 'πείραξαν, ἀγάπη μου; Πηγαίνω
Καὶ τοὺς δείχνω ποιόνα κάνουν νὰ πονῇ.

Καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ χέρι της δεμένο,
'Σὰν κουκλάκι, μ' ἕνα κάτασπρο πανί,
Καὶ μοῦ εἶπε μὲ κλαψιάρικη φωνή.
„— Μία μέλισσα μοῦ τὤχει[5]) κεντρωμένο."

---

[1]) verstummt sind. [2]) = εἶπει, als wenn jemand gesagt hätte. [3]) Die Kokette. Dies und die folgenden Stücke sind von Γ. Δροσίνης: Ἱστοὶ ἀράχνης. Athen 1880. [4]) θλίβω. [5]) = τὸ ἔχει.

— Ὄλο τἄδικο[1]) ’ς τὸ χέρι σου τὸ δίνω,
Γιατὶ ἔχει τόση ἀσπράδα, μυρωδιά,
Ποῦ[2]) κ’ ἡ μέλισσαις τὸ πέρνουνε[3]) γιὰ κρίνο.

Χαμογέλασε, μοῦ εἶπε: „— Ἄφησέ τα! . . .“
Ἄ! τὰ λόγια μου τὴν βρῆκαν[4]) ’ς τὴν καρδιά,
Κ’ εὐθὺς ξέχασε[5]) τὸν πόνο ἡ κοκέττα!

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ.

ΣΟΝΕΤΤΟ.

Ἂν σήμερα κανεὶς σᾶς ’πῇ
Πῶς τάχ’ αὐτὴ ποῦ ἀγαπᾶτε
Ἄλλον κυττάζει, μὴν κοπῇ[6])
Τὸ αἷμά σας — χαμογελᾶτε.

Κι’ ἂν ἄλλος ’πῇ χωρὶς ’ντροπή:
Εἰς τὴν ἀγάπη σας νὰ πᾶτε[7]),
’Αποκριθῆτε· „— Σιωπή,
Καὶ γιὰ κουτὸ μή με περνᾶτε.“[8])

Τοὺς φίλους σας γιὰ τὴν ψευτιά τους
Σήμερα νὰ φοβᾶσθε μόνο,
Ταὶς φίλαις σας ὅλο τὸν χρόνο·

Γιατ’ ἔχουνε μεσ’ τὴ ματιά τους,
’Σ τὰ λόγια τους καὶ ’ς τὰ φιλιὰ
Παντοτινὴ πρωταπριλιά.

---

[1]) = τὸ ἄδικο. [2]) daſs. [3]) = παίρνουνε halten für. [4]) βγαίνω cf. Wb., S. 59. [5]) ἐκχάνω = χάνω. [6]) Aor. II. Paſſ. κόπτω = ſtocken. [7]) πηγαίνω cf. Wb., S. 62. [8]) = παίρητε.

Τ' ΑΣΤΕΡΙ.

'Εκύτταζα ἕν' ἀστέρι ποῦ 'ψηλὰ
'Σ τὸν Οὐρανὸ 'φαινόταν καρφωμένο.[1])
Ξάφνω τὸ βλέπω καὶ μὲ μιᾶς κυλᾷ . . .
"Αχ! ποῦ θὰ πᾷ[2]) νὰ πέσῃ τὸ παῦμένο;

Μὰ 'σὰν σὲ εἶδα, εἶπα μὲ τὸν νοῦ:
— 'Σ τὴ γῆ εἶχε πέσει τἄστρο τοὐρανοῦ.

Η ΚΛΕΨΙΑ.

Οὔφ! εἶνε, εἶνε, ἀδελφέ, ἀπελπισία
Μὲ τὴν κλεψιὰ ποῦ βασιλεύει 'ς τὴν 'Αθήνα·
Δὲν ἀπερνάει[3]) νύχτα οὔτε 'μέρα μία,
Ποῦ νὰ μὴ μάθῃς πῶς ἐκλέψανε 'ς τοῦ δεῖνα.[4])
Κ' ἐμένα ἀκόμη χθὲς τὸ βράδυ, συμφορά μου!
Μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια μου μοῦ 'κλέψαν τὴν καρδιά μου.

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ.

Μὲ τὸ τουφέκι μου 'ς τὸν ὦμο,
Μὲ τὸ μαχαῖρι 'ς τὸ πλευρό,
'Επῆρα τοῦ βουνοῦ τὸ δρόμο
Κυνῆγι τίποτε ναὐρῶ.[5])

Τρυγόνια δυὸ πετοῦν παρέκει[6]),
'Σὲ πεύκου κάθονται κλαρί[7])·
Φιλιοῦνται . . . γέρνω τὸ τουφέκι
Ἡ τζάντα[8]) μου θὰ τὰ χαρῇ.

---

[1]) angeheftet cf. καρφόνω. [2]) = πάγει. [3]) = περνάει. [4]) ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα der und der. [5]) = νὰ βρῶ (εὑρίσκω). [6]) weiter. [7]) = κλαδί. [8]) türkisch, Jagdtasche.

Μὰ ξάφνω μὲ τὸν λογισμό μου
Εἰς τὴν ἀγάπη μας γυρνῶ [1])·
Ἔτσι 'φιλιούμαστον, Μαργιώ μου,
Κ' ἐμεῖς [2]) . . . Δακρύζω καὶ περνῶ.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ.

Τί θέλω, μ' ἐρωτᾷς, νὰ μοῦ χαρίσῃς,
Μικροῦλά μου, μὰ τόσα ἀγαπῶ [3]),
Ποῦ [4]) εἶνε φόβος μὴ χρεωκοπήσῃς,
Ἂν δώσῃς ὅλα, ὅσα θὰ σοῦ 'πῶ.

Θέλω τὰ καστανά σου τὰ ματάκια,
Θέλω τὰ ξέπλεκά σου τὰ μαλλιά,
Θέλω τὰ γελαστά σου τὰ χειλάκια,
Θέλω τὴν ἁπαλή σου ἀγκαλιά.

Θέλω . . . Μὰ τί, κακιόνεις; Στάσου·
Τί, κλαῖς; Ἔτσι σ' τὸ εἶπα χωρατό.[5])
Γέλασε πάλι, γέλα 'ς τὰ σωστά σου.[6])
Αὐτὸ τὸ δῶρο μόνον σοῦ ζητῶ.

ΤΑ ΔΥΟ ΡΟΔΑ.

Εἶχα 'ς τὴν κουμπότρυπά μου,
'Απ' τὴν τριανταφυλλιά μου,
Ἕνα ῥόδο μυρωδάτο,
Κόκκινο, δροσιὰ γεμάτο.

„— Ἄ, τί ῥόδο! 'σὰν ἐτοῦτο
Δὲν εἶδ' ἄλλο, δόσε μοῦ το
Λέει μιὰ ξανθὴ κοπέλλα,
Ἤσ' τὸ παίρνω!" — Ἔτσι; ἔλα! . . .

---

[1]) = γυρίζω. [2]) auch wir. [3]) möcht' ich. [4]) dass. [5]) im Scherz. [6]) wirklich!

Χύνεται[1]) μιὰ . . . μοῦ τὸ παίρνει . . .
Μὰ 'ς τὸ στόμα μου μοῦ φέρνει[2])
Ἄλλο ῥόδο μυρωδάτο
Μάγουλο δροσιὰ γεμάτο.

ΟΤΑΝ . . .

ΚΑΤΑ HEINE.

Ὅταν τὰ δυό σου μάτια ἀντικρύσω,
Ταὶς λύπαις μου ἀμέσως λησμονῶ,
Ὅταν τὸ στοματάκι σου φιλήσω,
Γιατρεύομαι[3]) ἀπ' ὅ, τι κι' ἂν[4]) πονῶ.
Ὅταν 'ς τὴν ἀγκαλιά σου ἀκουμπῶ
Ὢ! τότε ξεχειλίζει ἡ χαρά μου,
Μὰ ὅταν λὲς μὲ γλύκα: „— Σ' ἀγαπῶ!"
Τρέχουν εὐθὺς βροχὴ[5]) τὰ δάκρυά μου.

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗΚΑ

ΚΑΤΑ GOETHE.

Μὲ εἶχε ἡ ἀγάπη μου γελάσει·
Κάθε χαρὰ κ' ἐλπίδα εἶχα χάσει . . .
'Σ ἕνα ποτάμι μ' ἔσυρ' ἡ καρδιά μου,
— Τὸ 'νοιώθετε χωρὶς νὰ σᾶς τὸ πῶ —
Νὰ πέσω νὰ πνιγῶ[6]) εἶχα σκοπό,
Γιὰ νὰ τελειώσουν πλειὰ τὰ βάσανά μου.

Ἔξαφνα μιὰ φωνήτσα[7]) μὲ 'ξαφνίζει,
Γλυκειὰ φωνὴ ποῦ τὴν καρδιὰ ῥαγίζει:
„— Νὰ μὴ γλιστρήσῃς πρόσεξε, καϋμένο[8]),
Γιατ' εἶνε τὸ νερὸ πολὺ βαθύ!"
Γυρίζω . . . 'ς τὸ πλευρό μου μιὰ ξανθὴ
'Εστέκουνταν μὲ πρόσωπο θλιμμένο.

---

[1]) πίπτει. [2]) φέρει. [3]) = ἰατρεύομαι. [4]) ὅ, τι κι' ἂν, was immer.
[5]) = in Strömen. [6]) Conj. Aor. Pass. [7]) Stimmchen. [8]) Armer!

— Ποιὰ εἶσαι σὺ ὅπου γιὰ μὲ φροντίζεις;
„— Ζωὴ μὲ λέν.“ — Σωστό;[1]) ζωὴ χαρίζεις . . .
Μὰ μόνον τὴ ζωὴ τί νὰ τὴν κάνω;
᾿Αγάπη θέλω. — Σκύφτει ᾿ντροπαλή.
Τὸν πόνο μου τῆς λέω[2]), μὲ φιλεῖ . . .
Καὶ πλειά . . . αἴ πλειὰ δὲν θέλω νὰ ᾿πεθάνω.

[1]) wirklich. [2]) = λέγω.

Wörterbuch.

Vorbemerkung.

Die Fürwörter, Präpositionen und Conjunctionen sind in dem folgenden Wörterbuche nicht aufgeführt.

A.

ἄ, oh! ach!
ἄβυσσος, ἡ, Abgrund.
ἀγαθός, -ή, -όν, gut, tugendhaft.
ἀγάλι, langsam; ἀγάλ' ἀγάλι, nach und nach (auch ἀγάλι' ἀγάλια).
ἄγαν, zu, zu sehr.
ἀγανακτῶ, sich ärgern.
ἀγαπάω, lieben; wünschen.
ἀγάπη, ἡ, Liebe.
ἀγαπητική, ἡ, Geliebte.
ἀγαπητός, -ή, -όν, geliebt.
ἀγγελικός, -ή, -όν, engelgleich.
ἀγγελοκάμωτος, -η, -ον, engelschön.
ἄγγελος, ὁ, Bote.
ἄγε, Pl. ἄγετε, wohlan!
ἀγεράκι, τό, Lüftchen, leiser Wind.
ἀγέρι, τό, Luft.
ἀγέρωχος, -ον, stolz.
ἅγιος, -ία, -ον, heilig.
ἀγκάλη, ἡ, die Arme, der Busen, die Umarmung.
ἀγκαλιά, ἡ, Arm.
ἀγκαλιάζω, umarmen.
ἀγναντεύω, ins Gesicht sehen.
ἀγνάντια, gegenüber.
ἀγνεία, ἡ, Reinheit, Keuschheit.
ἀγνισμός, ὁ, Reinigung.
ἀγνός, keusch; unbefleckt.
ἀγνοῶ, -έω, nicht kennen.
ἀγνωμοσύνη, ἡ, Undankbarkeit.
ἀγνώμων, undankbar.
ἄγνωστος, -ον, unbekannt.
ἀγουρίδα, ἡ, unreife Traube.
ἄγουρος, -η, -ον, unreif; jung.
ἀγραμμάτευτος, ungrammatikalisch.
ἀγρεύω, jagen, fischen.
ἄγριος, -α, -ον, wild.
ἀγρός, ὁ, Acker, Feld.
ἄγρυπνος, -ον, schlaflos.
ἀγρυπνῶ, -έω, wachen.
ἀγωνία, ἡ, Angst.
ἀγωνιώδης, angstvoll (?).
ἀδαμάντινος, -η, -ον, Diamanten.
ἀδάμας, ὁ, Diamant.
ἄδεια, ἡ, Erlaubnis.
ἀδέκαστος, -ον, unbestochen, unbestechlich, unparteiisch.
ἀδελφή, ἡ, Schwester.
ἀδέλφι, τό, Brüder, Schwester.
ἀδελφικός, -ή, -όν, brüderlich.

ἀδελφός, ὁ, Bruder.
ἀδελφωμένος, verschwistert.
ἀδερφή = ἀδελφή, ἡ, Schwester.
ἀδιακόπως, ununterbrochen.
ἀδιαλείπτως, unablässig, ununterbrochen.
ἀδιάντροπος, -ον, frech, schamlos.
ἄδικος, -η, -ον, ungerecht; τὸ ἄδικον, das Unrecht.
ἀδικῶ, -έω, unrecht thun.
ἀδιστάκτως (Adv.), ohne Zögern.
ἀδυναμία, Kraftlosigkeit, Schwäche.
ἀδύνατος, -η, -ον, unmöglich.
ἀεί, immer; ἐς —, für immer.
ἀέρας, ὁ, Luft, Wind.
ἀέρι, τό, Luft, Wind.
ἀετός, ὁ, Adler.
ἀηδόνι, τό, Nachtigall.
ἀήρ und ἀέρας, ὁ, Luft.
ἀητός = ἀετός, ὁ, Adler.
ἀθανασία, ἡ, Unsterblichkeit.
ἄθλιος, -α, -ον, unglücklich, elend.
ἀθῷος, -α, -ον, unschuldig.
ἀθῳότης, ἡ, Unschuld.
αἴ, oh! Ach!
αἰδήμων, keusch.
αἰθήρ, -έρος, ὁ, Äther.
αἴθουσα, ἡ, Saal; Zimmer. — ἀκροάσεως Audienzsaal.
αἷμα, τό, Blut.
αἱματηρός, -ά, -όν, blutig.
αἱμάτινος, blutig.
αἱματόχρους, blutfarben.
αἱματωμένος, -η, -ον, blutig.
αἴνιγμα, τό, Räthsel.
αἴρω, erheben.
αἰσθάνομαι, fühlen.
αἰσθηματικός, -ή, -όν, gefühlvoll.
αἴσθησις, ἡ, Sinn.
αἶσχος, τό, Schmach, Schande.
αἰτία, ἡ, Grund, Ursache.
αἴτιος, -α, -ον, schuld (daran).
αἰτιῶμαι, anklagen.
αἴφνης, plötzlich.
αἰών, ὁ (vgl. αἰῶ·ας), Jahrhundert.
αἰῶνας, ὁ, Jahrhundert.
αἰωνίως (Adv.), ewig.
ἀκατάπαυστος, -ον, (Adv.) ἀκατάπαυστα, unaufhörlich.
ἀκάτιον, τό, Kahn, Barke.
ἀκινητῶ, -έω, unbeweglich bleiben.
ἀκόλουθος, -ον, folgend; ἀκόλουθόν εἶνε, es ist folgerichtig; natürlich.
ἀκολουθῶ, -έω, folgen; fortfahren.
ἀκόμη, noch; noch dazu, außerdem.
ἀκουμπῶ, -άω, sich lehnen.
ἀκούω, hören.
ἄκρα, ἡ, Ende, Spitze.
ἀκρίβεια, ἡ, Genauigkeit.
ἀκράτητος, heftig, fessellos.
ἀκριβής, -ές, (Adv.) ἀκριβῶς, genau.
ἀκρόασις, ἡ, das Hören; Audienz.
ἄκρον, -τό, Ende, Spitze.
ἄκρος, -α, -ον, äußerst.
ἀκροῶμαι, horchen.
ἀλαζών, ὁ, ἡ, stolz, prahlerisch.
ἀλείφω, salben.
ἀλήθεια, ἡ, Wahrheit.
ἀληθής, -ές, wahr.
ἀληθεύω, wahr sein.
ἀληθινός, wirklich, echt.
ἀλλά, aber, indessen.
ἀλλάζω (Aor. ἤλλαξα), ändern; wechseln.

ἀλληλοδιαδόχως, nach einander.
ἀλλήλων, -οις, -ους, einander.
ἀλλογενής, -ές, fremd.
ἄλλοθεν, anderswoher.
ἀλλοιθωρίζω, schielen.
ἀλλόκοτος, sonderbar.
ἄλλος, -η, -ο, ander.
ἄλλοτε, ein andermal.
ἀλλοῦ, anderswo.
ἀλλοῦ .... ἀλλοῦ, hier .... dort.
ἄλλως, sonst.
ἄλογον, τό, Pferd.
ἀλοιφή, ἡ, Salbe.
ἄλυσις, ἡ, Kette.
ἀλώπηξ, Gen. -εκος, ἡ, Fuchs.
ἀλωποῦ, ἡ, Fuchs.
ἅμα, sobald als (mit d. Conj.); zugleich; ἐν τῷ ἅμα, sofort.
ἀμαζών, ἡ, Reitkleid.
ἁμάρτημα, τό, Fehler, Sünde.
ἀμείλικτος, unerbittlich.
ἀμελῶ, -έω, vernachlässigen, unterlassen.
ἀμέσως, unmittelbar; sofort, sogleich.
ἀμή, nun wohl!
ἀμηχανία, ἡ, Verlegenheit.
ἄμμος, ἡ, Sand.
ἄμοιρος, -ον, 1. untheilhaftig, 2. unglücklich.
ἀμπέλι, τό, Weinstock.
ἀμφιβάλλω, zweifeln.
ἀμφιβολία, ἡ, Zweifel.
ἀμφιλύκη, ἡ, Dämmerung.
ἀμφορεύς, ὁ, Krug.
ἀμφότεροι, beide.
ἄν, wenn.
ἀναβάζω = ἀναβιβάζω, hinaufbringen.
ἀναβαίνω (Aor. ἀνέβην), besteigen.
ἀναβάλλω, aufschieben.
ἀναβλέπω, wieder sehen.
ἀναβλύζω, hervorsprudeln.
ἀναγεννῶμαι, wiedergeboren werden.
ἀναγινώσκω, lesen (Aor. ἀνάγνωσα).
ἀναγκάζω, zwingen.
ἀναγκαῖος, -ον, nothwendig.
ἀναγκαιῶ, -έω, nöthig sein (?).
ἀνάγκη, ἡ, Nothwendigkeit; — es ist nothwendig.
ἀνάγνωσις, ἡ, Lesen.
ἀνάζηλος, ὁ, ἡ, Nebenbuhler, -in.
ἀναθάλλω, wieder aufblühen.
ἀνάθεμα, τό, Fluch.
ἀναιρῶ, -έω (Aor. ἀνήρεσα), widerlegen.
ἀνακαλύπτω, entdecken.
ἀνακαλῶ, -έω, zurückrufen.
ἀνάκλιντρον, τό, Ruhebett.
ἀνακοινῶ, -όω, mittheilen.
ἀνάκτορα, τά, Palast.
ἀνακύπτω, den Kopf erheben.
ἀναλαμβάνω, zurücknehmen, nehmen.
ἀνάμεσο(ν), zwischen; unter.
ἀναμετράω, genau messen, wägen.
ἀνάμνησις, ἡ, Erinnerung.
ἀναμφίβολος, -ον, unzweideutig; zweifellos.
ἀναντιρρήτως (Adv.), unstreitig.
ἀνάξιος, -α, -ον, unwürdig.
ἀναπαύω, ruhen lassen, ausruhen.
ἀναπετάω, auffliegen.
ἀναπηδάω, aufspringen.
ἀναπληρόω, ersetzen.
ἀναπνέω, athmen.
ἀναπόδεικτος, unerweisbar.

ἀνάπτω, anzünden.
ἄναρθρος, -ον, inarticuliert.
ἀνάρπαστος, -ον, geraubt; —ν σύρω, fortreißen.
ἀνάσασις, das Aufathmen.
ἀνασείω, schütteln.
ἀνασκαλεύω τι, einer Sache nachgraben, nachspüren.
ἀνασκάπτω, graben.
ἀνασπάω, ziehen.
ἀνάσσων, ὁ, Herrscher.
ἀνάστασις, ἡ, Auferstehung.
ἀνατέλλω, aufgehen (Sonne).
ἀνατολή, ἡ, Osten.
ἀνατρέφω (Aor. ἀνέθρεψα), erziehen.
ἀνατροφή, ἡ, Erziehung.
ἀναφύομαι, entstehen, wachsen.
ἀναχαιτίζομαι, anhalten (intr.).
ἀναχωρῶ, -έω, sich zurückziehen, fortgehen.
ἀναψύχω, erfrischen, erquicken.
ἀνδρειωμένος, -η, -ον, tapfer.
ἀνδρόγυνον, τό, Paar (Mann und Weib).
ἀνεγείρω, erheben; Pass. sich erheben.
ἀνεκτός, -ή, -όν, erträglich.
ἄνεμος, ὁ, Wind.
ἄνευ (mit Gen.), ohne.
ἀνέχομαι, dulden (Aor. ἀνήχθην).
ἀνεψιός, ὁ, Neffe.
ἀνήκουστος, -ον, unerhört.
ἀνήκω, gehören, zukommen.
ἀνηλεής, -ές, mitleidslos.
ἀνήλιος, -ον, sonnenlos.
ἀνήρ, Gen. ἀνδρός (= vulg. ἄνδρας), Mann.
ἀνήσυχος, unruhig.
ἀνησυχῶ, -έω, sich beunruhigen.
ἀνθίζω, blühen.
ἀνθός, ὁ = τὸ ἄνθος, Blume, Blüte.
ἀνθρώπινος, menschlich.
ἀνθρωπίσκος, ὁ, Menschlein.
ἄνθρωπος, ὁ, Mensch.
ἀνία, ἡ, Kummer, Schmerz.
ἀνίατος, -ον, unheilbar.
ἀνίερος, -ον, unheilig; verworfen.
ἀνίλεως, grausam, unhold.
ἀνίσταμαι (Aor. ἀνεστήθηκα), sich erheben.
ἀνίσως, sofern, wenn.
ἀνοησία, ἡ, Dummheit.
ἀνόητος, -η, -ον, thöricht, unklug.
ἀνοίγω (Aor. ἤνοιξα), öffnen.
ἀνοικοδομή, Wiederaufbau.
ἀνοικοδομῶ, -έω, neu aufbauen.
ἀνοικτός, -ή, -όν, offen.
ἄνοιξις, ἡ, Frühling.
ἄνοστος, fade, geschmacklos.
ἀνταμώνω (Aor. ἀντάμωσα), einholen, zusammentreffen mit jem.
ἀντεκδικοῦμαι, sich rächen.
ἀντεξετάζω, confrontieren, untersuchen.
ἀντί (mit Gen.), statt.
ἀντίθετος, -ον, gegenüberliegend.
ἀντικρύζω, begegnen.
ἀντιλάλημα, τό, Echo.
ἀντιλέγω (Aor. ἀντεῖπον), widersprechen.
ἀντιπαλεύω = ἀντιπαλαίω, kämpfen.
ἀντίπερα(ν), gegenüber.
ἀντιστρόφως (Adv.), umgekehrt.
ἀντλῶ, schöpfen.

ἀνύπανδρος, unverheiratet; Junggeselle.
ἀνυπομόνως (Adv.), ungeduldig.
ἀνυπόφορος, -ον, unerträglich.
ἄνω, oben; διὰ τὸν — λόγον, wegen des obigen Grundes.
ἄνωθεν, von oben; oberhalb.
ἀνωμαλία, ἡ, Unregelmäßigkeit.
ἀνωνύμως (Adv.) namenlos, anonym.
ἀξία, ἡ, Wert.
ἀξίζω, wert sein.
ἀξιόλογος, -ον, bemerkenswert, vorzüglich.
ἀξιοπρέπεια, ἡ, Würde.
ἄξιος, -α, -ον, 1. würdig, wert. 2. imstande, fähig.
ἀξίωμα, τό, Grundsatz.
ἀπαγγέλλω, aussprechen, recitieren.
ἀπαγορεύω, verbieten.
ἀπάγω, davonführen, entführen.
ἀπάθεια, Leidenschaftslosigkeit, Ruhe.
ἀπαίδευτος, ungebildet.
ἀπαίσιος, -α, -ον, verhängnisvoll, unglücklich.
ἀπαιτῶ, -έω, fordern, verlangen.
ἀπαλείφω, abwischen, auslöschen.
ἀπαλός, -ή, -όν, weich, zart.
ἀπαντέχω, erwarten.
ἀπάντησις, ἡ, Erwiderung.
ἀπάνω, oben, hinauf.
ἀπαράλλακτος, gleich.
ἀπαριθμῶ, -έω aufzählen.
ἀπατάω, betrügen, täuschen.
ἀπατεών, ὁ, Betrüger.
ἀπειλῶ, -έω, (be)drohen.
ἀπειλητικός, -ή, -όν, drohend.
ἀπειράκις, unendlich, vielmal.
ἀπελέκητος, -ον, 1) unbehauen, 2) grob.
ἀπελπισιά = ἀπελπισία, ἡ, Verzweiflung.
ἀπίστευτος, unglaublich.
ἄπιστος, untreu.
ἀπληστία, ἡ, Unersättlichkeit, Habsucht.
ἄπληστος, -ον, unersättlich.
ἁπλόνω, ausstrecken; Pass. sich — (Aor. ἡπλώθην).
ἁπλοῦμαι, sich erstrecken.
ἁπλοῦς, -ῆ, -οῦν, einfach.
ἀποβλέπω, zielen auf, jem. angehen.
ἀπόγνωσις, ἡ, Verzweiflung.
ἀπόγονος, ὁ, Nachkomme.
ἀποδεικνύω, beweisen.
ἀποδεκτός, -ή, -όν, annehmbar.
ἀποθαίνω, sterben.
ἀποθέτω, absetzen (Hut).
ἀποθνήσκω, sterben (Aor. ἀπέθανον).
ἀποκαθιστάω = ἀποκαθιστάνω, machen (zu).
ἀποκαλῶ, -έω, nennen.
ἀποκάτω, unten.
ἀποκοιμοῦμαι, einschlafen.
ἀποκρίνομαι (Aor. ἀπεκρίθην), antworten.
ἀπόκρισις, ἡ, Antwort.
ἀπόκτησις, ἡ, Erwerbung.
ἀποκτῶ, -άω, erwerben.
ἀπολαύω, genießen.
ἀπόλλυμαι (Aor. ἀπωλέσθην), umkommen, sterben.
ἀπολογία, ἡ, Rechtfertigung, Entschuldigung.
ἀπομακρύνομαι, sich entfernen.
ἀπομακρύνω, entfernen.

ἀπομνημονεύματα, τὰ, Memoiren.
ἀπονεκρῶμαι, sterben.
ἀποπέμπω, fortschicken.
ἀποπλανῶ, irreleiten.
ἀποπλύνω, abspülen, abwaschen.
ἀποπνέω, den Geist aufgeben.
ἀπορία, ἡ, Verlegenheit.
ἀπορῶ, -έω, sich wundern.
ἀποστηθίζω, auswendig lernen.
ἀποστίλβω, ausstrahlen.
ἀποστρέφω, abwenden; Pass. sich —, verabscheuen.
ἀποσύρομαι, sich zurückziehen, sich entfernen.
ἀποτελῶ, -έω, vollenden; ausmachen.
ἀποτίθεμαι (Aor. ἀπέθεσα), ablegen.
ἀποτίθημι, hinsetzen.
ἀποτολμάω, wagen.
ἀποτυχία, ἡ, Missgeschick, Unglück.
ἀποφασίζω, 1. entscheiden; 2. aufgeben (einen Kranken).
ἀπόφασις, ἡ, Entschlossenheit, Entschluss.
ἀποφεύγω (Aor. ἀπέφυγον), vermeiden.
ἀποχαιρετίζω (mit Acc.), sich verabschieden (von jem.).
ἀποχωρῶ, -έω, abgehen.
ἀπόψε, heut' Abend.
ἀπωθῶ, -έω, verstoßen.
ἀπώλεια, ἡ, Verlust.
ἀπώτατα, in der (die) Ferne.
ἀπωτέρω, weiter, entfernter.
ἄρα, also.
ἆρα = ἄρα, Fragepartikel.
ἀρά, ἡ, Fluch.
ἀράδα, ἡ, Reihe; Zeile.
ἀργά (Adv.), spät.
ἀργαστῆρι, τό, Laden, Werkstatt.
ἀργοπορῶ, -έω, zögern.
ἀργυραυγής, -ές, silberglänzend.
ἀργυρικός, -ή, -όν, geldlich.
ἀργύριον, τό, Geld.
ἄργυρος, ὁ, Silber.
ἀρεστός, -ή, -όν, beliebt, angenehm.
ἀρέσω = ἀρέσκω, gefallen.
ἀρέσκομαι, gern thun.
ἀρετή, ἡ, Tugend; Vorzug (den man hat), gute Eigenschaft.
ἀριθμός, ὁ, Zahl.
ἀριθμῶ, -έω, zählen.
ἀριστερά, ἡ, die Linke.
ἀριστερόθεν, von links, auf der linken Seite.
ἀρκετός, -ή, -όν, genügend.
ἀρκῶ, -έω, genügen.
ἅρμα, τό, Wagen.
ἁρμόζω, passen für (Dativ); sich ziemen.
ἀρνί, τό, Lamm.
ἀρνοῦμαι, verweigern; verleugnen.
ἁρπάζω, rauben, an sich reißen.
ἀρρωστάω, krank werden.
ἀρρωστία, ἡ, Krankheit.
ἄρρωστος, krank.
ἀρσενικόν, τό, Knabe.
ἀρχίζω, anfangen.
ἀρχινάω = ἀρχίζω, beginnen.
ἀρχινίζω, anfangen.
ἀρχιρῶ, anfangen
ἄρωμα, τό, Wohlgeruch.
ἄς (contrahiert aus ἄφες, lass), mit folgendem Conjunctiv bezeichnet es einen Wunsch oder eine Aufforderung.

ἀσαλεύτως, unumstößlich (Adv.).
ἀσημένος, -α, -ον, silbern.
ἀσημικόν, τό, Silber; Geld.
ἀσθένεια, ἡ, Schwäche, Krankheit.
ἀσθενής, -ές, schwach, krank.
ἀσθενῶ, -έω, krank werden.
ἀσκαρδαμυκτί, festen Blicks (Adv.).
ἀσκεψία, ἡ, Unüberlegtheit, Gedankenlosigkeit.
ᾆσμα, τό, Lied.
ἀσμένως (Adv.), gern.
ἀσπάζομαι, küssen.
ἀσπασμός, ὁ, Kuss.
ἀσπαστός, -ή, -όν, angenehm.
ἀσπράδα, ἡ, Weiße.
ἄσπρος, -α, (-η), -ον, weiß.
ἄστατος, -ον, unstät.
ἀστέρι, τό, Stern.
ἀστερόεις, -εσσα, -εν, gestirnt.
ἄστοργος, -ον, lieblos.
ἀστράπτει, blitzen.
ἄστρι, τό, Stern.
ἄστρον, τό, Stern.
ἀσυγκρίτως (Adv.), unvergleichlich.
ἀσφάλεια, ἡ, Sicherheit.
ἀσφαλής, -ές, sicher.
ἄσχημος (-η), -ον, häßlich.
ἀσχολία, ἡ, Beschäftigung.
ἄτακτος, ungeordnet.
ἀτάραχος, -ον, ungerührt, ruhig.
ἀτενίζω, starr ansehen.
ἀτίμητος, -ον, unschätzbar.
ἄτιμος, -η, -ον, entehrt.
ἀτμός, ὁ, Dampf, Dunst.
ἀτραπός, ἡ, Pfad.
αὐγερινός, ὁ, Morgenstern.
αὐγή, ἡ, Morgenröthe.
αὐγόν, τό, Ei.
αὐθωρεί, sofort.
αὐλαία, ἡ, Vorhang.
αὐξάνω, vermehren (Aor. ηὔξησα).
αὔριο, morgen.
αὐτεπάγγελτος, freiwillig.
αὐτοσχεδιασμός, ὁ, Improvisation; μὲ — -ούς, von ungefähr.
αὐτοῦ, dort.
αὐτοχειριάζομαι, Selbstmord begehen.
ἀφαίρεσις, ἡ, Zerstreuung.
ἀφαιρῶ, -έω, wegnehmen (Aor. ἀφήρεσα).
ἀφανίζομαι, verschwinden.
ἀφελής, -ές, natürlich, unbefangen, naiv.
ἀφέντης = αὐθέντης, ὁ, Herr.
ἀφήνω, lassen (cf. Wd., S. 59).
ἄφθονος, -ον, reichlich; ἄφθονα (Adv.).
ἀφοσίωσις, ἡ, Ergebenheit, Anhänglichkeit.
ἀφοῦ, nachdem, als; da ja.
ἀφράτος, -η, -ον, frisch.
ἄφωνος, stumm.
ἄχαρις, reizlos, anmuthlos.
ἀχάριστος, -η, -ον, undankbar.
ἄχαρος, -η, -ον, freudlos.
ἀχνός, -ή, -όν, bleich.
ἀχούρι, τό, Pferdestall.
ἀχρεῖος, -α -ον, schlimm, böse.
ἀχτίδα, ἡ, Strahl.
ἄχυρον, τό, Stroh.

B.

βάγια, ἡ, Amme.
βαδίζω, gehen, schreiten.

βάδισμα, τό, Gang.
βάζω, setzen, legen, stellen, hineinthun.
βαθμηδόν, nach und nach.
βάθος, Tiefe; Hintergrund (des Theaters).
βαθύς, -εῖα, -ύ, tief.
βάλλω (Aor. ἔβαλον), setzen, legen, stellen.
βαλσαμόνω, balsamieren.
βάλσ(ι), τό, Walzer.
βάνω, setzen, legen, hineinthun; — ἐς τὸν νοῦν, zu Herzen nehmen.
βάπτω (Aor. II. Pass. ἐβάφην), 1. färben; 2. eintauchen.
βάρβαρος, ὁ, Barbar, Wilder.
βαρβαρότης, ἡ, Barbarei.
βαρέθηκα, Aor. zu βαρύνομαι, überdrüssig sein.
βάρος, τό, Schwere; Last.
βαρυθυμῶ, -έω, schwermüthig sein.
βαρύς, -εῖα, ύ, schwer.
βαρῶ, -έω u. -άω, schlagen, treffen.
βασανίζω, quälen.
βάσανον, τό, Qual.
βασίζομαι, sich gründen.
βασιλεία, ἡ, Königreich.
βασιλειάς, ὁ, König.
βασίλειος, -ον, königlich.
βασιλεύω, König sein.
βασίλισσα, ἡ, Königin.
βασιλοποῦλα, ἡ. Prinzessin.
βασιλόπουλον, τό, Prinz.
βάσις, ἡ, Grundlage, Grund.
βαστάω, tragen, halten.
βαυκαλίζω = βαυκαλῶ, in den Schlaf singen.
βάφω = βάπτω.
βγάζω, herausziehen.
βγαίνω (Aor. ἔβγηκα), ausgehen.
βεβαιόνω, versichern.
βέβαιος, -α, -ον, sicher, gewiss.
βεβαιόω, versichern
βέλτιστος, best.
βεργί, τό, Reif, Ring.
βῆμα, τό, Schritt.
βήχω, husten.
βιά = βία, ἡ, Gewalt.
βιάζω, zwingen.
βίαιος, -α, -ον, heftig; Adv. βιαίως.
βιβλίον, τό, Buch.
βιογραφῶ, -έω τινά, jemandes Leben beschreiben.
βιός, ὁ, Hab' und Gut, Vermögen.
βίος, ὁ, Leben.
βλάπτω, schaden.
βλέμμα, τό, Blick
βλέπω (cf. Wd. S. 59), sehen.
βλωμός, ὁ, Bissen.
βογκάω = βογγάω, brüllen; heulen, sausen.
βοήθεια, ἡ, Hilfe.
βοήθημα, τό, Hilfsmittel.
βοηθῶ, -έω, helfen.
βομβίζω, schießen (von der Flinte).
βορρηᾶς, ὁ, Nordwind.
βόσκω, weiden.
βουλεύομαι, planen.
βουνί, τό, Berg.
βουνό, τό, Berg.
βόσκω, ernähren, füttern; weiden.
βραγχνός, -ή, -όν, heiser.
βράδυ, τό, Abend.
βραδύνω, zögern.

βράζω, kochen.
βραχίων, -ονος, ὁ, Arm.
βράχος, ὁ, Fels.
βρέφος, τό, kleines Kind.
βρέχει, es regnet.
βροντοβολῶ, dröhnen, erschallen.
βροντῶ, donnern.
βροχή, Regen.
βρόχος, ὁ, die Schlinge.
βρύσις, ἡ, Quelle.
βυθίζω, untertauchen.

Γ.

γαιάνθραξ, ὁ. Steinkohle.
γάλα, τό, Milch.
γαλανός, -ή, -όν, blau.
γαλήνη, ἡ, Windstille, ruhige See.
γάμος, ὁ, Ehe; Hochzeit.
γαμπρός, ὁ = γαμβρός, Schwiegersohn.
γατάκι, τό, Kätzchen.
γάτος, ὁ, Katze.
γιατρός, ὁ, Arzt.
γαυγίζω, bellen.
γειά, ἡ, Gesundheit; γεία σου, sei gegrüßt.
γειτονοποῦλα, ἡ, junge Nachbarin.
γείτων, ὁ (vgl. γείτονας), Nachbar.
γελαστός, -ή, -όν, lächelnd.
γελάω, lachen.
γέλοιον, τό, Lächeln.
γελοῖος, -α, -ον, lächerlich.
γεμίζω, füllen (mit = Acc.).
γένεσις, ἡ, Geburt.
γενετή, ἡ, Geburt.
γενική, ἡ, (gramm.) Genitiv.
γενναῖος, -α, -ον, edel, tapfer.
γενναιότης, ἡ. Muth.
γέννησις, ἡ, Geburt.
γεννάω, zeugen; Pass. geboren werden.
γένος, τό, Geschlecht, Familie; Volk.
γέρας, τό, Belohnung.
γέρνω, neigen, senken; sich neigen.
γεφύρι, τό, Brücke.
γήλοφος = γεώλοφος, ὁ, Hügel.
γηραιός, -ά, -όν, alt.
γιά (= γειά), auf! wohlan!
γιατί, warum?
γίνομαι (Wd., S. 60), werden, geschehen.
γινώσκω, wissen, kennen, erkennen.
γιομάτος = γεμάτος, voll.
γιομίζω = γεμίζω, füllen (mit Acc.).
γκαβόνομαι (Aor. -ώθηκα), schielen.
γκαβός, -ή, -όν, schielend.
γλαρός, trübe, glanzlos.
γλεντίζω, belustigen.
γλιγγλίζω, klirren.
γλιστρῶ, -έω, ausgleiten.
γλυκοφιλῶ, -έω, zärtlich küssen.
γλυκύς, -εῖα, -ύ, süß.
γλυτόνω (Aor. ἐγλύτωσα), retten, befreien.
γλῶσσα, ἡ, Zunge.
γνήσιος, -α, -ον, echt, rein.
γνώμη, ἡ, Verstand.
γνωρίζω, kennen, wissen; kennen lernen (Nebenform γνωρίσκω).
γνῶσις, ἡ, Kenntnis, Wissen, Einsicht.

γόητρον, τό, Zauber, Reiz.
γονατίζω, knien.
γονεῖς, Eltern.
γόνυ, Gen. -ατος, τό, Knie.
γονυκλιτῶ, knien.
γονυπετής, -ές, knieend.
γονυπετῶ, -έω, sich auf die Knie werfen.
γουλιά, ἡ, Schluck (?); γουλιὰ γουλιά, schluckweise.
γραῖα, ἡ, das alte Weib.
γράμμα, τό, Brief.
γραμματική, ἡ, Grammatik.
γραπτός, -ή, -όν, geschrieben.
γραφεῖον, τό, Schreibtisch; Bureau.
γραφεύς, ὁ, Schreiber.
γραφή, ἡ, Brief; das Schreiben.
γρηά, ἡ, die alte Frau.
γρήγορα (Adv.), schnell.
γρίνια, ἡ, Streit.
γυαλίζω, blank machen, putzen.
γυιός, ὁ, Sohn.
γυμνός, -ή, -όν, nackt; ohne Kenntnis.
γύμνωσις, ἡ, Nacktheit.
γυνή (vulg. γυναῖκα), Weib.
γυρίζω, sich drehen; umkehren; suchen; verlangen.
γύρω, ringsum.
γωνία, ἡ, Ecke.

Δ.

δά, wirklich! in der That! doch!
δαγκάνω (Aor. -ασα), beißen.
δαιμονίζομαι, rasen, von einem bösen Geist besessen werden.
δάκρυ, τό, Thräne.
δακρύζω, weinen.
δάκρυον, τό, Thräne.
δακρύρρους, in Thränen gebadet.
δακρυσμένος, -η, -ον, thränend.
δακρύω, weinen.
δακτυλίδιον, τό, Ring.
δακτύλιος, ὁ, Ring.
δάκτυλος, ὁ, Finger.
δανείζω, leihen; — ομαι, sich etw. leihen.
δαπανῶ, -άω, ausgeben; verwenden.
δάσος, τό, Forst, Wald, Dickicht.
δαχτυλίδι, τό, Ring.
δέ, und; aber; andererseits.
δεικνύω (Aor. ἔδειξα), zeigen.
δειλιάζω, den Muth verlieren.
δειλός, -ή, -όν, feig.
δείχνω, zeigen.
δεκαετής, -ές, zehnjährig.
δελλάλης, ὁ, Ausrufer.
δὲν, nicht.
δένδρον, τό, Baum.
δένω (Aor. ἔδεσα), binden (Aor. Pass. ἐδέθηκα).
δεξιᾷ, zur Rechten, rechts.
δεξιόθεν, (von) rechts.
δέρνω, schlagen, treffen.
δέσιμον, τό, Binden, Fesseln; εἶνε τρελλὸς διὰ — ν, er ist so toll, dass man ihn binden muss.
δέσποινα, ἡ, Dame.
δέχομαι, empfangen, aufnehmen.
δή, veraltet für δά.
δηλαδή, nämlich.
δηλητήριον, τό, Gift.
δημιουργός, ὁ, Schöpfer.

δημιουργῶ, -έω, schaffen, hervorbringen.
δημογέρων, Ältester, Vorsteher einer Gemeinde.
δημοδιδάσκαλος, Schulmeister.
δημοσίευσις, ἡ, Veröffentlichung.
δημοσιεύω, veröffentlichen.
διά, durch, mit (Mittel).
διὰ παντός, fortwährend.
διαβάζω, lesen, studieren; lernen.
διαβαίνω, durchschreiten; vorbeigehen.
διάβολος, ὁ, Teufel.
διαγωγή, ἡ, die Führung, das Benehmen.
διάδημα, τό, Krone, Diadem.
διαδοχή, ἡ, die Folge, Erbfolge.
διάθεσις, ἡ, Verfügung.
διαθήκη, ἡ, Testament.
διακόπτομαι, sich unterbrechen, unterbrochen werden.
διακόπτω, unterbrechen.
διακόσμησις, ἡ, Toilette.
διακρίνω, unterscheiden.
διακυμαίνομαι, wogen.
διαλαλῶ, -έω, überall erzählen, verbreiten.
διαλέγω, wählen.
διάλεκτος, ἡ, Dialekt.
διαλύω, lösen; schlichten.
διαμάντι, τό, Diamant.
διαμαρτύρομαι, protestieren.
διανοίγομαι, sich öffnen.
διαπλάττω, bilden, hervorbringen.
διαπλόνω, entfalten.
διαπραγματεύομαι, verhandeln.
διασκεδάζω, sich zerstreuen, sich unterhalten.
διάστημα, τό, Zwischenraum.
διασχίζω, spalten.
διατάσσω, anordnen (Aor. διέταξα).
διατελῶ, -έω, fortfahren; διατελῶ κρατῶν, ich halte fortwährend fest.
διατί, warum?
διατριβή, ἡ, Aufenthalt: Beschäftigung.
διατρίβω, verweilen, sich aufhalten.
διαυγής, -ές, durchsichtig.
διαφέρω, sich unterscheiden; διαφέρομαι, sich streiten.
διαφορά, ἡ, Unterschied; Zwistigkeit.
διάφορος, -ον, verschieden.
διδασκαλία, ἡ, Unterricht.
διδάσκαλος, ὁ, Lehrer.
διδάσκω, lehren; Pass. lernen (Aor. ἐδιδάχθην).
δίδω (Aor. ἔδων, ἔδωσα), geben. — μάχην eine Schlacht liefern.
δίδωμι, geben.
διέγερσις, ἡ, Erweckung, Anreiz.
διέξοδος, ἡ, Ausweg.
διευθύνω, führen; Pass. sich begeben.
διηγοῦμαι erzählen.
δικάζω, richten, urtheilen.
δικαιολόγησις, ἡ, Entschuldigung.
δίκαιον, τό, Recht.
δικαίωμα, τό, Recht.
δικαίως (Adv.), gerecht, mit gutem Recht.
δικαστήριον, τό, Gericht(shof).
δικαστής, ὁ, Richter.
δίκη, ἡ, Urtheil.
δίνω = δίδω, geben.
διό, daher.

διοίκησις, ἡ, Verwaltung.
διόλου (= δι' ὅλου), durchaus.
διορθόω, bessern.
διορθωτής, ὁ, Verbesser.
διορία, Termin, 's ὀχτὼ 'μέραις διορία, innerhalb acht Tagen.
διότι, denn.
διστάζω, zweifeln.
διχόνοια, ἡ, Zwietracht, Streit.
δίχως, ohne. δίχως — δίχως, weder — noch.
δίψα, ἡ, Durst.
διώκω, fortjagen.
διώχνω, fortjagen.
δοκιμάζω, versuchen.
δοκιμαστήριον, τό, Prüfung.
δόκιμος, -ον, classisch.
δόλος, ὁ, List.
δόντι, τό, Pl. δόντια, Zahn.
δόξα, ἡ, Ruhm; — τῷ θεῷ, Gott sei gelobt.
δόσις, ἡ, Gabe, Geschenk.
δουλειά = δουλεία, ἡ, Werk, Arbeit, Beschäftigung.
δουλεύω, dienen, bedienen.
δούλη, ἡ, Dienerin.
δοῦλος, ὁ, Sclave.
δράκων, -οντος, ὁ, Drachen.
δραματικός, -ή, -όν, dramatisch.
δράττω, ergreifen (mit Gen.).
δράττομαι, ergreifen, erfassen.
δρόμος, ὁ, Weg.
δροσά = δροσιά, ἡ, Thau.
δρόσος, ἡ, Thau, Frische.
δροσερός, -ά, -όν, frisch.
δυαλίζομαι, sich spiegeln.
δύναμαι, können.
δύναμις, ἡ, Kraft, Macht.
δυνατός, -ή, -όν, 1. mächtig, 2. möglich.
δυσειδής, -ές, häſslich.
δυσκολία, ἡ, Schwierigkeit.
δύσκολος, -η, -ον, schwierig.
δυσπιστῶ, -έω, miſstrauen.
δυσπέραστος, schwer überschreitbar.
δυσπιστία, ἡ, Miſstrauen.
δυστυχής, -ές, unglücklich.
δυστυχισμένος, -η, -ον, unglücklich.
δύω, untergehen.
δωμάτιον, τό, Zimmer.
δώρημα, τό, Gabe, Geschenk.
δῶρον, τό, Geschenk.
δωρῶ, -έω, schenken.

E.

ἐάν = ἄν.
ἑαυτός. ὁ ἑαυτός μου, ich selbst.
ἑβδομάδα, ἡ, Woche.
Ἑβραῖος, ὁ, Hebräer.
ἐγγύς (mit Gen.), bei.
ἐγγυῶμαι, bürgen.
ἐγείρω, erwecken; erheben.
ἐγείρομαι, erwachen; aufstehen.
ἐγκάρδιος, herzlich, aufrichtig.
ἔγκλημα, τό, Verbrechen.
ἐγκληματίας, ὁ, Verbrecher.
ἔδαφος, τό, Fuſsboden.
ἐδῶ, hier; hierher.
ἔθνος, τό, Volk.
ἐθνοφύλαξ, ὁ, Nationalgardist.
εἰ, wenn; εἰ δυνατόν, wenn möglich.
εἰδήμων, kundig.

εἴδησις, ἡ, Wissen, Kenntnis.
εἶδον, Aor. von βλέπω; Conj. νὰ ἴδω; ἔχω ἴδει, ich habe gesehen.
εἴθε, o dass doch!
εἰκοσαετής, zwanzig Jahre alt.
εἰκών, -όνος, ἡ, Bild.
εἰλικρινής, -ές, aufrichtig; Adv. εἰλικρινῶς.
εἵμαρται, es ist (vom Schicksal) bestimmt.
εἶναι (= vulg. εἶνε), er ist.
εἰρήνη, ἡ, Friede.
εἰς, in.
εἰσαγγελία, ἡ, Staatsanwaltschaft.
εἰσέρχομαι, eintreten.
εἴσοδος, ἡ, Eingang, Zugang.
εἰσπράττω, eincassieren, einziehen (Geld).
εἶτα, dann, darauf.
ἔκαμον, Aor. von κάμνω.
ἐκδίδω, herausgeben, veröffentlichen.
ἐκδίκησις, ἡ, Rache.
ἐκεῖ, dort.
ἐκκλησιά = ἐκκλησία, ἡ, Kirche.
ἐκκλησιαστικός, -ή, -όν, kirchlich.
ἐκκλίνω, vermeiden, ausweichen.
ἐκλέγω (Aor. Pass. ἐκλέχθην), wählen.
ἐκλείπω, verschwinden.
ἐκλογή, ἡ. Wahl.
ἐκμακρύνω, sich entfernen.
ἔκπληκτος, -ον, erstaunt.
ἔκπληξις, ἡ, Erschrecken, Erstaunen.
ἐκπλήττω, in Erstaunen versetzen.
ἐκσκλαβόνω, befreien (Sclaven).
ἔκτακτος, außerordentlich.
ἐκτελῶ, -έω, ausführen, vollenden (Aor. Pass. ἐξετελέσθην).
ἐκτός (mit Gen.), außer.
ἐκτὸς ἄν, außer dass.
ἔκτοτε, seitdem.
ἐκφοβῶ, -έω, in Furcht setzen; durch Furcht abzwacken.
ἔκφρων, sinnlos.
ἐκφυτρόνω, sprossen (Aor. ἐξεφύτρωσα).
ἐκχέομαι, sich ergießen.
ἔκχυσις, ἡ, Ergießung.
ἔλα, komm! Pl. ἐλᾶτε (cf. Wb. S. 60, § 160).
ἐλαιοδοχεῖον, τό, Ölflasche.
ἐλαύνω, vorwärts treiben.
ἐλαφρός, -α, (-ή), -όν, leicht.
ἐλαφρύνω, erleichtern.
ἐλάχιστος, -η, -ον, kleinst; geringst.
ἐλεγεῖον, τό, Elegie.
ἐλεεινός, -ή, -όν, erbärmlich.
ἐλεέω, bemitleiden.
ἔλεος, τό, Mitleid.
ἐλευθεριά, ἡ, Freiheit.
ἐλευθέριος, -α, -ον, frei, edel.
ἐλεύθερος, -α, -ον, frei (von = Genit.).
ἐλεῶ, -έω, bemitleiden.
ἔλθω, siehe ἔρχομαι.
ἐλλείπω, fehlen, abwesend sein.
ἔλλειψις, ἡ, Mangel.
ἐλπίδα = ἐλπίς, ἡ, Hoffnung.
ἐλπίζω, hoffen.
ἐμβάζω (Aor. ἔμβασα), hineinführen, hineinthun.
ἐμβαίνω (Aor. ἐμβῆκα; Conj. νὰ ἐμβῶ), hineingehen cf. Wb. S. 61.
ἐμβάς (Gen. -άδος), ἡ, Strumpf.
ἐμβλέπω, (hinein-)blicken.
ἐμπαθής, -ές, krank, leidend.

εἰρηνοποιῶ, -έω, versöhnen.
ἐμπειρία, ἡ, Erfahrung.
ἐμπίπτω, hineinfallen, hineingerathen.
ἐμπιστεύομαι, sich anvertrauen; jemandes Obhut anvertrauen.
ἐμπιστευτικός, -ή, -όν, vertraulich.
ἐμπιστοσύνη, ἡ, Vertrauen.
ἐμποδίζω, verhindern.
ἐμπόρευμα, τό, Ware.
ἐμπορεύομαι, handeln.
ἐμπορικός, -ή, -όν, commerziell, kaufmännisch.
ἔμπορος, ὁ, Kaufmann.
ἐμπορῶ, -έω, können.
ἐμπρός, vor; vorwärts.
ἔμπροσθέν τινος, vor, in Gegenwart.
ἐμφανίζομαι, sich zeigen, erscheinen.
ἔμφυτος, -ον, eingepflanzt; angeboren.
ἐναγκαλίζομαι, umarmen.
ἐναγκαλισμός, ὁ, Umarmung.
ἐνάγω (Aor. ἐνήγαγον), verklagen (mit d. Zusatz: εἰς τὴν κρίσιν).
ἐναμίλλως (Adv.), um die Wette.
ἐναντιόνομαι, sich widersetzen.
ἐναντίος, -α, -ον, entgegengesetzt; τὸ —, im Gegentheil.
ἐναργής, -ές, klar, offenbar. Adv. ἐναργῶς.
ἐνδεχόμενος, -ον, möglich.
ἔνδοθι, drinnen; τὰ ἔνδοθι, das Innere.
ἔνδυμα, τό, Kleid.
ἐνδύομαι, sich anziehen.
ἐνέργεια, ἡ, Wirkung, Kraft, Thätigkeit.
ἐνθουσιασμός, ὁ, Begeisterung.

ἐνθυμίζω, jem. erinnern.
ἐνθυμοῦμαι, sich erinnern (mit Acc.).
ἔννοια, ἡ, Gedanke; Sorge.
ἔννοια σου, sei ruhig! unbesorgt.
ἐννοῶ, -έω, verstehen; ἐννοεῖται, es versteht sich von selbst.
ἔνοχος, -ον, schuldig.
ἐντέλεια, ἡ, Vollständigkeit; κατ' ἐντέλειαν = ἐντελῶς.
ἐντελής, -ές, ἐντελῶς (Adv.), vollständig.
ἐντός (mit Gen.), innerhalb, in.
ἐντρέπομαι (Aor. ἐνετράπην), sich schämen.
ἐντροπαλός, -ή, -όν, schamerfüllt, scheu.
ἐντροπή, ἡ, Scham, Scheu.
ἐνῷ, während.
ἐνώπιον (m. Genit.), vor, in Gegenwart, gegenüber.
ἐξάγω, hervorziehen.
ἐξάδελφος, ὁ, Vetter.
ἐξαίρεσις, ἡ, Ausnahme.
ἐξαιρέτως (Adv.), besonders.
ἐξαίσια (Adv.), herrlich!
ἐξακολουθῶ, -έω, fortfahren.
ἐξάμβλωμα, τό, Fehlgeburt; Auswürfling.
ἐξάπτομαι, entflammt werden.
ἐξαρπάζω, entreißen.
ἐξαρτῶμαι, abhängen.
ἔξαφνα = ἐξαίφνης, plötzlich.
ἐξετάζω, prüfen.
ἐξευρίσκω (Aor. ἐξηῦρον), ausfindig machen, ermitteln.
ἐξηγοῦμαι, erklären.
ἑξῆς, ferner; ὁ, ἡ, τὸ ἑξῆς, folgend.
ἐξογκοῦμαι, anschwellen.

ἐξοδεύω, ausgeben; verwenden.
ἔξοδον, τό, Ausgabe.
ἔξοδος, ἡ, Ausgang.
ἐξουθενητής, ὁ, Verächter.
ἐξοχή, ἡ, Land (im Gegensatz zur Stadt.)
ἐξυπνίζω, erwecken; erwachen.
ἐξύπνισις, ἡ, Erwachen.
ἔξυπνος, -η, -ον, wachend.
ἐξυπνῶ, -έω, erwachen.
ἔξω, außerhalb, heraus.
ἐξωτερικός, -ή, -όν, äußerer, -e, -es.
ἑορτή, ἡ, Fest.
ἐπάγγελμα, τό, Beruf.
ἐπάγομαι, begleitet sein von (Acc.).
ἐπάγω, führen.
ἐπανατέλλω, wieder aufgehen (Sonne).
ἐπανέρχομαι, zurückkehren.
ἐπανορθόω, verbessern.
ἐπειδή, denn; weil.
ἐπειδής = ἐπειδή, da, nachdem.
ἐπενδύτης, ὁ, Paletot.
ἐπεύχομαι, wünschen.
ἐπιγράφω, betiteln.
ἐπιδεξιότης, ἡ, Geschicklichkeit.
ἐπιδέχομαι, zulassen.
ἐπιζητῶ, -έω, eifrig versuchen.
ἐπιζῶ, -έω, überleben.
ἐπιθυμητής, ὁ, einer der etwas (Gen.) begehrt; begierig.
ἐπιθυμία, ἡ, Wunsch, Begierde.
ἐπιθυμῶ, -έω, wünschen.
ἐπικαλοῦμαι, anrufen.
ἐπίκειμαι, bevorstehen; ὡσὰν νὰ επέκειτο, als ob bevorstände.
ἐπικίνδυνος, -ον, gefährlich.
ἐπικουρία, ἡ, Hilfe, Verstärkung.
ἐπίλεπτος, überfein.
ἐπιμένω (Aor. ἐπέμεινα), bestehen (auf).
ἐπινοῶ, -έω, erdenken, erfinden.
ἐπιόρκως, Adv. von ἐπίορκος, meineidig.
ἐπίπλαστος, erheuchelt, falsch.
ἐπίσης, gleichfalls.
ἐπιστήμη, ἡ, Wissen.
ἐπιστολή, ἡ, Brief.
ἐπιστομίζομαι, schweigen.
ἐπιστρέφω, zurückkehren.
ἐπίτροπος, ὁ, Vorsteher.
ἐπιτυγχαίνω (Aor. ἐπέτυχον), erreichen (ein Ziel), etw. fertig bringen.
ἐπιφαίνομαι, erscheinen.
ἐπιφέρω, herbeibringen; verursachen.
ἐπιχειρῶ, -έω, unternehmen.
ἑπομένως, folglich.
ἐπομνύω (θεῷ), Gott zum Zeugen anrufen; schwören.
ἐραστής, ὁ, Liebhaber.
ἐράω, lieben.
ἔργον, τό, Werk, Arbeit.
ἔρεβος, τό, Finsternis.
ἐρείδω, stützen.
ἔρευνα, ἡ, Forschung, Untersuchung.
ἐρευνάω, suchen.
ἐρημιά = ἐρημία, ἡ, Einsamkeit.
ἔρημος, einsam, verlassen.
ἔρημος, ἡ, Wüste.
ἐρημωμένος, verödet.
ἐριννύς, ἡ, Furie.
ἔρις, ἡ, Streit.
ἕρπω, kriechen.
ἐρυθριάω, erröthen.
ἐρυθρός, -ά, -όν, roth.

ἔρχομαι (Aor. ἦλθον, Conj. ἔλθω, Imp. ἐλθέ), kommen.
ἔρως, Gen. ἔρωτος, ὁ, Liebe.
ἐρωτάω, fragen.
ἐρωτεύομαί τινα, sich in jem. verlieben.
ἐρώτησις, ἡ, Frage.
ἐρωτικός, -ή, -όν, verliebt.
ἐσθής, Gen. -ῆτος, Kleidung.
ἐσθίω (Aor. ἔφαγον), essen.
ἐσκεμμένος, nachdenklich.
ἑσπέρα, ἡ, Abend.
ἑστία, ἡ, Herd.
ἔστω (Imp.), es sei!
ἔσχατος, -η, -ον, letzt.
ἕτερος, -α, -ον, ander.
ἑτέρωθεν, von (auf) der anderen Seite.
ἔτι, noch.
ἑτοιμάζω, vorbereiten; Pass. sich anschicken.
ἑτοιμασία, ἡ, Vorbereitung.
ἕτοιμος, -ον, bereit, fertig.
ἔτος, τό, Jahr.
ἐτοῦτος, -η, -ο = τοῦτος.
ἔτσι, so.
εὖγε, bravo! sehr gut!
εὐγνωμοσύνη, ἡ, Dankbarkeit.
εὐδαίμων, glücklich.
εὐειδής, -ές, schön.
εὐεργεσία, ἡ, Wohlthun.
εὐεργέτης, ὁ, Wohlthäter.
εὐήνιος, -α, -ον, lenksam (Pferd).
εὐθηνά (Adv.), billig.
εὐθηνός, -ή, -όν, billig.
εὐθυμία, ἡ, Fröhlichkeit.
εὐθύνω, richten, lenken.
εὐθύς (Adv.), sogleich, sofort.
εὐκαιρία, ἡ, Gelegenheit.
εὐκολύνω, erleichtern.
εὐλογία, ἡ, Segen.
εὐλογῶ, -έω, segnen.
εὐλόγως (Adv.), mit Recht.
εὐπαθής, -ές, zart.
εὐπείθεια, ἡ, Gelehrigkeit, Gehorsam.
εὐπειθής, -ές, gehorsam.
εὑρίσκω (Aor. εὕρηκα, ηὗρα, Aor. II. εὗρον, Aor. Pass. εὑρέθην), finden.
εὐτελής, billig, wertlos.
εὐτύς = εὐθύς.
εὐτυχισμένος, -η, -ον, beglückt.
εὐτυχῶ, -έω, glücklich sein, Glück haben.
εὐχαρίστησις, ἡ, Befriedigung, Vergnügen.
εὐχαριστοῦμαι, zufrieden sein.
εὐχαριστῶ, -έω, danken.
εὐχέρεια, ἡ, Gewandtheit.
εὐχή, ἡ, Wunsch, Gebet.
εὐωδία, ἡ, Wohlgeruch.
εὐώνυμος, -ον, link.
ἐφεξῆς (Adv.), darauf. τὰ —, das Folgende.
ἐφίππιον, τό, Sattel.
ἐχθρός, ὁ, Feind.
ἔχιδνα, ἡ, Natter.
ἔχω, haben (vergl. Wb., S. 27 ff.).
ἕως, bis; ἕως ὅπου, bis (zu dem Zeitpunkt), wo.

Z.

ζαλίζω, langweilen.
ζάχαρι, ἡ, Zucker.

ζάω, leben (Wd., S. 42, § 113).
ζείδωρος, ὁ, lebenspendend.
ζέστη = ζέστα, ἡ, Wärme.
ζευγαρόνω, paaren; ζευγαρωμένος, gepaart.
ζευγαρωτός, -ή, -όν, doppelt.
ζηλεύω τινά, 1. beneiden. 2. eifersüchtig sein.
ζηλιάρης, eifersüchtig.
ζηλότυπος, -ον, eifersüchtig.
ζηλόω, nacheifern.
ζημία, ἡ, Schade.
ζημιόνομαι (Aor. ἐζημιώθηκα), Schaden leiden.
ζητῶ, -έω, fordern.
ζιαφέτι, Gastmahl.
ζοφερός, -ά, -όν, finster.
ζυγόνω (Aor. -ωσα), sich nähern.
ζύγος, ὁ, Joch.
ζωγραφίζω, malen.
ζωή, ἡ, Leben.
ζῶον, τό, Thier.

H.

ἤ, oder.
ἤ — ἤ, entweder — oder.
ἡγεμών, ὁ, Führer, Oberhaupt.
ἡγοῦμαι (mit Gen.) führen.
ἤγουν, das heißt, nämlich.
ἤδη, schon.
ἥδυμος, süß.
ἤθελες, Imperf. von θέλω.
ἦθος, τό, Charakter, Sitte, Stimmung.
ἠλίθιος, -α, -ον; dumm.
ἡλικία, ἡ, Alter.
ἥλιος, ὁ, Sonne.
ἡμερολόγιον, τό, Tagebuch.
ἤμην = ἤμουν (S. 30), ich war.
ἡμιανοίγω, halb öffnen.
ἡμιτελής, -ές, halbfertig.
ἥρως, ὁ, Held.
ἡσυχάζω, beruhigen; sich beruhigen.
ἡσυχία, ἡ, Ruhe.
ἥσυχος, -ον, ruhig.
ἧττον, weniger.
ἠώς, ἡ, Morgenröthe.

Θ.

θάλαμος, ὁ, Zimmer, Schlafzimmer.
θάλασσα, ἡ, Meer.
θαλάσσι, τό, Meer.
θανατικόν, τό, Pest.
θάνατος, ὁ, Tod.
θανατόω, tödten.
θανή, ἡ, Tod.
θάπτω oder θάφτω (Aor. II. Pass. ἐτάφην), begraben.
θαρρεύω, Muth fassen.
θάρρος, τό, Muth.
θαρρύνω, ermuthigen.
θαρρῶ, glauben, annehmen, wissen.
θαῦμα, τό, Wunder.
θαυμαστός, -ή, -όν, wunderbar.
θαυματουργός, -όν, wunderthätig, wunderbar.
θειά = θεία, ἡ, Tante.
θειός = θεῖος, ὁ, Oheim.
θέλησις, ἡ, Wille.
θέλω (Aor. ἠθέλησα), wollen.

θέμα, τό, Thema.
θεμέλιον, τό, Grundlage, Fundament; ἐκ θεμελίων, von Grund auf.
θεός, ὁ, Gott.
θεότης, ἡ, Gottheit.
θεράπαινα, ἡ, Dienerin.
θεραπεύω, heilen.
θεράπων, -οντος, ὁ, Diener.
θερίζω, mähen, ernten.
θερμαίνω, erwärmen.
θέρμη, ἡ, Fieber, Hitze.
θερμός, -ή, -όν, heiß.
θέσις, ἡ, Platz; Lage.
θετικός, -ή, -όν, positiv, bestimmt. θετικώτατα (Adv.), sicherlich.
θετός, -ή, -όν, Adoptiv-.
θέτω, setzen, legen, stellen.
θεωρῶ, -έω, betrachten, ansehen; halten für.
θήκη, ἡ, Etui; Scheide.
θηλάζω, saugen.
θήρα, ἡ, Jagd.
θηρίον, τό, Thier.
θησαυρός, ὁ, Schatz.
θλιβερός, -ά, -όν, traurig.
θλίβω, drücken; bedrücken, betrüben.
θνητός, -ή, όν, sterblich; οἱ θνητοί, die Menschen.
θολός, trüb, dunkel.
θόρυβος, ὁ, Geräusch.
θραύω, zerbrechen (trans.); Pass. dass. (intr.) Aor. ἐθραύσθην.
θρήσκευμα τό = θρησκεία, ἡ, Religion, Glaube.
θρονίον, τό, Sessel.
θρόνος, ὁ, Thron; Stuhl.
θυγατήρ, ἡ, Tochter.
θυγατέρα, ἡ, Tochter.
θυλάκιον, τό, Tasche.
θυμᾶμαι γιά τινα, an jem. denken.
θυμόνω, zürnen.
θυμοῦμαι, sich erinnern (mit Acc.).
θύρα, ἡ, Thür.
θυροδέρνω, an die Thüren klopfen.
θωπευτικός, -ή, -όν, liebkosend, schmeichelnd.
θωριά, ἡ, Miene, Anblick.

I.

ἰατρεύω, heilen.
ἰατρικόν, τό, Heilmittel.
ἰατρός, ὁ, Arzt.
ἰδίᾳ, für sich.
ἰδιαιτέρως (Adv.), für sich, besonders.
ἰδικός, -ή, -όν, eigen.
ἴδιος, ὁ, derselbe.
ἰδιοτελής, -ές, eigennützig.
ἰδού, sieh!
ἱερός, -ά, -όν, heilig.
ἱκανός, -ή, -όν, genügend; fähig.
ἱκετεύω, flehen.
ἰλιγγιάω, Schwindel haben.
ἱματιοθήκη, ἡ, Kleiderschrank.
ἵνα, damit.
Ἰνδικός, -ή, -όν, indisch.
ἵντα, warum? (?)
Ἰουδαῖος, ὁ, Jude.
ἱππασία, ἡ, Reiten.
ἱππεύω, reiten.
ἵππος, ὁ, Pferd.
ἱππότης, ὁ, Ritter.

ἴσια, geradewegs, direct, gerade.
ἰσκιόνω, beschatten.
ἴσκιος, ὁ, Schatten.
ἴσταμαι, stehen.
ἱστίον, τό, Segel.
ἱστορία, ἡ, Geschichte.
ἱστορῶ, -έω, erzählen.
ἰσχυροποιῶ, -έω, verstärken.
ἰσχύς, ἡ, Stärke.
ἰσχύω, stark sein; gelten.
ἴσως, vielleicht.
ἴχνος, τό, Spur.

K.

Καβαλλικάω = -εύω, reiten; besteigen (Pferd).
καθαρός, -ά, -όν, rein.
κάθε, jeder, jede, jedes.
καθείς, καθεμία, καθέν, jeder.
καθημέραν, täglich (Adv.).
καθημερινός, -ή, -όν, täglich.
καθίζω, setzen; sich setzen.
καθεστάνω (Aor. κατέστησα oder ἐκατάστησα), machen zu.
κάθομαι (cf. Wb. S. 60), sich setzen, sitzen.
καθοράω, hinabblicken.
καθῶς (καθώς), wie; während.
καί, und; auch.
καινούριον, Neues.
καινούργιος, neu gemacht.
καιρίως (Adv.), tödtlich.
καιρός, ὁ, Zeit; Wetter. πρὸ καιροῦ, längst.
κακιόνω, schmollen.
κακοκτίζω, schlecht bauen.
κακός, -ή, -όν, schlecht. Adv. κακῶς.
καλαμάκι, τό, Verkleinerung von καλάμι, τό, Schilf.
καλαμών, -όνος, ὁ, Schilfdickicht.
καλημέρα, guten Tag.
κάλλιον, lieber.
καλλίρρους, schönfließend, klar (Quelle).
κάλλος, τό, Schönheit.
καλλύνω, verschönern; beschönigen.
καλοκαῖρι, τό, Sommer.
καλοκτενισμένος, schön frisiert.
καλός, -ή, -όν, gut.
καλύβη, ἡ, Hütte.
κάλυξ, ὁ, Blumenkelch.
καλῶ, -έω, rufen, nennen.
καμάρι, τό, Gegenstand des Stolzes.
καμαρόνω, 1. stolz sein, 2. schmollen.
καμμένος, verbrannt, trocken.
κάμνω (Aor. ἔκαμον), thun, machen.
κάμπος, ὁ, Feld, Ebene.
κἄμποσος, -η, -ον, zahlreich, viel.
κἄν, wenigstens.
κανών, ὁ, Regel, Gesetz; Kirchenlied.
καπελλάκι, τό, Hütchen.
καπετάνος, ὁ, Capitän, Häuptling.
κάπλα; τὴν ἔρριξε 'πίσω —, er setzte sie hinter sich auf die Krupe (des Pferdes).
καπνίζω, räuchern; Pass. sich — lassen.
καπνός, ὁ, Rauch.
κἄποιος, -α, -ον, irgend einer.
κἄπου, irgendwo.
κἄπως, einigermaßen, ein wenig.

καράβι, τό, Schiff.
καραβοκύρης, -ὁ, Schiffscapitän.
κάρβουνον, τό, Kohle.
καρδιά vgl. = καρδία.
καρδία, ἡ, Herz.
καρδοῦλα, ἡ, Herz.
καρπός, ὁ, Frucht.
καρποῦμαι, ernten; genießen.
καρτερῶ, -έω, (er=)warten.
καρφόνω, anpflocken.
κασσιδιάρης, 1. aussätzig, 2. Bettler.
καστανός, -ή, -όν, kastanienbraun.
κάστανον, τό, Kastanie.
καταβάζω, herabbringen.
καταβαίνω (Aor. κατέβην), hinab=steigen. -ει εἰς τὸν νοῦν μου, es kommt mir in den Sinn.
καταβιβάζω, herabziehen.
κατάβλημα, τό, Vorhang.
καταγγέλλω, angeben, anklagen.
καταγίνομαι εἴς τι, sich beschäftigen mit.
κατάγομαι, stammen (aus, von).
καταδικάζω, verurtheilen.
καταισχύνω, beschämen.
κατακλυσμός, ὁ, Wolkenbruch; Über=schwemmung.
κατακυλίομαι, hinabrollen (intr.).
καταλαμβάνω (Aor. κατέλαβον od. ἐκατάλαβον), verstehen, einsehen.
καταλείπω, zurücklassen.
κατάληψις, ἡ, Verständnis.
κατάλογος, ὁ, Liste, Katalog; In=ventar; Etat.
καταντάω, irgendwohin kommen, werden; πῶς κατήντησε, wohin ist es gekommen mit.
καταξεσχίζω, zerreißen, zerstückeln.
καταπατῶ, mit Füßen treten.
καταπίπτω, herabfallen, niederfallen.
καταριοῦμαι, verwünschen.
καταρρέω, herabfließen.
κατασκευάζω, anfertigen; einrichten (Haus).
κάτασπρος, -η, -ον, ganz weiß.
κατάστασις, ἡ, Zustand; Vermögen.
καταστέλλομαι, an sich halten.
κατάστιχον, τό, Register, Rechnung, Buch.
καταστροφή, ἡ, Katastrophe.
κατασφάζω, abschlachten, tödten (Aor. Pass. κατεσφάγην).
καταφέρω (τά) καλά, es gelingt mir.
καταφεύγω, seine Zuflucht nehmen zu (εἰς).
καταφρονεύω = καταφρονῶ.
καταφρόνησις, ἡ, Verachtung.
καταφρονῶ, -έω, verachten.
καταχθόνιως, teuflisch; schlimm.
κατάχρησις, ἡ, Mißbrauch.
κατεπείγω, drängen, eilig sein.
κατεργάρης, ὁ, Galerensclave; Schurke.
κατέχω, besitzen.
κατηγορῶ, -έω, anklagen.
κατήφεια, ἡ, Traurigkeit.
κατηφένιος, -α, -ον, sammten.
κάτι 1. außerdem; 2. einige; etwas.
κατοικῶ, -έω, wohnen.
κατόπι(ν), darauf.
κατόρθωμα, τό, Heldenthat, rühm=liche That.
κατουρῶ, -έω, urinieren.

κάτωθεν, (von) unten; mit Gen. unter.
κάτωχρος, -ον, sehr bleich.
καϋμένος, -η, -ον, 1. verbrannt; 2. arm, unglücklich.
καϋμός, ὁ, Glut, brennender Wunsch.
καυχῶμαι, sich rühmen.
καφενεῖον, τό, Café.
κάχτα, Ruß.
κεῖμαι, liegen.
κελάδημα, τό, Gesang (der Vögel).
κελαδισμός, ὁ, Gesang.
κεντάω, sticken.
κεντητός, -ή, -όν, gestickt.
κεντρόνω, stechen.
κεραυνός, ὁ, Donner.
κέρβερος, ὁ, Cerberus.
κερδαίνω (Aor. ἐκέρδεσα), gewinnen.
κεφάλαιον, τό, Capitel.
κεφαλή, ἡ, Kopf.
κεφάλι, τό, Kopf.
κή = καί.
κηλαδῶ, -έω, singen.
κηλίς, ἡ, Fleck.
κηρύττω (Aor. ἐκήρυξα), erklären für.
κι' = καί, und.
κιβώτιον, τό, Kästchen.
κινδινεύω, wagen.
κίνδυνος, ὁ, Gefahr.
κίνησις, ἡ, Bewegung.
κινῶ, -έω, 1. bewegen. 2. sich aufmachen.
κιρβάνιον, τό, Karawane.
κιτρινοφυλλιάζω, gelbe Blätter bekommen.
κλαδί, τό, Zweig.
κλάδος, ὁ, Zweig.
κλαίω, weinen. (Aor. ἔκλαψα).
κλάμμα, τό, Thräne.
κλάϋμα, τό, Thräne.
κλάψα, ἡ, Thräne.
κλαψιάρικος, weinerlich.
κλειδί, τό, Schlüssel.
κλειδίον, τό, Schlüssel.
κλειδονότρυπα, ἡ, Schlüsselloch.
κλειστός, -ή, -όν, geschlossen.
κλείω, schließen; κλείομαι (Aor. ἐκλείστηκα), sich einschließen.
κλέφτης, Dieb, Räuber.
κλεψιά, ἡ, Diebstahl.
κληροδοτῶ, -έω, vermachen, hinterlassen.
κληρονόμος, ὁ, Erbe.
κληρονομῶ, -έω, erben.
κλιντήρ, ὁ, Sessel.
κλίσις, ἡ, Beugung, Declination.
κλωνάρι, τό, Zweiglein.
κλῶνος = κλών oder κλωνίον, Zweig.
κλωσσαριά, ἡ, Henne.
κοιμάομαι, schlafen.
κοιμάω, in Schlaf bringen.
κοινόν, τό, Publicum. τὰ κοινά, die öffentlichen Angelegenheiten.
κοινωνῶ, -έω, mittheilen.
κοινῶς (Adv.), allgemein.
κοίτη, ἡ, Bett.
κοιτωνίτης, ὁ, Schlafrock.
κόκκαλον, τό, Knochen.
κόκκινος, -η, -ον, roth.
κοκκῶνα, ἡ, Dame.
κολακεύω, schmeicheln.
κόλασις, ἡ, 1. Hölle. 2. Strafe.

κόλλυβον, τό, Kuchen, den man zum Andenken an Verstorbene ißt.
κολοκυθάκι, τό, Citrone. (?)
κολυμβάω, schwimmen.
κόλπος, ὁ, Busen.
κόμη, ἡ, Haar.
κομπωτής, ὁ, Prahlhans. (?)
κομψός, -ή, -όν, elegant.
κονδύλι, τό, Schreibfeder.
κόνις, ἡ, Staub.
κοντά, nahe bei; ἀπὸ —, aus der Nähe, nahe.
κοντεύω, 1. verkürzen. 2. nahe daran sein.
κοντός, -ή, -όν, kurz.
κοπέλλα, ἡ, Dienerin; Mädchen.
κοπέλι, τό, Diener.
κόπος, ὁ, Mühe; Ermüdung.
κοπριά, ἡ, Mist.
κοπτερός, -ά, -όν, schneidig, scharf.
κοπτός, -ή, -όν, zerschnitten. κοπτά σπάνω τὰ σχοινία, entzwei reißen.
κόπτω (Aor. ἔκοψα), (zer-)schneiden (Aor. Pass. ἐκόπηκα).
κόρακας, ὁ, Rabe.
κοραλλένιος, -α, -ον, Korallen.
κορδελλα, ἡ, Band.
κόρη, ἡ, Mädchen.
κοριτσάκι, τό, Mägdlein.
κορμί, τό, Körper.
κόρος, ὁ, Sattigkeit.
κόσμος, ὁ, die Welt; die Leute.
κορυφή, ἡ, Gipfel.
κορφή, ἡ, Gipfel.
κόσμημα, τό, Schmuck.
κοσμοτριγυριστής, der sich um die Welt dreht.
κοσσεύω, laufen.
κοτσίφι = κοτσύφι, τό, Meile.
κουβαλῶ, transportieren, überbringen.
κουβεντιάζω, plaudern
κουκλάκι, τό, Püppchen.
κουμβί, τό, Knopf.
κουμπότρυπα, Knopfloch.
κουπί, τό, Ruder.
κουρελάκι = κουρέλι, τό, Fetzen.
κουρταλῶ, klopfen. (?)
κουτός, -ή, -όν, albern.
κόψις, ἡ, Klinge.
κράζω (Aor. ἔκραξα), rufen; tönen.
κρανίον, τό, Schädel.
κρασί, τό, Wein.
κρασιπλειά = κρασοπωλεῖον, Weinschenke.
κράτιστος, -η, -ον, best; τὰ κράτιστα, das Beste.
κρατῶ, -έω, festhalten; besitzen.
κραυγάζω, schreien.
κραυγή, ἡ, Geschrei; ἐκβάλλω, —ν, Geschrei ausstoßen.
κρέας, τό, Fleisch.
κρεββάτι, τό, Bett.
κρείττων, besser.
κρέμαμαι, hangen; abhängen.
κρεμασμένος, -η, -ον, hängend.
κρεμάω, aufhängen, anhängen.
κρήνη, ἡ, Quelle.
κρῖμα, schade!
κρίνος = κρῖνος, ὁ = κρῖνον, τό, Lilie.
κρίνω, halten für, dafürhalten.
κρίσις, ἡ, Urtheil.
κριτήριον, τό, Gericht.
κριτής, ὁ, Richter.

κρότος, ὁ, Geräusch.
κροτῶ, -έω, erschallen lassen.
κρούω, klopfen, schlagen.
κρύπτω, verbergen.
κρυσταλλώδης, -ες, krystallhell.
κρυφά (Adv.), heimlich.
κρυφός, -ή, -όν, geheim.
κτῆμα, τό, Besitz, Eigenthum.
κτύπω, schlagen.
κυανοῦς, -ᾶ, -οῦν, (dunkel-)blau.
κυανόφαιος, lichtblau. (?)
κυβερνάω, regieren, verwalten.
κυλίομαι, sich wälzen.
κῦμα, τό, Welle.
κυνήγι, τό, Jagd.
κυνηγός, ὁ, Jäger.
κυνηγῶ, -έω, jagen.
κυπαρίσσι, τό, Cypresse.
κύπτω, sich beugen.
κύρ = κύριος, Herr.
κυρά, ἡ, Dame.
κυρία, ἡ, Dame, Herrin.
κυριακή, ἡ, Sonntag.
κυρόνω (Aor. ἐκύρωσα), bestätigen, gutheißen.
κυττάζω, ansehen.
κυττάω = κυττάζω.
κωμικός, -ή, -όν, komisch.

Λ.

λαβή, ἡ, Griff.
λαγονικόν, τό, Windspiel; weibl. λαγονίκα.
λαγός, ὁ, Hase.
λαιμοδέτης, ὁ, Cravatte.
λαιμός, ὁ, Kehle, Hals.
λάκκος, ὁ, Grube, Grab.
λάλημα, τό, Geschwätz; Gesang.
λαλιά, ἡ, Wort.
λαλοῦδι, τό, Sprache.
λαλῶ, -έω, sprechen.
λαμβάνω (Aor. ἔλαβον), nehmen; bekommen.
λαμπρός, -ά, -όν, glänzend.
λάμπω, glänzen.
λάμψις, ἡ, Glanz.
λαός, ὁ, Volk.
λατρεύω, anbeten.
λάτρις, ἡ, Anbeterin.
λάφυρον, τό, Beute.
λάχανον, τό, Kohl; Pl. Gemüse.
λεγένι, τό = λεκάνη, ἡ, Becken.
λέγομαι, sich nennen, heißen.
λέγω (Wd. S. 61), sagen.
λείπομαι, fehlen.
λείπω 1. fehlen; 2. abwesend sein.
λείψανον, τό, Rest; Leiche.
λεκάνη, ἡ, Becken.
λέλε μ' oder ὦ λελέ, ach!
λέμβος, ὁ, Kahn.
λεξικόν, τό, Wörterbuch.
λέξις, ἡ, Wort.
λεοντάρι, τό, Löwe.
λεπίς, ἡ, Klinge.
λέπρα, ἡ, Aussatz.
λεπριασμένος, aussätzig.
λεπτός, -ή, -όν, fein, dünn.
λευκός, -ή, -όν, weiß.
λεφτόκαρον, τό = λεπτοκάρυον, kleine Nuss.
λέων, ὁ, Löwe.
λήθη, ἡ, das Vergessen.
λημέρι, Höhle; Fallgrube.

λησμονῶ, -έω, vergessen.
ληστής, ὁ, Räuber.
λιγάκι, ein wenig.
λιγοθυμία, ἡ, Ohnmacht.
λιθοβολῶ, -έω, mit Steinen werfen.
λίμνη, ἡ, See.
λίθος, ἡ, Stein.
λογαριάζω, rechnen; beabsichtigen.
λογαριασμός, ὁ, Rechnung.
λόγγος, ὁ, Wald.
λογίζομαι, denken; gehalten werden für.
λογικόν, τό, Vernunft.
λόγιον, τό, Wort.
λόγιος, -α, gebildet, gelehrt.
λογισμός, ὁ, Gedanke.
λόγος, ὁ, Wort, Sprache, Rede; Grund.
λόγχη, ἡ, Lanze.
λοιμός, ὁ, Pest.
λοιπόν, also, folglich.
λοιπός, τοῦ λοιποῦ, in Zukunft, fernerhin.
λούλουδον, τό = λουλοῦδι.
λουλοῦδι, τό, Blume.
λουστῶ, -έω, sich baden.
λυγερός, -ά, (-ή), -όν, geschmeidig.
λυγηρός, -ά, -όν, geschmeidig, biegsam.
λυγμός, ὁ, Seufzer, Schluchzer.
λύπη, ἡ, Schmerz, Kummer.
λυποῦμαι, sich betrüben.
λυτός, -ή, -όν, aufgelöst
λυτρόω = λυτρόνω, retten.
λύω, lösen.
λωτός, ὁ, Lotus.

M.

μαγγεύω = μαγκεύω, sich herumtreiben, liederlich sein.
μάγειρας oder μάγειρος (μαγέρος), ὁ, Koch.
μαγειρεῖον, τό, Küche.
μαγεντικός, -ή, -όν, entzückend.
μαγεύω, bezaubern, entzücken.
μάγια, ἡ, Zauberei.
μάγουλον, τό, Wange.
μαζεύομαι, sich versammeln.
μαζεύω, μαζόνω, μαζώχνω, sammeln.
μαζύ (mit Gen.), mit, bei.
μαθαίνω = μανθάνω, lernen.
μάθημα, τό, die Aufgabe, Lection.
μαινάς, Bacchantin, Furie.
μὰ τὴν ἀλήθειαν, bei der Wahrheit, traun!
μάϊος, ὁ, Mai.
μάϊς, ὁ, Mai.
μακαρίτης (weibl. μακαρῖτις od μακάρισσα), verstorben, selig.
μακράν (scil. ὁδόν), fern, meist (Adv.).
μακρός, -ά, -όν, lang; hoch.
μακρύνομαι = ἀπομακρύνομαι, sich entfernen.
μακρυνός, -ή, -όν, weit.
μαλακός, -ή, -όν, weich.
μάλιστα, 1. besonders, 2. ja, sicherlich.
μαλλί, τό, Haar.
μᾶλλον, mehr.
μανδύας, ὁ, Mantel.
μανδύλιον, τό, Schnupftuch.
μανθάνω (II. Aor. ἔμαθον), lernen.
μάννα, ἡ, Mutter.

μανοῦλα, ἡ, Mütterchen.
μαντεύω, errathen.
μαντῆλι = μανδῆλι, τό, Taschentuch.
μαραίνομαι (Aor. ἐμαράθην), verwelken.
μαργαριτάρι, τό, Perle.
μάρμαρον, τό, Marmor.
μαρτύρομαι, zum Zeugen anrufen.
μαρτυρῶ, -έω, 1. bezeugen, 2. angeben.
μασκαρᾶς, ὁ, Narr, Possenreißer, Taugenichts.
μαστίγιον, τό, Reitpeitsche.
μάστιξ, ἡ, Peitsche.
μάστορας, ὁ, Meister.
μαστός, ὁ, Brust.
μάταιος, -α, -ον, vergeblich, unnütz. ματαίως Adv.
μάτην, εἰς μάτην, vergebens.
ματιά, ἡ, Blick.
μαυρίζω, schwarz machen.
μαῦρος, -α, -ον, schwarz; traurig, unglücklich.
μάχαιρα, ἡ, Messer, Dolch.
μαχαῖρι, τό, Messer.
μάχη, ἡ, Schlacht.
μέ, mit (Präp.).
μεγαλεῖον, τό, Größe, Herrlichkeit.
μεγαλόπολις, ἡ, Großstadt.
μεγαλοφώνως (Aor.), laut
μεγαλύνω, vergrößern.
μέγαρον, τό, Palast.
μεγιστάν, ὁ, Großer, Machthaber.
μέγιστος, -η, -ον, größt.
μεθάω = μεθύω, sich berauschen.
μέθη, ἡ, Trunkenheit.
μειδίαμα, τό, Lächeln.
μειδιάω, lächeln.
μειλίχιος, -α, -ον, sanft.
μειράκιον, τό, Knabe.
μελαγχροινός, -ή, -όν, braun.
μέλας, -αινα, -αν, schwarz.
μέλει με, es kümmert mich.
μελετάω, denken, sinnen auf etw. (Accus.).
μέλι, τό, Honig.
μέλισσα, ἡ, Biene.
μελίχρυσις, goldig.
μέλλων, -ουσα, -ον, künftig.
μέν, sicherlich!
μένω (Aor. ἔμεινα), bleiben.
'μέρα, ἡ, Tag.
μεράδιον, τό, Mal.
μέριμνα, ἡ, Sorge.
μέρος, τό, Theil.
μέσα, darin; hinein.
μεσάνυχτα = μεσάνυκτα, τά, Mitternacht.
μεσιός, -ά, -όν, mittler.
μέσον, τό, Mitte; Mittel.
μέσῳ (mit Gen.), inmitten.
μεταβάλλω, verwandeln.
μεταβλέπω, wiedersehen.
μετακινοῦμαι, sich entfernen, sich von der Stelle bewegen.
μεταμφιέζομαι, sich verkleiden.
μετάνοια, ἡ, Reue.
μετανοιόνω, bereuen.
μετάξι, τό, Seide.
μεταξύ, zwischen.
μεταπίπτω (anderswohin) fallen.
μετατυπόνω, neudrucken.
μετράω = μετρέω, messen; durchmessen.

μετρητός, -ή, όν, bar (Geld).
μετριοφροσύνη, ἡ, Bescheidenheit.
μετριόφρων, bescheiden.
μετρῶ, -έω, zählen
μέτωπον, τό, Stirn.
μεχκεμές, ὁ (türk.), Richter.
μέχρι (im Gen.), bis.
μή (in Verboten), nicht.
μὴ γάρ, etwa? [vlg. auch μηγάρι(ς)].
μήκιστον; ὅσον ἐπὶ —, so lange wie möglich.
μηλιά = μηλέα, ἡ, Apfelbaum.
μῆλον, τό, Apfel.
μηλωτή, ἡ, Fell.
μήν, von Vocalen statt μή.
μήν, Partikel der zweifelnden Frage: etwa, vielleicht.
μῆνας, ὁ, Monat.
μηνίγγια, τά, Schläfe.
μήπως (Fragepartikel), doch nicht? etwa? (wenn man das Gegentheil der Frage wünscht).
μήτε — μήτε, weder — noch (in Prohibitivsätzen).
μήτηρ und μητέρα, ἡ, Mutter.
μητρικός, -ή, -όν, mütterlich.
μητρόπολις, ἡ, Hauptstadt, Metropole.
μητρυιά, ἡ, Stiefmutter.
μηχάνημα, τό, Instrument.
μιαρός, -ά, -όν, unrein, verbrecherisch.
μικρορφανοῦλι, ein kleines Waisenkind.
μικρός, -ά (-ή), -όν, klein.
μικρότης, ἡ, Kleinheit, Kleinigkeit.
μιλῶ = ὁμιλῶ.
μιντσιλίσι, τό, die Rathsversammlung.
μῖσος, τό, Haß.
μισῶ, -έω, hassen.
μνῆμα, τό, Grab.
μνήμη, ἡ, Gedächtnis.
μοιάζω, gleichen.
μοῖρα, ἡ, Geschick.
μοιράζω, theilen.
μοιρολογῶ (-έω u. -άω), beklagen (einen Todten).
μοιχαλίς, ἡ, Ehebrecherin.
μόλις, kaum.
μολογῶ = ὁμολογῶ.
μοναξιά, ἡ, Einsamkeit.
μοναχά, nur.
μοναχός, -ή, -όν, allein.
μονήρης, -ες, einsam.
μόνον, nur.
μόνος, -η, -ον, einzig, allein.
μονοτονία, ἡ, Eintönigkeit.
μονόφθαλμος, einäugig.
μορφή, ἡ, Form; Gesicht.
μόρφωσις, ἡ, Bildung.
μουσεῖον, τό, Museum.
μουσική, ἡ, Musik.
μουστάκι, τό, Schnurrbart.
μπαντίδο (ital. bandito), Bösewicht, Taugenichts.
μπάρμπας, ὁ, Onkel.
μπαχτσέ(ς) = μπαξές (türk.), Garten.
μπίρα, ἡ, Bier.
μπόρτσι (türk.). ἐμβῆκαν σὲ —, sie geriethen in Schulden.
μπρίκι, τό, Krug.
(ε)μπροστά, vorwärts, weiter.
μυγδαλιά = ἀμυγδαλιά, der Mandelbaum.
μῦθος, ὁ, Fabel, Märchen.

μυίγα = μύγα, ἡ, Fliege.
μυρίακις, zehntausendmal.
μυριάς, ἡ, Zehntausend.
μυρίζω, (schlecht) riechen.
μυροφόρος, Wohlgeruch enthaltend.
μυρόω, parfümieren.
μυρωδάτος, duftend.
μυρωδιά, ἡ, Wohlgeruch.
μυσαρός, -ά, -όν, scheußlich.
μυστηριώδης, -ες, geheimnisvoll.
μυστικός, geheim; -ὰ (Adv.), traulich.
μυτερός, -ή, -όν, spitz.
μύτη, ἡ, Nase.
μυχιαίτατος (Sup. von μύχιος), innerst, innigst.
μωρός, -ά, -όν, thöricht.

N.

ναί, ja.
νᾶμα, τό, Welle.
ναναρίζω, in Schlaf singen.
νανάρισμα, Schlummerlied.
νάνι-νάνι, (Kinderausdruck) schlummern.
ναύτης, ὁ, Matrose.
ναυτία, Ekel; Übelkeit.
νεανίας, ὁ, Jüngling.
νεαρός, -ά, -όν, jung.
νειάτα, τά, Jugend.
νεκρός, -ά, -όν, todt.
νενέ, Mutter.
νέος, -α, -ον, neu.
νεότης, ἡ, Jugend.
νεράϊδα, ἡ, Nymphe.
νερόβραστος, 1. mit Wasser gekocht. 2. fade.
νερόν, τό, Wasser.
νεροχελῶνα, ἡ, Wasserschildkröte.
νευρικός, -ή, -όν, nervös.
νεῦρον, τό, Nerv.
νεφέλη, ἡ, Wolke.
νέφος, τό, Wolke
νεωστί (Adv.), neu.
νήπιον, τό, Kindlein.
νίβομαι, sich waschen, baden.
νίκη, ἡ, Sieg.
νοικοκυρά, ἡ, Hausherrin.
νοικοκύρης, ὁ, Hausherr.
νόμισμα, τό, Münze.
νόμος, ὁ, Gesetz.
νοσερός, -ά, -όν = νοσηρός, kränklich.
νοσοκομεῖον, τό, Krankenhaus.
νόσος, ἡ, Krankheit.
νόστιμος, (-η), -ον, geschmackvoll, reizvoll.
νοῦς, ὁ, Sinn, Geist.
νοῶ, -έω, verstehen.
νταβάνι, τό, (Zimmer-)Decke.
ντουλάπι, τό, Schrank.
ντουφέκι, τό, Flinte.
νυκτοβάτις, ἡ. Somnambule.
νυμφεύομαι, heiraten.
νύξ oder νύκτα, ἡ, Nacht.
νύξις, ἡ, Andeutung (eigentlich: Stich).
νυστάζει με, mich schläfert.
νύφη, ἡ, Gemahlin.
νύχι, τό, Kralle.
νύχτα, ἡ, Nacht.
νυχτολούλουδο, Nachtblume.
νῶτα, τά, Rücken.
νωχελής, -ές, lässig.

Ξ.

ξαδέρφιον, τό = ἐξάδελφος, Cousin.
ξαναλέγω, noch einmal sagen.
ξαναρχίζω, noch einmal anfangen.
ξανθός, -ή, -όν, blond.
ξαφνίζω, überraschen.
ξάφνω = ξάφνου, plötzlich.
ξειδερόν, τό, Essigflasche.
ξεῖδι (ξείδι), τό, Essig.
ξεμπέρδευμα, τό, Verlegenheit, Unannehmlichkeit.
ξενοδοχεῖον, τό, Hôtel.
ξενυχτίζω = ξενυκτίζω, übernachten.
ξέπλεγος = ξέπλεκος, aufgelöst (Haar).
ξεσκονίζω, abstäuben.
ξέρω, wissen.
ξεχειλίζω, überlaufen.
ξημέρωμα, τό, oder Pl. Tagesanbruch.
ξηρά, ἡ, Festland.
ξηρός, -ά, -όν, trocken.
ξηροψῶ, hart braten.
ξίφος, τό, Schwert.
ξυλοκοπῶ, -έω, prügeln.
ξύω = ξύνω, kratzen; Pass. sich —.

O.

ὀβορός, Vorhof.
ὁδηγός, ὁ, Führer.
ὁδηγῶ, führen.
ὁδοιπορία, ἡ, Reise.
ὁδός, ἡ, Weg, Straße.
ὅθεν, woher.
ὁδοιπόρος, ὁ, Wanderer.
ὀθόνη, ἡ, Gewebe, Zeug.
οἰκεῖος, ὁ, Verwandter.
οἰκία, ἡ, Haus.
οἰκιακός, -ή, -όν, häuslich.
οἰκοκυρά, ἡ, Hausfrau.
οἶκος, ὁ, Haus.
οἰκτίρμων, mitleidig.
οἰκτρός, -ά, -όν, erbarmenswert.
οἰκῶ, -έω, bewohnen.
οἴμοι = ὄϊμε, ach! leider!
οἷος, wie beschaffen, wie.
οκκά, ἡ, Okka (ein Gewicht).
ὀλιγοδρανής, -ές, schwach, erschöpft.
ὀλίγος, -η, -ον, wenig.
ὀλισθηρός, -ά, -όν, glatt.
ὅλο(ν), immer.
ὁλόκληρος, -ον, ganz.
ὅλος, -η, -ον, all, ganz.
ὁλότελα (Adv.), ganz und gar.
ὅλως (Adv.), ganz, völlig.
ὁμαλός, -ή, -όν, glatt.
ὁμιλῶ, -έω, sprechen, reden.
ὄμμα, τό, Auge.
ὀμμάτι, τό, Auge.
ὀμμορφιά, ἡ, Schönheit.
ὄμμορφος = εὔμορφος, schön.
ὁμοιάζω, ähneln, gleichen.
ὅμοιος, -α, -ον, ähnlich, gleich.
ὁμοιότης, ἡ, Ähnlichkeit.
ὁμοίωμα, τό, Ebenbild.
ὁμοίως, ebenso.
ὁμολογία, ἡ, Bekenntnis.
ὁμολογῶ, -έω, gestehen.
ὁμόνοια, ἡ, Eintracht.
ὁμοῦ, zusammen; gleichzeitig.

ὅμως, dennoch, doch.
ὀνείρατα, Pl. von ὄναρ = ὄνειρος, Traum.
ὄνειρον, τό, Traum.
ὀνειροπολῶ, -έω, etwas träumen.
ὄνειρος, ὁ, Traum.
ὄνομα, τό, Name; Nomen, Hauptwort.
ὀνομάζω, nennen.
ὀντᾶς, ὁ, Zimmer.
ὄντας, als.
ὄντως, wirklich.
ὄξος, τό, Essig.
ὀξύνοια, ἡ, Scharfsinn.
ὀξύς, -εῖα, -ύ, scharf.
ὄξω = ἔξω.
ὀπάλιον, ἡ, Opal.
ὄπισθεν, hinten.
ὀπισθοδρομῶ, -έω, zurückweichen.
ὀπίσω, hinten, zurück.
ὁπλίζω, bewaffnen.
ὅπλον, τό, Waffe.
ὁποῖος δήποτε, welcher jedesmal.
ὁποῖος, ὁ, welcher.
ὁπόταν = ὅταν.
ὅπου, wo.
ὁπού oder ὁποῦ = ποῦ, welcher, welche, welches.
ὅπως, damit.
ὅπως, wie. ὅπως ἄν, wie's auch komme!
ὅπως — οὕτως, wie — so.
ὅπως δήποτε, wie auch immer.
ὁπωσοῦν, einigermaßen.
ὀργή, Zorn.
ὀργίζω, erzürnen.
ὀρέγομαι, wünschen.
ὄρεξις, ἡ, Lust, Neigung.
ὁρίζω, festsetzen.
ὁρίζων, ὁ, Horizont.
ὁρκίζομαι, schwören.
ὁρμάω, sich stürzen auf.
ὁρμή, ἡ, Ungestüm.
ὄρος, τό, Berg.
ὀρφανός, ὁ, Waise.
ὀρφανός, -ή, -όν, verwaist.
ὀσφραίνομαι, riechen (tr.).
ὀρφανιά = ὀρφανία, ἡ, das Verwaistsein.
ὅσος, -η, -ον (so groß) wie.
ὅταν, jedesmal wenn.
ὅτε, als.
ὅτι, daß.
οὐδαμοῦ, nirgends.
οὐδέν, nichts.
οὐδέποτε, niemals.
οὐρά, ἡ, Schwanz; Schleppe.
οὐράνιός, -α, -ον, himmlisch.
οὐρανός, ὁ, Himmel.
οὐσία, ἡ, Vermögen.
οὔτε — οὔτε, weder — noch.
οὗτος (= vlg. τοῦτος), dieser.
οὕτως, so.
οὐχί, nicht.
ὀφειλόμενα, τά, Außenstände.
ὀφείλω, schuldig sein, müssen.
ὄφελος, τό, Nutzen; τί τό —, was hilft's?
ὀφθαλμός, ὁ, Auge.
ὄφις, ὁ, Schlange.
ὄχι, nicht.
ὄψις, ἡ, Anblick, Antlitz; λαμβάνω τι ὑπ' ὄψιν, etwas in Rücksicht ziehen.

Π.

παγίς, ἡ, Falle.
παθαίνω (Aor. ἔπαθον, ἔπαθα), leiden.
πάθημα, τό, Leiden.
παθητικός, -ή, -όν, leidenschaftlich.
πάθος, τό, das Leiden; Leidenschaft.
παιγνιδιάρικος, -η, -ον, scherzliebend.
παιδί, τό, Kind, Sohn.
παιδεία, ἡ, Erziehung, Bildung.
παιδίον, τό, Kind.
παίζω, spielen.
παίρνω (Aor. ἐπῆρα, πῆρα, Conj. πάρω), nehmen, mitnehmen.
παλάμη, ἡ, flache Hand.
παλάτι, τό, Palast.
παλεύω, kämpfen.
παληός = παλαιός, -ά, -όν, alt.
πάλιν, wieder; andrerseits.
παλληκάρι, τό, Krieger.
πάλλω, wogen; schwingen.
παλμός, ὁ, Schlag (des Herzens).
πανάρχαιος, -ον, uralt.
πανδρεύομαι, sich verheiraten.
πανί, τό, Stoff.
πανουργία, ἡ, Schlauheit, List.
πανοῦργος, -ον, schlau.
παντάπασι, gänzlich, durchaus.
παντελῶς (Adv.), gänzlich.
παντοδαπός, -ή, -όν, allerlei.
πάντοτε, stets.
πανήγυρις, ἡ, od. πανηγῦρι, τό, (Volks)fest.
πάντοτε, stets.
παντοτινός, -ή, -όν, immerwährend.
παντοῦ, überall.
πανύστατον, zum letztenmal.
πάνω = ἐπάνω, oben.
παπαγάλλος, ὁ, Papageien.
πάπια, ἡ, Ente.
παπούτσι, τό, Schuh.
παππικός, -ή, -όν, großväterlich.
πάππος, ὁ, Großvater.
παραβλέπω, übersehen, außeracht lassen.
παραγγελιά = παραγγελία, ἡ, Befehl.
παραγγέλλω, bestellen.
παραγνωρίζω, verkennen.
παράδειγμα, τό, Beispiel.
παράδεισος, Paradies.
παραδίδω, übergeben.
παράδοσις, ἡ, Überlieferung.
παραθύρι, τό, Fenster.
παράθυρον, τό, Fenster.
παραιτοῦμαί τινος oder τι, verzichten auf etw.
παραιτῶ, -έω, lassen.
παρακαλῶ, -έω, bitten.
παρακείμενος, -η, -ον, benachbart.
παράκλησις, ἡ, Bitte.
παρακμάζω, verblühen, in Verfall gerathen.
παρακολουθῶ, -έω, verfolgen.
παραλυμένος, -η, -ον, liederlich, ausschweifend.
παραλυσία, ἡ, Ausschweifung.
παραμονεύω, auflauern.
παραμύθι, τό, Erzählung.
παράξενος, -ον, sonderbar.
παραπέτασμα, τό, Vorhang.
παραπολύς, -λλή, -λύ, zuviel.
παράπονον, τό, Klage.
παραπονοῦμαι, sich beklagen.
παρασκευή, ἡ, Vorbereitung.

παρασκήνιον, τό, Coulisse.
παραστέκομαι (Aor. παρεστάθην), gegenwärtig sein; auftreten.
παραστέκω, gegenwärtig sein, sich einfinden.
παρατήρησις, ἡ, Vorstellung, Vorwurf; Betrachtung, Forschung.
παρατηρῶ, -έω, sich kümmern um, wahrnehmen.
παράφορος, wer sich nicht mäßigen kann; jach.
παραφρονῶ, -έω, den Verstand verlieren.
παραφυλάττω, auflauern, spionieren.
παραχαμηλόω, sich herabneigen.
παραχωρῶ, -έω, abtreten; gewähren.
παρεκτός, c. gen., mit Ausnahme.
παρελθόν, τό, die Vergangenheit.
παρεξηγῶ, -έω, mißdeuten.
παρέπομαι, folgen.
παρέρχομαι, vorbeigehen; sterben.
παρευθύς, sogleich, sofort.
παρέχω (Aor. παρέσχον), liefern, gewähren.
παρηγορία, ἡ, Trost.
παρηγορῶ, -έω, trösten.
παρθένος, ἡ, Jungfrau.
παριστάω, darstellen.
παριστάνω (Aor. παρέστην), dasein; παρέστησα, jem. vorführen, zeigen, beschreiben.
παροιμία, ἡ, Sprichwort.
παρόμοια (Adv.), ebenso.
παρόμοιος, -α, -ον, ähnlich.
παρομοίως (Adv.), gleich.
πᾶς, πᾶσα, πᾶν, jeder, all, ganz.
παρουσιάζω, vorstellen.
παρών, -οῦσα, -όν, gegenwärtig.
πασπατεύω, betasten.
παστρικός, -ή, -όν, sauber.
πασχίζω, versuchen.
πατήρ, ὁ, Vater.
πατόκορφα, von oben bis unten.
πατρικός, -ή, -όν, väterlich.
πατρίς, ἡ, Vaterland.
παῦσις, ἡ, Pause.
παύω, aufhören.
παχύδερμος, -ον, dickhäutig; plump.
πεδιάς, ἡ, Ebene.
πεζός, -ή, -όν, 1. zu Fuß gehend; 2. in Prosa geschrieben; 3. vulgär.
πετάζομαι = πετιοῦμαι, sich werfen.
πείθω, überreden, überzeugen. Perf. II. πέποιθα, ich bin überzeugt.
πεῖνα, ἡ, Hunger.
πεινασμένος, -η, -ον, hungrig.
πεινῶ, -άω, hungrig sein.
πεῖρα, ἡ, Versuch.
πειράζω, schaden; beleidigen, etwas zuleide thun (Aor. ἐπείραξα).
πειρασμός, ὁ, Teufel.
πεισματάρης, ὁ, Trotzkopf.
πένθιμος, -ον, trauervoll.
πέννα, Feder.
πεπλανημένος, -η, -ον, verirrt, wirr.
πεποίθησις, ἡ, Vertrauen, Zuversicht.
περαιτέρω (Adv.), ferner.
πέραν, drüben.
πέρας, τό, Ende.
περβατῶ, -έω = περιπατῶ, gehen.
περιβάλλω, umwerfen, umthun
περιβεβλημένος τι, angethan mit.

περιβολάκι, τό, Gärtchen.
περιβόλι, τό, Garten.
περίγελως, ὁ, Spott.
περιδένω, umwinden. Part. Pass. περιδεδεμένος.
περίεργος, -ον, sonderbar.
περιερχόμενον, τό, Inhalt.
περιέχω, enthalten.
περικαλῶ, -έω (Aor. περεκάλεσα), sehr bitten.
περιμένω, warten.
περιπαθής, -ές, leidenschaftlich erregt; Adv. -ῶς.
περιποιοῦμαί τινα, jem. gut behandeln, ihm seine Sorgfalt zuwenden, sich um ihn kümmern.
περίπτυξις, ἡ, Umarmung.
περιπτύσσομαι, umarmen.
περισσότερον, mehr, eher.
περίστασις, ἡ, der Umstand.
περιστέρι, τό, Taube.
περιττός, -ή, -ός, überflüssig, unnöthig.
περίφημος, berühmt.
περιφρονῶ, -έω, verachten.
περνῶ, -άω (Aor. ἐπέρασα), vorbeigehen; vergehen.
πέρσυ, πέρσι, letztes Jahr.
πέταλον, τό, Blatt.
πετάω, fliegen; springen.
πέτρα, ἡ, Fels.
πεῦκον, τό = ἡ πεύκη, Fichte.
πεύκη, ἡ, Fichte.
πέφτω = πίπτω.
πηγάζω, hervorsprudeln, entquellen.
πηγαίνω (Aor. ἐπῆγα; Conj. νὰ πάω; Imp. ἄμε, ἄμετε), (fort)gehen.
πηγή, ἡ, Quelle.
πηδάλιον, τό, das Steuer.
πιάνω (Aor. ἔπιασα), fassen, ergreifen.
πιέζω (Aor. ἐπίεσα), drücken.
πιθανός, -ή, -όν, wahrscheinlich.
πίκρα, ἡ, Kummer.
πικραμένος, betrübt.
πικράνω, kränken (Aor. ἐπίκρανα).
πικριά, ἡ, Bitterkeit.
πῖλος, ὁ, Hut.
πινάκιον, τό, Teller.
πίνω (Aor. ἔπιον, Imp. πίε oder πιέ), trinken.
πιπέρι, τό, Pfeffer.
πίπτω (Aor. II. ἔπεσον), fallen.
πιστεύω, glauben.
πιστικός, ὁ, Hirt.
πίστις, ἡ, Glaube.
πιστῶς, Adv. von πιστός, treu.
πίστωσις, ἡ, Credit.
πίσω = ὀπίσω, hinten.
πλάγι, τό, Seite; στό πλάγι, zur Seite.
πλάγιος, -α, -ον, seitlich.
πλακόνω, niederdrücken.
πλανάω, täuschen; Pass. sich — lassen.
πλάνης, umherschweifend.
πλᾶσμα, τό, Geschöpf.
πλατύς, -εῖα, -ύ, weit.
πλεῖστος, -η, -ον, meist.
πλέκω, stricken, flechten.
πλέον, mehr; schon.
πλεονεξία, ἡ, Habsucht.
πλευρά, ἡ, Seite; τὸ πλευρόν, dasselbe.
πλέω, fahren (Schiff), schiffen.
πληγή, ἡ, Wunde.
πληγόνω, verwunden.

πλῆθος, τό, Menge.
πλήμμυρα, τό, Überschwemmung.
πλημμυρῶ, -έω, überschwemmen.
πλήν, außer; jedoch.
πλῆξις, ἡ, Langeweile, Eintönigkeit.
πλήρης (mit Gen.), voll (von).
πληρόνω, bezahlen.
πληροφορία, ἡ, Information, Auskunft; Garantie, Sicherheit.
πληροφοροῦμαι, sicher erfahren, erkennen.
πληρωμή, ἡ, Zahlung.
πλησιάζω, 1. nähern. 2. sich nähern.
πλησιέστερον, näher (Comp. von πλησίον).
πλησίον (Adv.), nahe; ὁ —, der Nächste.
πλουσιοπάροχος, -ον, reichlich.
πλούσιος, -α, -ον, reich.
πνίγω, ersticken.
πνοή, ἡ, Hauch.
πόδι, τό, Fuß.
ποθῶ, -έω, wünschen; bedauern.
ποιέω, machen.
ποιητέος, -α, -ον, zu thun, was zu geschehen hat.
ποιητής, ὁ, Dichter.
ποῖος, -α, -ον, welcher? was für ein?
πολεμικός, -ή, -όν, kriegerisch, Kriegs . . .
πόλεμος, ὁ, Krieg.
πολεμῶ, -έω, kämpfen.
πόλις, ἡ, Stadt.
πολιτεία, ἡ, Staat, Reich.
πολλάκις, oftmals.
πολύ, sehr; παρὰ πολύ, zu sehr.
πολύς (vergl. Wd. 18), viel.
πολυτρόπως, vielgestaltig, mannigfach.
πολυχρόνιος, langdauernd.
πονηρία, ἡ, Schlechtigkeit, Bosheit, List.
πόνος, ὁ, Schmerz.
ποντίκι, τό, Maus.
πονῶ, -έω, Schmerz empfinden; bedauern.
πορίζομαι, sich etwas verschaffen.
πόρτα, ἡ, Thor.
πορτοκάλλι, τό, Orange.
ποτάμι, τό, Fluß.
ποταπός, -ή, -όν, niedrig.
ποτέ einst.
πότε, wann?
ποτῆρι, τό, Glas, Becher.
ποτίζομαι, trinken.
ποτίζω, zu trinken geben; stillen (Durst).
ποτόν, τό, Getränk.
ποῦ, wo? wohin?
πούδρα, ἡ, Puder.
ποῦθε = πόθε, woher?
πουθενά, irgendwo.
πουλάκι, τό, Vögelchen.
πουλί, τό, Vogel.
πουλῶ, -έω und -άω, verkaufen.
πούπετα, nirgends(hin).
πούς, Gen. ποδός, ὁ, Fuß,
πρᾶγμα, τό, Sache.
πράγματι, in der That.
πραμμάτεια = πραγματεία, ἡ, Geschäft, Handel; Ware.
πραμματεύομαι (= πραγμ.), handeln, Handel treiben.

πραμματευτής = πραγματευτής, ὁ, Kaufmann.
πρᾶξις, ἡ, That.
πραότης, ἡ, Sanftmuth.
πράσινος, -η, -ον, grün.
πράττω (Aor. ἔπραξα), thun, handeln.
πρέπει, es ziemt sich; es ist nöthig.
πρίν, bevor.
προαγωγή, ἡ, Förderung.
προάλλη, nur in ταῖς προάλλαις, kürzlich.
προβάλλω (Aor. προέβαλον), vorsetzen, darbieten, vorbringen; vorschieben (als Vorwand).
πρόβατον, τό, Schaf.
πρόβειος, -α, -ον, vom Schaf.
πρόγευμα, τό, Frühstück.
προγευματίζω, frühstücken.
προδότης, ὁ, Verräther.
προδότις, ἡ, Verrätherin.
πρόδρομος, ὁ, Vorläufer.
προεπαγγέλλω, vorherverkünden.
προθάλαμος, ὁ, Vorzimmer.
προθυμία, ἡ, Eifer.
πρόθυμος, -ον, eifrig, bereitwillig.
προικίζω, ausstatten.
πρόληψις, ἡ, Vorurtheil.
πρόνοια, ἡ, Vorsicht.
προνόμιον, τό, Vorrecht.
προξενεύω τινά, jem. eine Heirat vermitteln.
προοδοποίησις, ἡ, die Wegbahnung, die Vorbereitung.
προονομασθείς, vorgenannt.
πρός, nach . . . hin; zu (Zweck).
προσατενίζω, starr anschauen.
προσβλέπω, anblicken.
προσεγγίζω nähern; nahen.
προσέρχομαι, herbeikommen.
προσέχω, Acht geben; πρόσεξε gieb acht.
προσθέτω, hinzufügen.
προσκαλῶ, -έω, herbeirufen.
προσκέφαλον, τό, Kopfkissen.
προσκήνιον, τό, Proscenium.
προσκυνῶ, ich empfehle mich!
προσμειδιῶ, zulächeln.
προσμένω, erwarten.
προσοχή, ἡ, Vorsicht; Aufmerksamkeit.
προσπαθῶ, -έω, versuchen.
προσταγή, ἡ, Befehl.
προστάτης, weibl. προστάτις, schützend; Beschützer, Beschützerin.
προστάττω (προστάζω), befehlen (Aor. προσέταξα).
προσφέρω, darbieten.
προσφορά, ἡ, Anerbieten.
πρόσωπον, τό, Gesicht; Person.
προτείνω, vorschlagen; machen (einen Vorschlag).
προτέρημα, τό, Vorrecht; Vorzug; Verdienst.
πρότερον, früher.
προτήτερα = πρωτήτερα, früher.
προτιμάω, vorziehen.
πρότυπον, τό, Original, Vorbild, Muster.
πρόφασις, ἡ, Vorwand, Entschuldigung.
πρόχειρος, -ον, was bei der Hand, leicht erreichbar ist.
προχωρῶ, -έω, vorangehen, vorwärtsgehen, fortschreiten; fortfahren.

πρωΐ, τό, Morgen.
πρωΐα, ἡ, Morgen.
πρωϊνός, -ή, -όν, morgendlich.
πρωταπριλιά, ἡ, erste April.
πρωτομαγιά, ἡ, der erste Mai.
πρωτομαγίστωρ, ὁ, Obermeister, Vorsteher.
πρῶτον, zuerst.
πρωτοπαλλήκαρον, τό, Anführer der Soldaten.
πρωτότοκος, -ον, ältester, erstgeborener.
πρωτότυπος, -ον, ursprünglich.
πρωτοχρονιά, ἡ, Neujahr.
πταῖσμα, τό, Schuld, Fehler.
πταίω, schuldig sein; verschulden, fehlen.
πτέρυξ, Gen. -γος, -ἡ, Flügel.
πτηνόν, τό, Vogel.
πτοῶ, -έω, erschrecken.
πτυχή, ἡ, Falte.
πτύω, spucken.
πτωχός, -ή, -όν, arm; erbärmlich.
πῦρ, τό, Feuer.
πύραυνον, τό, Kohlenpfanne.
πυρετός, ὁ, Fieber.
πυρίφλεκτος, feurig.
πυρολαβίς, ἡ, Feuerzange.
πυρόω, entflammen.
πωλῶ, -έω und -άω, verkaufen.
πωρνόν, τό = πρωϊνόν, Morgen.
πῶς = ὅτι, dass.

P.

ῥαβδισμός, ὁ, Stockprügel.
ῥαγίζω, spalten.
ῥαίνω, bespritzen, benetzen.
ῥάκος, τό, Lappen.
ῥάπτρια, ἡ, Näherin.
ῥάπτω, nähen.
ῥάχη, ἡ, 1. Rücken. 2. Bergrücken.
ῥάχις, ἡ, Rücken.
ῥέω (Aor. ἔῤῥευσα), fließen.
ῥῆμα, τό, Verbum.
ῥητορειά, ἡ, Redegabe.
ῥιγῶ, -όω, schaudern.
ῥίζα, ἡ, Wurzel; Fuß (des Berges).
ῥίπτομαι (Aor. ἐῤῥίφθην), stürzen (intr.).
ῥίπτω (Aor. ἔῤῥιψα), werfen.
ῥίχνω = ῥίπτω.
ῥίχτω (Aor. ἔῤῥιξα) = ῥίπτω, werfen; schießen.
ῥόγα, ἡ, Lohn.
ῥοδαριά, Rosenstrauch.
ῥόδινος, -η, -ον, rosig.
ῥόδον, τό, Rose.
ῥόκα, ἡ, Spindel.
ῥουμπίνι, τό, Rubin.
ῥοῦς, ὁ, Strömung.
ῥοῦχα, τὰ, Sachen.
ῥοῦχον, τό, Wollstoff, Tuch; Kleid.
ῥοφάω, verschlucken.
ῥωμαλέος, -α, -ον, stark.
ῥωμαντικός, -ή, -όν, romantisch.

Σ.

σαβανόνω, ins Todtenkleid hüllen, begraben.
σαγήνη, ἡ, Netz.
σάκκος, ὁ, Sack.

σακκούλι, τό, Säckchen, Beutel, Geldtäschchen.
σάλπιγξ, ἡ, Trompete.
σάν, als.
σανίδα, ἡ, Planke.
σανίς, ἡ, Brett.
σαράγι, τό, Schloss.
σβένω = σβύνω.
σβύνω auslöschen; Pass. erlöschen (intr); schwach werden.
σείω, schütteln, schwingen.
σελήνη, ἡ, Mond.
σεντονάκι, Bettuch.
σεργιανίζω, durchwandern; beschauen.
σέρνω, ziehen; fortschleppen.
σηκόνω (Aor. ἐσήκωσα; Aor. Pass. ἐσ[η]κώθηκα), erheben.
σημαδεύω, aufs Korn nehmen.
σημαίνω, 1. anzeigen. 2. schlagen (Uhr).
σημαντικός, -ή, -όν, beträchtlich.
σημειόνω, bezeichnen, aufzeichnen.
σημείωσις, ἡ, Commentar, Anmerkung.
σήμερα, heut.
σήμερον, heute.
σιγά, still!
σιγάρον, τό, Cigarre.
σιγή, ἡ, Schweigen.
σιάζω, ordnen, in Ordnung bringen.
σιμά, nahe bei.
σιωπάω, schweigen.
σιωπή, ἡ, Schweigen.
σιωπηλός, -ή, -όν, schweigend.
σκάλα, ἡ, Treppe.
σκαμνίον, τό, Stuhl.
σκάνω (Aor. ἔσκασα), platzen.
σκεπάζω, schützen, bedecken.
σκέπη, ἡ, Schutz, Bedachung.
σκέπτομαι (Aor. ἐσκέφθην), nachdenken, überlegen.
σκέψις, ἡ, Überlegung.
σκηνή, ἡ, Scene, Schauplatz.
σκιά, ἡ, Schatten.
σκιάζω, 1. beschatten. 2. einschüchtern.
σκίμπους, Gen. -οδος, -ὁ, Ruhebett.
σκιρτάω, springen.
σκλάβα, ἡ, Sclavin.
σκλαβιά, ἡ, Sclaverei.
σκλαβόνω, zum Sclaven machen; σκλαβωμένος Part. Pass.
σκληρός, -ά, -όν, hart; grausam.
σκόπελος, ὁ, Fels, Klippen.
σκοπός, ὁ, Zweck.
σκοτάδι, τό, Dunkelheit.
σκοτεινός, -ή, -όν, dunkel.
σκοτίζω, langweilen; jem. den Kopf warm machen.
σκοτόνω (Aor. ἐσκότωσα), tödten.
σκότωμα, τό, Mord.
σκούζω, schreien.
σκοῦπρα, ἡ, Besen.
σκουτί, τό, Kleid.
σκυθρωπάζω, ein finsteres Gesicht machen.
σκυλάκι, τό, Hündchen.
σκυλί, τό, Hund.
σκύπτω, sich beugen = σκύφτω.
σμικρύνω, verkleinern.
σός, σή, σόν, dein, deine, dein (nur in der Schriftsprache noch gebräuchlich).
σοφιά, ἡ, Weisheit.
σοφός, -ή, -όν, weise.

σπάθη, ἡ, Schwert.
σπαθί, τό, Schwert.
σπαίρω, zucken.
σπάνω (Aor. ἔσπασα), zerreißen.
σπαράζω, pochen, sich bewegen.
σπαράττω zerreißen.
σπάσιμον, τό, Riss, Bruch.
σπασμένος, abgerissen.
σπίτι, τό, Haus.
σπασμωδικῶς (Adv.), krampfhaft.
σπείρω, säen.
σπέρνω (Aor. ἔσπειρα), säen; ausstreuen.
σπεύδω, eilen.
σπλάγχνα, τά, Eingeweide.
σπλαγχνίζομαι, bemitleiden.
σπολλάτη, danke schön!
σπουδάζω (mit Acc.), studieren; sich ernstlich mit etw. beschäftigen, sich bemühen.
σταγών, ἡ, Tropfen.
στάζω, tröpfeln (Aor. ἔσταξα).
στάδιον, τό, Carrière.
σταθμῶ, -έω, wägen.
σταυροδρόμι, τό, Kreuzweg.
σταυρῶ, kreuzen.
στεγνόνω, trocknen.
στέκω, στέκομαι, stehen, stille stellen (Aor. ἐστάθηκα, Conj. νὰ σταθῶ).
στέλλω, schicken.
στενόν, τό, Schlucht.
στενός, -ή, -όν, eng.
στενοχωροῦμαι, beengt sein, sich gedrückt fühlen
στενοχωρῶ, -έω, bedrücken, in Verlegenheit setzen.
στέργω, einverstanden sein (mit = Acc.).
στέρησις, ἡ, Beraubung; Mangel.
στερῶ, -έω, berauben.
στεφάνι, τό, Kranz; Brautkrone.
στεφανόνομαι, getraut werden.
στεφανῶ, 1. krönen. 2. einsegnen (Brautleute).
στεφανωτός, bekränzt (wie eine Braut).
στήθια, τά, Brust.
στῆθος, τό, Brust.
στιγμή, ἡ, Augenblick.
στιλπνός, -ή, -όν, blank.
στίχος, ὁ, Zeile.
στιχουργῶ, -έω, dichten.
στολίζω, schmücken.
στόμα, τό, Mund.
στοργή, ἡ, Liebe, Zärtlichkeit.
στοχάζομαι, nachdenken.
στρέφω, drehen.
στρῶμα, τό, Lager, Bett.
στρώννω, ausstrecken (am Boden).
στυγερός, -ά, -όν, hassenswert; häfslich.
συγγένεια, ἡ, Verwandtschaft.
συγγενής, ὁ, Verwandter.
συγγνώμη, ἡ, Verzeihung.
συγγνώσκω (Aor. συνέγνων, Imp. σύγγνωθι), verzeihen.
σύγγραμμα, τό, Werk, Schrift.
συγγραφεύς, ὁ, Schriftsteller.
συγκίνησις, ἡ, Bewegung, Erregung, Rührung.
συγκινῶ, -έω, bewegen; rühren.
σύγκρισις, ἡ, Vergleichung.
συγυρίζω, ordnen, in Ordnung bringen, zurecht machen.
συγχωρῶ, -έω, verzeihen; gestatten.

συζυγία, ἡ, Conjugation.
σύζυγος, ὁ, ἡ, Gatte, Gattin.
σῦκον, τό, Feige.
συλλαβή, ἡ, Silbe.
συλλαμβάνω (Aor. συνέλαβον), ergreifen, fangen.
συλλογισμένος, nachdenklich, bekümmert.
συλλογιοῦμαι = συλλογίζομαι, überlegen; denken an.
συμβαίνω (Aor. συνέβη), geschehen.
σύμβαμμα, τό, Ereigniß.
συμβία, ἡ, Gattin.
συμβουλή, ἡ, Rath.
σύμβουλος, ὁ, Berather.
συμπαθής, -ές, mitleidig.
συμπαίζω, zusammen spielen.
συμπολίτης, ὁ, Mitbürger.
συμφέρον, τό, Nutzen, Vortheil; Pl. τὰ συμφέροντα.
συμφερώτερος, -α, -ον, nützlicher.
συμφορά, ἡ, Unglück.
συμψηφίζω, zusammenrechnen, ausgleichen.
συναντάω, treffen, begegnen.
συναχόνομαι (Aor. -ώθηκα), sich erkälten.
συνερίζομαι, wetteifern; τινά, jem. etwas. übelnehmen.
συνέρχομαι, zu sich kommen.
σύνευνος, Gatte, Gattin.
συνέχω ἐμαυτόν, an sich halten.
συνήθως (Adv.), gewöhnlich.
συνθλάω, zerbrechen.
συνιστῶ, -άω oder συνίστημι, zusammensetzen; gründen (Aor. συνέστησα oder ἐσύστησα, Pass. συνεστάθην).

σύννους, nachdenklich.
συνοδεύω, begleiten.
σύνορον, τό, Grenze.
σύντομος, -ον, kurz; ἐν συντόμῳ, kurz (Adv.).
συντρέχω, beitragen, mitwirken, helfen.
συντρίβω (Aor. συνέτριψα, Pass. συνετρίβην), zerbrechen, zerschmettern.
συντροφιά = συντροφία, ἡ, Gesellschaft.
σύντροφος, ὁ, Genosse.
συνυπηρετῶ, -έω, gleichzeitig dienen; Pass. gleichzeitig bedient werden.
συρτάρι, τό, Schublade; συρταράκι, kleine —.
συρτός, -ή, -όν, schleppend.
σύρω, 1. ziehen, 2. gehen.
σύστημα, τό, System; Versammlung, Gilde.
συσχολαστής, Mitschüler.
συχνάζω τινά, mit jem. umgehen, ihn aufsuchen.
συχνοαναστενάζω, oft aufstöhnen, ... seufzen.
σφάζω (Aor. ἔσφαξα), tödten.
σφαῖρα, ἡ, Kugel.
σφαλισμένος, -η, -ον, geschlossen.
σφάλμα, τό, Irrthum, Fehler.
σφικτός, -ή, -όν, fest.
σφιχτά = σφικτά, eng, fest.
σφοδρός, -ά, -όν, heftig.
σφοδρύνω, verstärken.
σφραγίς, ἡ, Siegel, Stempel.
σχάρα = σκάρα, ἡ, Bratrost.
σχεδόν, fast.
σχοινί, τό, Strick.

σχοινίον, τό, Strick.
σχολαρχία, ἡ, Stellung oder Thätigkeit als Schuldirector.
σχολαρχῶ, -έω, (eine Schule) leiten; Schuldirector sein.
σχολεῖον, τό, Schule.
σχολικῶς (Adv.), schulmäßig.
σώζω, retten, bewahren, behalten.
σωθικά = σωθηκά, τά, Eingeweide, Herz.
σωκάκι, τό, Straße.
σῶμα, τό, Körper.
σωματικός, -ή, -όν, körperlich.
σωστός, -ή, -όν, vollständig, complet; recht, genau.
σωτηρία, ἡ, Rettung.

T.

ταγίζω, zu essen geben.
τάγμα, τό, Orden (Ritter- oder Mönchs-).
ταῖρι, τό, Liebchen, δὲν ἔχει ταῖρι, er hat nicht seinesgleichen.
ταλαίπωρος, -ον, unglücklich.
τανῦν, jetzt.
ταξεῖδι, τό, Reise.
τάξιμον, τό, das Versprochene.
τάξις, ἡ, Ordnung.
ταπεινόω, erniedrigen.
ταπεινός, -ή, -όν, niedrig, gemein.
ταραγεμίζω, vollstopfen.
ταραχή, ἡ, Unruhe.
τάρταρα, τά, τῆς γῆς, die finsteren Tiefen der Erde.
τάσι, τό, Tasse, Becher.
τάσσω, versprechen.
τάφος, ὁ, Grab.
τάχα, vielleicht; ob — wohl? eigentlich?
ταχέως, Adv. von ταχύς, schnell.
ταχύς, -εῖα, -ύ, schnell.
τε καί, sowohl — als auch.
τεκλίφι, Steuer, Abgabe.
τεκμήριον, τό, Zeichen.
τέκνον, τό, Kind.
τελαιῶ, -όω, vollenden.
τελειοποιῶ, -έω, vervollkommnen.
τέλειος, vollkommen, vollendet.
τελειόω, zu Ende sein.
τελείως (Adv.), gänzlich.
τελείωσις, ἡ, die Vervollkommnung.
τελευταῖος, -α, -ον, letzt.
τέλος, endlich.
τελῶ, -έω, ausführen; erfüllen (einen Wunsch). τετέλεσται, es ist vollbracht.
τεντόνω, spannen.
τέρπω, ergötzen.
τέτοιος, -α, -ον, solch; τέτοια, so.
τέχνη, ἡ, Kunst; List.
τεχνίτης, ὁ, Künstler.
τί, was.
τίγρις, ὁ, ἡ, Tiger.
τίθημι (Aor. ἔθην, vulg. ἔθεσα), setzen, legen, stellen.
τιμή, ἡ, Ehre.
τίμημα, τό, Preis.
τιμωροῦμαι, sich rächen; bestraft werden.
τιμωρῶ, -έω, bestrafen.
τινάζω, schütteln.

τινάσσω, ausklopfen. Part. Pass. τιναγμένος.
τίποτε, etwas; (mit Neg.) nichts.
τις, jemand.
τίτλος, ὁ, Titel.
τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, solcher.
τοιουτοτρόπως, auf diese Art, so.
τόλμη, ἡ, Kühnheit.
τολμηρός, -ά, -όν, kühn, dreist.
τολμῶ, -άω, wagen.
τομάρι, τό, Haut, Fell.
τοποθετῶ, setzen, legen, stellen.
τόπος, ὁ, Ort.
τόρα = τώρα, jetzt, nun.
τορός, ὁ, Spur.
τόσον, so, so sehr.
τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, so groß.
τότε, damals, dann.
τότες = τότε.
τουφέκι, τό, Flinte.
τραβῶ, -έω, 1. ziehen, 2. leiden.
τραγούδι, τό, Lied.
τρανός, -ή, -όν, klar, deutlich.
τρανταφυλλιά, ἡ, Rosenstrauch.
τράπεζα, ἡ, Tisch.
τραπέζιον, τό, Tischchen.
τραυματίζω, verwunden.
τραχύς, εῖα, -ύ, rauh.
τρέλλα, ἡ, Thorheit.
τρελλαίνομαι (Aor. ἐτρελλάθηκα), toll, närrisch werden.
τρελλαίνω, närrisch machen.
τρελλός, närrisch.
τρεμουλιαστός, zitternd.
τρέμω, zittern.
τρέξιμα, τό, Laufen.
τρέφω (Aor. ἔθρεψα; Aor. Pass. ἐτράφην) nähren, hegen (Haß, Verachtung).
τρέχω (Aor. ἔτρεξα und ἔδραμον), laufen.
τριανταφυλλιά, ἡ, Rosenstrauch
τριαντάφυλλον, τό, Rose.
τρίβω, reiben.
τριγύρω, ringsherum.
τρίζω, krachen, knarren; seufzen.
τρικυμία, ἡ, Sturm (zur See).
τρισάθλιος, -ια, -ον, sehr unglücklich.
τρισμακαρίζω, dreimal das Todtengebet sprechen.
τρίχα, ἡ, Haar.
τριχιά, ἡ, Seil.
τροβᾶς, Beutel.
τρομάζω, erschrecken.
τρομάρα, ἡ, Schrecken.
τρομερός, -ά (-ή), -όν, schrecklich.
τρόμος, ὁ, Schrecken.
τρόπος, ὁ, Art und Weise.
τροφή, ἡ, Nahrung.
τροχός, ὁ, Rad.
τρυγόνι, τό, Turteltaube.
τρύπα, ἡ, Loch.
τρυπάω, durchlöchern, durchbohren.
τρυποκάρυδον, τό, Spatz.
τρυφερός, -ά, -όν, zart, zärtlich.
τρώγω (Aor. ἔφαγον), essen.
τσακίζω, zerbrechen.
τσιμπῶ, kneifen, winken.
τσιούπρα, ἡ, Tochter.
τσιρίτι = τζιρίτο, τό, Wurfspieß.
τσουάπι (türk.), die Antwort.
τσουκανίζω, klopfen.
τσυμπίδα, ἡ, Zange.

τσωπαίνω = σιωπαίνω (Aor. ἐτσώπασα), schweigen.
τυραννία, ἡ, Tyrannei.
τύραννος, ὁ, Tyrann.
τυραννῶ, -έω, tyrannisieren.
τυρί, τό, Käse.
τυφλός, -ή, -όν, blind.
τύφλωσις, ἡ, Blindheit.
τύφος, ὁ, Stolz, Eitelkeit.
τυχαίνω (Aor. ἔτυχον), treffen; zufällig sein rc.
τύχη, ἡ, Zufall.
τυχηρός, ά, -όν, glücklich.
τυχόν, vielleicht.

Υ.

ὑβρίζω, schmähen.
ὑγεία = ὑγιεία, ἡ, Gesundheit.
ὑγιής, -ές, gesund.
ὑγραίνω, naß machen; befeuchten.
ὑγρός, -ά, -όν, feucht.
ὕδωρ, Gen. ὕδατος, τό, Wasser.
ὑέλινος = ὑάλινος, -η, -ον, gläsern.
υἱός, ὁ, Sohn.
ὕμνος, ὁ, Hymne.
ὑπάγω, (weg-)gehen.
ὑπακούω, gehorchen.
ὑπαναμιμνήσκω (Aor. — έμνησα), ins Gedächtnis zurückrufen.
ὑπανατέλλω, eben aufgehen (Sonne).
ὑπανδρεύω, verheiraten.
ὑπάρχω, existieren, vorhanden sein.
ὑπερβολή, ἡ, Übertreibung.
ὑπερηφάνεια, ἡ, Stolz.
ὑπερήφανος, -ον, stolz; Adv. ὑπερηφάνως.
ὑπερπαθής, -ές, überleidenschaftlich, von L. überwältigt.
ὕπνος, ὁ, Schlaf.
ὑποβάλλω τι εἰς τὴν ἀμφιβολίαν, in Zweifel ziehen.
ὑπογραφή, ἡ, Unterschrift.
ὑπόδημα, τό, Stiefel.
ὑπόθεσις, ἡ, Gegenstand (der Unterhaltung), Sache, Angelegenheit.
ὑποκάμισον, τό, Hemd.
ὑπόκρισις, ἡ, Heuchelei.
ὑποκριτής, ὁ, Heuchler.
ὑπολάμπω, schwach glänzen.
ὑπόληψις, Ansehen, Achtung (die man genießt).
ὑπόλοιπος, -ον, übrig bleibend.
ὑπομένω, ertragen (Aor. ὑπέμεινα).
ὑπομονή, ἡ, Ausharren, Geduld.
ὑποπτεύω, argwöhnen.
ὕποπτος, -ον, verdächtig; mißtrauisch.
ὑποστηρίζω (Aor. ὑπεστήριξα), unterstützen.
ὑποστολή, ἡ, Zögern.
ὑπόσχεσις, ἡ, Versprechen.
ὑπόσχομαι (besser: ὑποσχνοῦμαι), versprechen (Aor. ὑπεσχέθην).
ὑποταγή, ἡ, Unterwerfung, Gehorsam.
ὑποτονθορύζω, murmeln.
ὑποφέρω, ertragen; leiden.
ὑποχρέωσις, ἡ, Verpflichtung.
ὑποψία, ἡ, Argwohn.
ὑπώρεια, Bergabhang, Fuß eines Berges.
ὕστερα ἀπό, nach.

ὕστερις, darauf.
ὑψηλός, -ή, -όν, hoch.
ὑψόω, erheben.

Φ.

φαγί = φαγεῖ, τό, Speise.
φαιδρός, -ά, -όν, heiter, strahlend.
φαιδρύνω, erheitern.
φαίνομαι (Aor. II. ἐφάνην), scheinen, erscheinen.
φακιόλι, τό, Kopftuch, Schleier.
φανερόνω, offenbar machen.
φανερός, -ά, -όν, offenbar.
φαντάζομαι, sich (etwas so und so) vorstellen.
φάντασμα, τό, Schattenbild.
φαντασιοπληξία, sonderbarer Einfall, Grille.
φαρμάκι, τό, Gift.
φαρμακόνομαι, sich vergiften.
φαρμακῶ, vergiften.
φεγγάρι, τό, Mond.
φείδομαι (Aor. ἐφείσθην), sparen.
φέρετρον, τό, Sarg.
φέρω, tragen, bringen.
φεῦ, ach! oh!
φεύγω (Aor. ἔφυγον oder ἔφυγα), fliehen; weggehen.
φήμη, ἡ, Ruf, Ruhm.
φθάνει μόνον, wenn nur . . .
φθάνω (2. Aor. ἔφθην, vulgär ἔφθασα), gelangen.
φθάνω, genug sein.
φθειασιδόνομαι, sich schminken.
φθινόπωρον, τό, Herbst.
φθονερός, -ά, -όν, neidisch.
φιάλη, ἡ, Vase.
φίδι, τό, Schlange.
φιλάργυρος, -ον, geizig.
φιλαυτία, ἡ, Eigenliebe.
φιλελεύθερος, -ον, freiheitsliebend.
φιλενάδα, ἡ, Geliebte.
φίλερως, verliebt.
φίλημα, τό, Kuss.
φιλί, τό, Kuss.
φιλία, ἡ, Freundschaft.
φιλικῶς (Adv.), freundschaftlich.
φιλόστοργος, liebevoll.
φίλτατος, liebst.
φιλῶ, -έω, lieben; küssen.
φκιάνω (Aor. ἔφκιασα) = φθειάνω, machen, bereiten.
φλογερός, -ά, -όν, feurig.
φλογίζω, entflammen.
φλόξ, -γός, ἡ, Flamme.
φλουρί, τό, Goldstück.
φοβέρα, ἡ, Drohung.
φοβοῦμαι, fürchten.
φονεύς, ὁ, Mörder.
φονεύω, morden.
φόνος, ὁ, Mord.
φορά, ἡ, Mal.
φόρεμα, τό, Kleid.
φορεσιά, ἡ, Anzug.
φορτόνω, beladen mit, aufladen.
φορῶ, -έω, tragen.
φουρτούνα, ἡ, Sturm.
φουσκόνω, schwellen.
φράγκικος, -η, -ον, fränkisch.
φράκον, τό, Frack.

φράσις, ἡ, Phrase.
φρικαλέος, -α, -ον, schrecklich.
φρικτά (Adv.), schrecklich.
φρίσσω, schaudern.
φρονιμάδα, ἡ, Klugheit.
φρόνιμος, -ον, klug, vernünftig.
φροντίζω, sich kümmern um, denken an.
φροντίς, ἡ, Sorge.
φρονῶ, -έω, denken.
φρουρός, ὁ, Wächter.
φροῦτον, τό, Frucht, Obst.
φρύδι, τό, Augenbraue.
φτερόν, τό, Flügel.
φτονῶ = φθονῶ, beneiden.
φτώχια = φτώχεια, ἡ, Armut.
φτωχός, -ή, -όν, arm.
φυλάγω = φυλάττω.
φυλακή, ἡ, Gefängnis.
φυλακόνω, einkerkern.
φυλάσσομαι (Aor. ἐφυλάχθην), sich hüten (ἀπὸ = vor).
φυλάττω, bewachen
φυλλολογῶ, -έω, blättern.
φυλλομετρῶ, -έω, durchblättern
φύλλον, τό, Blatt.
φυσάω, blasen.
φυσερόν, τό, Blasebalg.
φυσικός, -ή, -όν, natürlich.
φύσις, ἡ, Natur.
φυτεύω, pflanzen.
φωλιά = φωλεά, ἡ. Nest.
φωνάζω, schreien.
φωνή, ἡ, Stimme.
φῶς, τό, Licht.
φωτίζω, erleuchten.
φωτεινός, -ή, -όν, licht, hell, leuchtend.
φωτιά, ἡ, Feuer.
φωτοβολῶ, -έω, glänzen, scheinen.

X.

χαζίρι (türk.), beredt, fertig.
χαϊδεύω = χαδεύω, liebkosen.
χαίνω (Aor. ἔχανον), gähnen; den Mund öffnen.
χαιρετάω, grüßen.
χαιρετισμός, ὁ, Begrüßung.
χαίρω (Aor. ἐχάρην), sich freuen (über = ἐπί mit Dat.).
χαλεύω, suchen.
χαλινός, ὁ, Zügel.
χαλνῶ, 1. verderben, 2. abschlagen.
χαμαί, zu Boden.
χαμάμι, τό, Bad (türk.).
χαμηλός, -ή, -όν, niedrig; Adv. χαμηλά, unten.
χαμογελῶ, -άω, lächeln.
χαμόθεν, vom Erdboden.
χάνω (Aor. ἔχασα), verlieren. Pass. (Aor. ἐχάθην), verloren gehen.
χαρά, ἡ, Freude.
χαράζω, einschneiden; schreiben.
χαρίζομαι εἴς τινα, jem. begünstigen.
χαρίζω, schenken.
χάρισμα, τό, Gabe, Geschenk.
χάρις, Gen. -ιτος, Gnade.
χαρμόσυνος, -ον, fröhlich
χαρτί, τό, Papier.
χασμουριοῦμαι, gähnen.
χαρακόνω, 1. liniieren (Papier). 2. einschneiden, furchen.
χαραυγή = χαραγή, ἡ, Frühmorgen.

χαρίζω, schenken.
χάρις, ἡ, Huld.
χάρισμα, τό, Geschenk.
χαριτωμένος, η, -ον, angenehm.
χάρος, ὁ, Charon; der Tod.
χαρωπός = χαροπός, -ή, -όν, mit glänzenden Augen, lebhaft, fröhlich.
χάσμησις, ἡ, Gähnen.
χατήρι = χατίρι, τό, Gunst, Gefallen.
χείλι(ον), τό, Lippe.
χεῖλος, τό, Lippe.
χειμών, ὁ, Winter.
χείρ, ἡ (vulg. τὸ χέρι), Hand.
χειραγωγῶ,-έω, (an der Hand) führen, leiten.
χειρόγραφον, τό, Manuscript.
χειρόκτιον, τό, Handschuh.
χειρόμακτρον, τό, Serviette.
χειρονομία, ἡ, Geste, Handbewegung.
χειρότερος, -α, -ον, schlimmer.
χελιδόνι, τό, Schwalbe.
χήρα, ἡ, Witwe.
χθές, gestern.
χιλιαδοῦλα, ἡ, ein Zehntausendchen.
χιονίζει, es schneit; χιονισμένη, mit Schnee bedeckt.
χλωμός, -ή, -όν, bleich.
χλωρός, -ά, -όν, frisch (nicht trocken).
χολέρα, ἡ, Cholera.
χολιάζω, in Zorn gerathen.
χονδρός, -ά, -όν, dick.
χορεύω, tanzen.
χορηγία, ἡ, Kosten; Unterstützung.
χοροδιδάσκαλος, ὁ, Tanzlehrer.
χορὸς, ὁ, Tanz.
χορτάζω, nähren, sättigen.
χόρτον, τό, Kraut.
χραίνω (Aor. ἔχρανα), beflecken.
χρεία, ἡ, Bedürfnis.
χρειάζεταί μοι, ich brauche.
χρειάζομαι, brauchen.
χρεμέτισμα, τό, Wiehern.
χρεωκοπῶ, -έω, Bankerott machen.
χρεωστῶ, -έω, schulden, schuldig sein; müssen.
χρήματα, Geld.
χρηματίζω, Geld verdienen als = sein.
χρησιμεύω, dienen zu.
χρῆσις, ἡ, Gebrauch.
χρηστός, -ή, -όν, ehrlich, gut, brav.
χριστιανός, ὁ, Christ; χριστιανή, ἡ. Christin.
χρόνιον, τό, Jahr.
χρόνος, ὁ, Zeit.
χρυσάκτις, goldstrahlig.
χρυσάφι, τό, Gold.
χρυσόμαλλος, -ον, mit goldenem Fell.
χρυσός, ὁ, Gold
χρυσός, ή, -όν, golden.
χρυσοῦς, -ῆ, -οῦν, golden.
χρωματισμός, ὁ, Färbung.
χτύπος, ὁ, Schlag (= κτύπος).
χτύπω = κτύπω.
χύνω (Aor. ἔχυσα), ausgießen.
χῶμα, τό, Erde.
χώρα, ἡ, Land.
χωρατᾶς, ὁ, Scherz, Geschwätz, Posse.
χωρατεύω, scherzen.
χωριάτης, ὁ, Bauer.
χωρίζω, trennen; Pass. sich —.

χωρίς, ohne; ohne daſs.
χωρίστρα, ἡ, Scheitel (der Haare).
χωρῶ, -έω, 1. enthalten, faſſen. 2. enthalten ſein, hineingehen. 3. (veraltet) vorgehen. 4. möglich ſein.

Ψ.

ψαλίδι, τό, Schere.
ψάλλω, (ein Saiteninſtrument) ſpielen.
ψέγομαι, vertrocknen.
ψειρίζω, in den Haaren krauen; lauſen.
ψέλνω = ψάλλω, ſingen (Hymnen).
ψευδής, -ές, falſch.
ψευδοπαιδεία, ἡ, falſche Bildung.
ψεύστης, ὁ, Lügner.
ψευτιά, ἡ, Lüge.
ψεύτικος, -η, -ον, falſch.
ψηλάφησις, ἡ, Taſten.
ψηλός = ὑψηλός, hoch.
ψημένος, gekocht, gebraten.
ψήνω (Aor. ἔψησα), kochen.
ψητόν, τό, Braten.
ψῆφος, ἡ, Stimme (die man abgiebt).
ψιθυρίζω, murmeln.
ψιλός, -ή, -όν, fein.
ψόφιος, -α, -ον, krepiert, todt.
ψοφοδεής, -ές, furchtſam.
ψοφῶ, -έω, rauſchen.
ψοφῶ, -έω, ſterben (von Thieren).
ψυχή, ἡ, Seele.
ψυχικός, -ή, -όν, ſeeliſch.
ψυχικυνηγάρης, ὁ, Seelenjäger.
ψωμί, τό, Brot.

Ω.

ᾠδή, ἡ, Ode.
ὠθέω = ὠθίζω, ſtoßen; treiben, veranlaſſen.
ὠμορφιά ἡ, Schönheit.
ὦμος, ὁ, Schulter.
ὠμός, ή, -όν, roh.
ὥρα, ἡ, Stunde.
ὡραῖος, -α, -ον, ſchön.
ὡρολόγιον, τό Uhr.
ὡς, wie.
ὡσάν, wie.
ὡσανεί, wie wenn.
ὠφέλεια, ἡ, der Nutzen.
ὡσεί, wie.
ὥστε, daſs (nach vorhergehendem ausgedrückten oder zu ergänzendem „ſo").
ὠτακουστής, ὁ, Horcher, Spion.
ὠτακουστῶ, -έω, horchen.
ὠφελῶ, -έω, nützlich ſein.

Übersetzung

derjenigen Theile der Chrestomathie, zu denen eine solche nicht anderweit leicht zu haben ist.

I, 1. Sprichwörter (Text Seite 1): Gemach, gemach pflanzte der Weise einen Weinstock und gemach, gemach wurde die unreife Traube Honig. Ein Adler fängt keine Fliegen. Höre viel und sprich wenig. Anderes hat er auf der Lippen und anderes im Herzen. Die einen unterjocht die Zunge, die anderen die Zähne. An der Frucht wird der Baum erkannt. Vor Gott und dem (deinem) Nachbar kannst du dich nicht hüten. Im Lande der Blinden ist der Einäugige König. Eine Schwalbe macht kein Frühjahr und eine Biene keinen Honig. Er litt und lernte (= er wurde durch Leiden klug). Du aßest den Honig, nun trinke auch den Essig! Feindlich und neidisch (ist) das Auge des Nachbarn. Die Zunge hat keine Knochen und zermalmt (doch) Knochen. Ein (im Text: der) schöner Tag zeigt sich schon am Morgen (Text: vom Morgen an). Meer und Feuer und Weib sind drei Übel. Wie du säest, erntest du. Auch der Honig hat (d. h. schließt ein) Sättigung. Besser eine Krankheit am Körper als an der Seele. Besser Kohl mit Frieden als Zucker mit Zank. Besser, man beneidet dich, als dass man dich bemitleidet. Besser ein gesunder Bettler als ein kranker Reicher. Ein Rabe hackt eines Raben Auge nicht aus. Er hat ein Hasenherz. Mit den Närrischen närrisch, mit den Heiligen heilig. Weder einen blinden Wegführer, noch einen thörichten Rathgeber. Die Zeit ist ein Arzt. Die Zeit bringt die Wahrheit an den Tag. Wer viel Pfeffer hat, thut auch (welchen) an den Kohl. Wer schläft, empfindet keinen Hunger. Die ein Messer tragen, sind nicht alle Köche. Wenn die Katze abwesend ist, tanzen die Mäuse. Was glänzt, ist nicht (alles) Gold.

Ein alter Fuchs läßt sich nicht in der Falle fangen. Er flicht ein Seil aus Sand. Der Hunger wird vieler Lehrmeister. Ein Hund, der bellt, beißt nicht. Die Leiden der ersten sind die Brücke der zweiten. Die Dinge der Welt kreisen wie ein Rad. Ein Blinder führte einen Blinden, und sie fanden das Licht in der Grube.

I, 5. 2 Briefe des Korais (Text Seite 56 ff.). 1. Die Kunst des Schreibens, mein Freund, ist eine schöne Kunst und läßt sich nicht aus dem Stegreif erwerben, wie meine schwachen Versuche zeigen, sondern erfordert viel Mühe und lange Zeit. Es wäre (auch) ein Wunder, noch wunderbarer als die Wunder der Auferstehung der Todten, wenn wir, die wir kaum aus langer Barbarei erwachten, gleichzeitig sowohl eine genaue Einsicht in die Bildung der Sprache und in die Kunst des Schreibens erworben hätten und (was noch lächerlicher ist), wenn Leute wie N. tauglich dazu wären, uns solche Einsichten zu vermitteln, nämlich Leute oder vielmehr Leutchen, ohne Ahnung (Text: nackt) von der Geschichte, ohne Ahnung von der Theorie des grammatischen Geschlechts, ohne Ahnung von der Kenntnis fremder Sprachen, ohne Ahnung selbst von der hellenischen Sprache, da sie dieselbe nicht aus der genauen Erforschung und Vergleichung der classischen Schriftsteller erlernt haben, sondern aus elenden Grammatiken und der Lectüre von Sophisten, noch dazu des in Verfall gerathenen Hellenenthums oder von kirchlichen Hymnen und Kanons. Das, meine ich, wäre ein Wunder über alle Wunder Christi, wenn es bei uns geschähe, während bei dem erleuchtetsten Volke Europas, in der Mutterstadt der Erleuchtung (Text: der Lichter), die 700.000 Menschen umfaßt, in Paris, sich kaum (und zwar ohne Übertreibung) 500 der Schreibkunst Kundige finden. Die ersten Wirkungen und Bewegungen des Erwachens sind Dehnen, Gähnen (Text: Plural), Tasten und allerlei Verlegenheiten und Hilflosigkeiten. Solches Gähnen und solches Dehnen ist auch alles (ohne Bescheidenheit zu heucheln), was ich über die Bildung der Sprache zu sagen und zu schreiben wage. Aber meine Kühnheit findet doch eine gewisse Entschuldigung in den Forschungen (Text: Singular), die ich über diese Dinge schlecht und recht (Text: wie auch immer) angestellt habe, in dem langen Aufenthalt, den ich inmitten eines aufgeklärten Volkes gehabt habe, und in der Bereitwilligung, mich von Klügern als ich leiten zu lassen.

Beschäftige dich mit der aufmerksamen Lectüre des Dionysos von Halikarnaß von den alten (Schriftstellern) und unter den neueren mit

dem, was die Franzosen über die Theorie der Sprache geschrieben haben, wenn du die Schwierigkeit der Sache begreifen willst.

Mein Alter, meine körperlichen Gebrechen, mein seelischer Kummer, die unaufhörlichen Beschäftigungen und der Zwang, den ich mir selbst anthue, um nicht zurückzubleiben, sind so groß, dass es mir unmöglich ist, noch einen anderen Zwang zu ertragen, so geringfügig er auch sein möchte, sonst komme ich um.

2.

Ich danke dir sehr für die in der Vulgär-Sprache geschriebenen Bücher. Sie sind mir von Nutzen, weil sie, wenn auch mit größter Regellosigkeit und ungrammatischer Gedankenlosigkeit abgefasst, mich doch bald ein neues Wort oder eine Phrase lehren, die ich entweder (noch) nicht gefunden, oder an die ich nicht gedacht hatte. Andererseits aber werden sie für mich zu einer Aufstachelung und Aufmunterung, das mir so lange Unbekannte zu enthüllen. Und die Zahl dieser unbekannten Dinge, lieber Freund, ist so groß, dass sie mich oft zur Verzweiflung bringt. Nur das habe ich sicher erkannt durch diese langdauernde Forschung und halte es (fest) als einen Grundsatz, dass die Vervollkommnung dieser vulgären und von den Thoren verachteten Sprache für das Verständnis des Hellenischen nothwendiger ist als die Kenntnis der dorischen, äolischen und ionischen Dialecte. Würde man den nicht für thöricht halten, der sich rühmte, die hellenische Sprache zu kennen, wenn er nicht über die Vulgär-Sprache der Griechen nachgedacht hat? So thöricht auch die Verächter der gewöhnlichen Sprache sein mögen, das können sie ihr doch nicht nehmen, dass (nämlich) auch sie mindestens ein Dialect der hellenischen Sprache ist, und zwar unzweifelhaft der reichere, dass sie zur Zeit so viele Schriftwerke besitzt, während von dem ionischen (Dialect) nur einige wenige und vom dorischen und äolischen noch weniger übrig geblieben sind. Wenn sie in den Schriften der Griechen kein Hilfsmittel finden, so finden sie sie deswegen nicht, weil ihre Voreingenommenheit sie entweder überhaupt verhindert hat, sie zu lesen oder sie sie ohne Überlegung haben lesen wollen. Ich gebe zu, dass es keine reizvolle Unterhaltung ist, den Erotokritos zu lesen und andere solche Auswürflinge des unglücklichen Hellas; aber wer die sehr schöne Herrin liebt, darf nicht versäumen, auch der hässlichen Dienerin zu schmeicheln, wenn der Zutritt zur Herrin irgendwie durch sie erleichtert wird.

Wenn man ein vollständiges und wohldurchdachtes Lexikon sucht, so sucht man Feigen im Winter; die Zeit für ein solches Lexikon ist noch nicht gekommen. Wenn man (aber) ein erträgliches Lexikon wünscht und eins, wie es bei dem gegenwärtigen Zustande Griechenlands sehr nöthig ist, das erfordert keine große Weisheit. Wenn man dem Stephanus folgt, kann man es mit geringer Mühe anfertigen, und zwar noch reichhaltiger als das des Stephanus. Es ist lächerlich, wenn einer, der ganz nackt ist, seine Nacktheit mit indischen Gewändern zu bedecken begehrt; für den genügt wegen der dringenden Lage (in der er sich befindet) ein Schaffell. Mit der Zeit erwirbt er dann auch indische Gewänder.

I, 6. Das Leben des Adamantios Koraïs (Text Seite 58 ff.).

> Denn nicht wie es dir angenehm ist, dich an deine Gefahren zu erinnern, ist es auch andern angenehm, das was dir begegnet ist, zu hören.[1])
>
> Epikt. Enchiridion XXX, 111, § 14.

Einer von meinen lieben Mitbürgern aus Chios, ein braver Jüngling (Eustratios Rhallis, wenn mich mein Gedächtnis nicht täuscht), fragte mich eines Tages, als er sich in Paris befand, ob ich daran dächte, meine Biographie zu schreiben. Die Frage schien mir sonderbar. Wahrscheinlich, daſs jener auch meine Antwort sonderbar fand.

Wer sein eigenes Leben erzählt, der muſs sowohl die rühmlichen Thaten wie auch die Fehler seines Lebens mit solcher Genauigkeit kund thun, daſs er weder die ersteren vergrößert, noch die letzteren verkleinert oder ganz verschweigt. Ein äußerst schwieriges Ding wegen der uns allen angeborenen Eigenliebe. Wer hieran zweifelt, der mache den Versuch, nur zwei Zeilen seiner Biographie zu schreiben, und er wird die Schwierigkeit begreifen.

Rühmliche Thaten meines Lebens, (die) der Rede wert (wären), habe ich nicht aufzuzählen. Meine Fehler würde ich mit Freuden offen kund thun, wenn ich glaubte, daſs ihre Veröffentlichung irgend jemanden bessern würde. Ich beschreibe also lediglich einige Ereignisse meines Lebens, und zwar aus keinem anderen Grunde (ich rufe die heilige Wahrheit zum Zeugen an), als um einige Irrthümer bei denen zu ver-

---

[1]) altgriechisch.

bessern, die noch bei meinen Lebzeiten (ich weiß nicht aus welchem Grunde) meine Biographie zu schreiben beliebt haben.

Ich wurde als erstes Kind am 27. April 1748 in Smyrna geboren. Meine Eltern waren Joannis Koraïs, ein Chier von Vaterland, und Thomaïs Rhisia aus Smyrna. Von ihren acht Kindern war ich und mein drei Jahre jüngerer Bruder Andreas übrig geblieben.

Mein Vater hatte nicht das Glück gehabt, eine Erziehung zu erhalten, nicht nur weil das ganze Volk damals ohne Erziehung war (abgesehen von wenigen, die mehr mit falscher als mit echter Erziehung geschmückt waren), sondern auch weil er in ganz zartem Alter Waise geworden (Text: geblieben war). Meine Mutter empfieng eine freiere Erziehung, weil sie das Glück hatte, den Adamantios, den Rhisier, zum Vater zu haben, den in der hellenischen Philologie gelehrtesten Mann jener Zeit, der ein Jahr vor meiner Geburt (1747) starb.

Er erwarb schon in seiner Jugend (wörtlich: noch jung seiend) als Lehrer der hellenischen Philologie in Chios seinen Lebensunterhalt und kam darauf nach Smyrna, wo er eine Witwe aus Angkira heiratete. Da er keinen Sohn bekam, tröstete er sich über sein Unglück, indem er seine vier Töchter als Knaben (wörtlich: als Söhne) zu erziehen bestrebt war, nämlich meine Mutter Thomais und ihre drei Schwestern Anastasia, Theodora und Eudokia. Die Lage des Volkes war damals derartig, dass in der großen Stadt Smyrna fast nur die Töchter des Risiers lesen und schreiben konnten. Außer Lesen und Schreiben lernten sie (wenn auch nur sehr wenig) die hellenische Sprache. Theodora, klüger als die übrigen, starb als Mädchen an der Pest. Meine Mutter verstand ziemlich gut die Schriften des nachclassischen (wörtlich: verblühenden) Griechenthums.

(Indessen) hätte die Bildung meiner Mutter nicht ausgereicht, mich und meinen Bruder zu erziehen, wenn nicht folgende weiteren Umstände mitgewirkt hätten.

Mein Vater, obwohl der Bildung bar, war doch von der Natur mit sehr scharfem Verstande und vielen anderen Gaben der Natur ausgerüstet. Daher sah er ein, dass nur die Bildung die Geschenke der Natur vervollkommnet, und entbrannte in Liebe zur Bildung. Da er sie aber nicht mehr schulmäßig erwerben konnte, so füllte er den Mangel dadurch aus, dass er Umgang mit jedem gebildeten Menschen pflegte, den er fand, um seinen Durst durch das Hören der alten hellenischen

Weisheit zu stillen. Neben dem natürlichen Scharfsinn besaß er auch die Gabe der Rede, wie sein späteres politisches Auftreten zeigte, bei der Verwaltung der öffentlichen Angelegenheiten, so viel die Tyrannen den Bedrückten (davon) zugestanden. Sein ganzes Leben wurde auf die Sorge für das Gemeinwesen verwendet zum Schaden seines eigenen Vermögens. Acht- oder zehnmal wurde er zum Ältesten erwählt. Kein Jahr vergieng, in dem er nicht entweder Stadtältester oder Vorsteher der Kirche oder des Krankenhauses oder Ältester der Vereinigung der Kaufleute von Chios geworden wäre. Abgesehen von diesen Sorgen suchten alle, die kaufmännische, häusliche Streitigkeiten oder irgend welche andere Zwistigkeiten hatten, bei meinem Vater Zuflucht, als dem einzig Fähigen, sie mit seiner Erfahrung zu schlichten und die Streitenden mit seiner angeborenen Beredsamkeit zu besänftigen. Wegen dieser Vorzüge hatte ihn mein Großvater mütterlicherseits zum Schwiegersohn erwählt und hatte (andere) Schwiegersöhne, die an Vermögen und Ansehen viel reicher waren als mein Vater und nach der Verwandtschaft mit ihm begierig waren, beiseite gelassen.

Da mein Vater von so großer Liebe zur Bildung entflammt war, war es selbstverständlich, dass er sich um die Bildung seiner Kinder Mühe gab. Wenn mein Großvater noch gelebt hätte, würde er ihm ohne Zögern die Sorge (dafür) anvertraut haben. Aber sein Tod zwang ihn, uns in die damals vor kurzem von einem Chier, P. aus S. gegründete hellenische Schule zu geben, welche damals von einem gewissen Monachos geleitet wurde, einem Ithakesier von Vaterland. Lehrer und Schule glichen allen Lehrern und Schulen anderswo im damaligen Hellas, d. h. sie vermittelten einen sehr kärglichen Unterricht, der von reichlichen Prügeln begleitet war. Wir wurden so reichlich geprügelt, dass mein Bruder, der es nicht mehr aushielt, die hellenische Bildung an den Nagel hängte, sogar gegen den Willen unserer Eltern.

Zwei Ursachen hauptsächlich bestärkten mich selbst im Ausharren, Bildungstrieb und Ehrgeiz. Die Liebe zur Bildung war (in mir) nicht weniger mächtig als die eigentlich so genannte Liebe. Den Ehrgeiz nährte und mehrte zuerst der Ruf der Weisheit und Tüchtigkeit meines Großvaters, des Adamantios, des Risiers, dann aber auch der eines anderen, etwas älteren Verwandten, des Arztes und Philosophen

Antonios Koraïs [1]) und drittens der des damals noch lebenden und in Chios die hellenische Philologie lehrenden Hieromonachos Kirillos, eines Neffen meines Vaters (von mütterlicher Seite). Eine weitere Ursache meines Ausharrens, die Begierde, würde ich verschweigen, wenn (ihre Erwähnung) nicht zur Ehre meines seligen Großvaters diente und als Beispiel, wie die Eltern ihre Kinder und Nachkommen zur Aneignung des Guten ermuntern müssen.

Ich hatte erwähnt, dass mein Großvater, sehr betrübt über den Mangel an männlicher Nachkommenschaft, sich bemühte, einen Theil seiner Weisheit seinen Töchtern mitzutheilen. Als er sie verheiratet hatte, und zwar jede neben der geldlichen Mitgift mit einem von Grund aus eingerichteten Hause ausgestattet, erwartete er ungeduldig männliche Sprößlinge von ihnen, nur in dem Wunsche, sie selbst in hellenischer Bildung zu erziehen.

Da er aber den Tod herankommen sah, als dessen Vorläufer sich die Erblindung seiner Augen zeigte, und da er das Unglück des Ersehnten fürchtete, schrieb er sein Testament. Der erste Paragraph desselben machte zum Erben seiner Bibliothek denjenigen unter den zukünftigen männlichen Sprößlingen, der zuerst die hellenische Schule verlassen würde und wenigstens soviel gelernt hätte, wie der Lehrer der Schule. Meine mit mir wetteifernden Vettern und Mitschüler zeigten nicht geringe Geneigtheit, die Bücher zu erben. Das Schicksal indessen nahm mich zuerst aus der Schule und machte mich zum Erben der großväterlichen Bibliothek.

Die Bücher meines Großvaters waren nicht (gerade) zahlreich; sie waren aber genügend, um mich zu der Empfindung zu bringen, wie wohlfeil die mit vielen Stockschlägen erworbene Bildung und wie lächerlich die Einbildung meines Kopfes war, die aus dem Titel „Der Weiseste und Gebildetste" entstand, der damals gewöhnlich und allgemein allen denen ohne Ausnahme gegeben wurde, der die Declination der Nomina und die Conjugation der Verba kannte. Mir schauderte, als ich bemerkte, wie viel Hilfsmittel mir noch fehlten, um die hellenischen Schriftsteller zu verstehen, und ich war ärgerlich, wenn ich bedachte, wie viel ich ver-

---

[1]) Seine Ode an Daguesseau habe ich um 1819 herausgegeben. Antonios dichtete sie im Jahre 1702, als er sich in Paris aufhielt.

geblich aufgewendet hatte, um ein so geringes Wissen zu erwerben, das Wissen weniger Wörter.

Meine einzige Entschuldigung finde ich in meinem noch jugendlichen Alter, das mir erlaubte, meine schlechtgebaute Weisheit neu aufzubauen. Aber in einer Stadt, selbst einer Hauptstadt, wie Smyrna damals war, fehlten die Mittel zu einem solchen Wiederaufbau. Und das verstärkte meinen seit der Geburt in meinem Innern genährten Hass gegen die Türken, die ja Schuld an diesem Mangel waren (wörtlich: als Verschulder dieses Mangels), und den Wunsch, mein Vaterland zu verleugnen, das ich mehr als eine Stiefmutter denn als eine Mutter ansah. Dieser heiße (wörtlich: große) Wunsch wurde täglich (in mir) entflammt und durchglühte mich besonders infolge der Lectüre der Reden des Demosthenes, bis es sogar meiner Gesundheit schadete.

Von meinem 13. Lebensjahre an begann ich Blut zu speien und dies dauerte (wörtlich: und ich spie es) bis zum 20. (Auch) Von da ab hörte ich nicht auf zu speien, wenn auch in längeren Zwischenräumen, bis fast zum 60. (Jahre). Trotz alledem hemmte weder mein kränklicher Zustand, noch die Besorgnis, ihn zu verschlimmern (wörtlich: vergrößern), meinen Durst nach Bildung.

Kaum fand ich einen Menschen, der mich die italienische Sprache lehrte, und weiteren Schwierigkeiten begegnete ich, um einen Lehrer des Französischen zu finden. Die italienische Sprache war damals die einzige, die einigen wenigen jungen Leuten beigebracht wurde, noch dazu mehr wegen commerzieller Bedürfnisse als zu dem Zwecke, ihr Wissen zu erweitern. Und was das Französische angieng, so war ich fast der erste, dem es einfiel, einen Lehrer zu suchen. Dabei wurde ich von meinem Vater mit Bezug auf bereitwillige Deckung der Kosten unterstützt. Aber auch der Lehrer des Italienischen und des Französischen unterschieden sich nur darin von dem des Griechischen, von dem ich befreit war, dass sie mich ohne Prügel unterrichteten.

Und diese beiden Sprachen studierte ich nicht sowohl wegen des von ihnen (zu erwartenden) Nutzens, da ich weder italienische noch französische Bücher zum Lesen besaß, noch es leicht war, (solche) zu leihen, als vielmehr zu dem Zwecke, mir einen Weg zur Kenntnis der lateinischen Sprache zu bahnen. Den Wunsch nach (der Kenntnis) dieser Sprache entzündeten in meiner Seele die lateinischen Anmerkungen vieler griechischer Bücher und besonders die Anmerkungen des Casobonus. Zufällig

fand sich unter den Büchern meines Großvaters die (1707) in Amsterdam neu gedruckte Ausgabe des Strabo von Casobonus. Ich sage zufällig, denn derartige Ausgaben gehörten damals in Smyrna zu den Seltenheiten. In der Schule, wo ich studierte, fand sie sich nicht, und es ist wahrscheinlich, dass die schöne Ausgabe des Strabo meinem Lehrer überhaupt nicht einmal bekannt war. Mein Großvater hatte sie erworben, wie auch gute Ausgaben einiger anderer Schriften, weil er besonders mit Holland in Handelsbeziehungen stand. Daher richtete er sein Augenmerk darauf, von Zeit zu Zeit auch griechische Bücher zu seinem eigenen Gebrauche von Amsterdam mitzubringen. So oft ich den Strabo aufschlug, wurde ich von dem bloßen Anblick der großen Anmerkungen des Casobonus gepeinigt, aus denen ich den Text zu verstehen hoffte, da ich von dem, was ich in der griechischen Schule gelernt hatte, keine große Hilfe erwarten konnte.

Gedichte von Drosinis.

(Text Seite 119 ff.)

Die Kokette (Sonett). Warum hast du ein so betrübtes Gesicht? Warum regnen deine beiden Himmel? Man hat dir doch nichts zuleide gethan, mein Liebchen? Ich gehe und zeige ihnen, damit sie schmerzt, was sie thun. — Und sie zeigte mir ihre Hand, wie ein Püppchen mit einem weißen Tuche verbunden, und spricht zu mir mit weinerlicher Stimme: „Eine Biene hat sie mir gestochen." — „Das ganze Unrecht gebe ich deiner Hand, weil sie eine so große Weiße und Wohlgeruch besitzt, dass sogar die Bienen sie für eine Lilie halten." — Sie lachte und sprach zu mir: „Lass das!" Ach, meine Worte waren ihr in's Herz gegangen und sofort vergaß die Kokette den Schmerz.

Der erste April (Sonett) Wenn dir heute jemand sagte, dass die, welche du liebst, vielleicht nach einem andern blickt, so stocke nicht dein Blut, lache! — Und wenn ein anderer ohne Scheu sagt, du sollst zu deinem Liebchen gehen, so antworte: „Still! und macht mir nichts weiß!" Deine Freunde brauchst du wegen ihrer Lügenhaftigkeit nur heute zu fürchten, aber deine Freundinnen allezeit — denn sie haben in ihren Augen, ihren Worten und ihren Küssen immerwährend den ersten April.

Der Stern. Ich sah einen Stern, der droben am Himmel angeheftet schien. Plötzlich sah ich, wie er mit einem Male herabfällt. Ach, wo wird der Arme geblieben sein (wörtlich: wohin wird er gehen zu fallen)? — Aber als ich dich sah, sprach ich in meinem Herzen: Der Himmelsstern ist auf die Erde gefallen.

Der Diebstahl. Ach, Bruder, es ist, ja es ist zum verzweifeln mit dem Stehlen, das in Athen herrscht. Es vergeht kein Tag und keine Nacht, ohne dass man hört, dass sie bei dem oder jenem gestohlen haben. Auch mir haben sie erst gestern abend — welches Unglück! (wörtlich: mein Unglück!) vor meinen Augen mein Herz gestohlen.

Der Jäger. Mit meiner Flinte auf der Schulter, mit dem Messer an der Seite, schlug ich den Bergpfad ein, um ein Wild zu finden. — Zwei Tauben fliegen auf, sie setzen sich auf einen Fichtenzweig. Sie schnäbeln sich. Ich nehme die Flinte (zur Hand). Meine Jagdtasche wird sich darüber freuen. — Aber plötzlich kehre ich mit meinen Gedanken (Text: Singular) zu meiner Geliebten zurück. Auch wir, meine Margio, küssten uns noch . . . . ich weine und gehe meines Weges.

Das Neujahrsgeschenk. Du fragst mich, was du mir schenken sollst, mein Kleinchen? (Ja,) aber ich wünsche soviel, dass Gefahr (wörtlich: Furcht) vorhanden ist, dass du Bankerott machst, wenn du mir alles gibst, was ich dir sagen werde. — Ich will deine braunen Augen, ich will dein aufgelöstes Haar, ich will deine lächelnden Lippen, ich will deine weichen Arme — ich will . . . . aber wie, du wirst böse? Halt an! Wie? Du weinst? Ich habe doch nur im Scherze gesprochen. Lache wieder, lache doch wirklich! Nur das begehre ich von dir als Geschenk.

Die beiden Rosen. Ich hatte in meinem Knopfloch von meinem Rosenstrauch eine duftende Rose, roth und thauerfüllt. „Ach, was für eine Rose, nie sah ich eine wie diese, gib sie mir!," spricht ein blondes Mädchen. „Lass sie mich nehmen!" So? Komm! . . . . . Eine fällt zu Boden . . . . sie nimmt sie mir . . . . aber auf meinen Mund bringt sie eine andere duftende Rose, (ihre) Wange, thauerfüllt.

Druckfehler und Zusätze.

S. 57, Zeile 7 von unten lies λεξικοῦ (statt λέξικοῦ). — S. 58, Zeile 1 von unten lies ὁ τρία (statt ότρία); Zeile 7 von unten lies δη-μίευσις. Γράφω (statt δημίευσις „Γράφω); Zeile 15 von unten tilge das Komma hinter ἴδιον; Zeile 17 von unten lies ἔκρινε (statt ἐκρινε). — S. 59, Zeile 3 von unten lies παλαιά (statt παλαιτά); Zeile 18 von unten lies παιδεία (statt παιδεὶα). — S. 60, Zeile 8 von oben tilge das Komma hinter ἀκόλουθον; Zeile 7 von unten lies τιμὴν (statt τι μὴν). — S. 61, Zeile 18 von oben lies πληροφορίαν (statt πλεροφορίαν); Zeile 10 von unten lies μάλιστα τῶν (statt μάλιστατῶν). — S. 62, Zeile 2 von oben lies πατρός (statt πάτρός). — S. 121, Zeile 5 lies καϋμένο (statt παϋμένο).

Die folgenden Bemerkungen sind auf Seite 44 hinter Τέλος einzuschalten.

Bemerkungen.

1) in dem Augenblick, wo. 2) vor. 3) = τίποτε. 4) recht hübsch. 5) vergebens. 6) πῶ = εἰπῶ. 7) ich bin angeführt worden. 8) bis dass. 9) zu. 10) auf Lebenszeit. 11) wörtlich: meine Äuglein = mein Herz! 12) τραβηξέσαι? 13) nichts da! 14) Wenn ich an meinen Freund K. denke! 15) wie er. 16) Unglück. 17) stieß (laute) Schreie aus. 18) bis jetzt. 19) Dolch. 20) während. 21) Königreich. 22) Stimmchen. 23) = νὰ τά, da ist's! da habt ihr's! 24) Gläschen. 25) hier intransitiv. 26) = ὀλίγο. 27) χασμουριοῦμαι. 28) englischer Coaks. 29) Flüsschen. 30) Bäumchen. 31) während. 32) etwas. 33) ξέρω. 34) ἀναγινώσκω. 35) wie beliebt? 36) oben. 37) = πῶς. 38) κηόλα = sogar. 39) στέκω; halt' an! warte! 40) φορήσω. 41) Geschrei, Lärm. 42) Adv. schräg. 43) = chic. 44) Trab — Galopp. 45) hopp! 46) Stolz. 47) schon. 48) wegwerfen. 49) wörtlich: Stinkhut = scheußlicher Hut. 50) Mütterchen. 51) vorwärts. 52) laut. 53) das ist leicht gesagt,

das kann jeder sagen. [54]) ital. = Partie. [55]) ergänze ἐκ. [56]) $2^1/_2$ (?). [57]) nun es mag schließlich sein. [58]) ital. = rein, echt. [59]) = βαρύνθηκα. [60]) bei. [61]) Lämmchen. [62]) τὴν παίζω τινί jem. einen Streich spielen. [63]) scherzen. [64]) in der That. [65]) ganz und gar, überhaupt. [66]) durchaus nicht. [67]) komme zur Besinnung. [68]) fehlte nur noch. [69]) hinhalten. [70]) wenigstens. [71]) nichts. [72]) abnehmen. [73]) deswegen. [74]) sie fangen nicht (Feuer). [75]) πετήσω. [76]) einerseits — andererseits. [77]) zum Teufel. [78]) was soll geschehen. [79]) das geschieht dir ganz recht. [80]) ich habe machen lassen. [81]) Schlüsselchen. [82]) mit Stroh.